

এছ বি দেওৰা মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনী Annual Magazine of S. B. Deorah College

বিংশতিতম সংখ্যা ঃ ২০১৮-১৯ 20th Vol. : 2018-19

তত্বাৱধায়ক ঃ ড° নৱনীতা ভূঞা সম্পাদিকা ঃ সীমা দাস

UDIAN: The Annual Magazine of S. B. Deorah College, Vol. 20th, 2018-19, Published by S. B. Deorah College, Ulubari Guwahati-7

সম্পাদনা সমিতি

সভাপতি ঃ ড° ধর্মেন্দ্র নাথ, অধ্যক্ষ

তত্বাৱধায়ক ঃ ড° নৱনীতা ভূএগ

> সম্পাদিকা ঃ সীমা দাস

বেটুপাট আৰু অংগসজ্জাৰ শিল্পী ঃ শুভম সাহা আৰু কেলভিন আচাৰ্য্য

শিক্ষক সদস্য ঃ

ড° নিৰঞ্জন কলিতা শ্ৰীজ্ঞানেন্দ্ৰ কলিতা ড° বিভাৰণী পাঠক ড° শুভলক্ষ্মী নাথ শ্ৰীমতি জোছনা বৰুৱা

ছাত্র সদস্য ঃ

ৰূপামণি কলিত আশীষ বৰ্মন অজয় কলিতা

মুদ্ৰণ ঃ কালাৰ প্ৰিন্টাৰ্চ গুৱাহাটী- ২১

ফোন নং ঃ ৮৬৩৮৫০০৩৫৩, ৮৮৭৬৮০৫৭৬১

উৎসর্গ

পूलाबामा घर्টनाल म्लू श्रा शाबा तीन भशीम सामाप्तमन भाषात पूँनिहा। लानल माल्न तीन जानान, मिप्तमाल जीनन प्रमाला पूँभ, श्राष्ट्रमा लाग किन प्रालिमिल आमाक नक्षणा-तिक्षण मिमान तात प्रात्मे प्रिशे तीन जानानप्रमणन प्रिशान वाहे भाषार्थ

এই বৰ্ষৰ (২০১৮-২০১৯) 'উদিয়ান' বীৰ জোৱান আৰু শ্বহীদসকললৈ উৎসৰ্গিত কৰা হ'ল।

।। সম্পাদনা সমিতি।।

শ্বহীদ ত প্ন

অসমী আইৰ অন্তিত্ব ৰক্ষাৰ্থে প্ৰাণ আহুতি দিয়া জ্ঞাত–অজ্ঞাত বীৰ শ্বহীদসকললৈ অঞ্জভৰা একাজেলি শ্ৰদ্ধাঞ্জেলি জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

এছ বি দেওৰা মহাবিদ্যালয়

শ্রদাঞ্জলি

২০১৮-১৯ চনত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ লগত ওত-প্ৰোতভাৱ জড়িত আৰু আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তণ অধ্যক্ষ প্ৰয়াত বংশীধৰ দাস মহোদয়ৰ পৰলোক প্ৰাপ্তি ঘটে।

লগতে আমাৰ দেওৰা পৰিয়ালৰ এজন সদস্য তথা নিৰাপত্তাৰক্ষী প্ৰয়াত যোগেশ তামুলীৰ অপৰিণত বয়সত মৃত্যু ঘটে।

আমাৰ মাজৰ পৰা কোকিল কণ্ঠী গায়িকা দীপালি বৰঠাকুৰ বাইদেউক হেৰুৱাইছো।

তেখেতসকলৰ লগতে যি সকল মহান ব্যক্তি আমাৰ মাজৰ পৰা আঁতৰি গ'ল সেই সকলক আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ তৰফৰ পৰা শ্ৰদ্ধাৰে সুঁৱৰিছো।

কৃতজ্ঞতাৰ শৰাই

- भ्विका नक्षर्य भवा १ व. वि. (मण्या मश्विमानाम्य देनाळ किएळ वार्यमा वार्किनकनील।
- ◆অশেষ কন্ত আৰু সময় ব্যয় কৰি আলোচনীখনৰ বাবে আগবঢ়োৱা লিখনিসমূহৰ বাবে লেখক–লেখিকা সকলোলৈ।
- ◆ एं एक वार्ष । अनुवार का विभिन्न वालि अक्वारिय।
- ◆আলোচনীখন প্ৰকাশৰ ক্ষেত্ৰত বিশেষ অৱদান আগবঢ়োৱা আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ, ড° ধৰ্মেন্দ্ৰ নাথ, উপাধ্যক্ষ ড° নিৰঞ্জণ কলিতা প্ৰমূক্ষে সকলো শিক্ষক–শিক্ষয়ত্ৰী আৰু ছাত্ৰ– ছাত্ৰীসকললৈ।
- ◆বেটুপতেৰ শিল্পী আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ কেলভিন আচাৰ্য্য আৰু শুভম সাহালৈ আৰু
- काणाव धिन्छाईव खुणाधिकावी ७था अमृश् कमीवृन्ग्रेल।

।। সম্পাদনা সমিতি।।

Prof. Pratap Jyoti Handique

Vice Chancellor

Phone : +91-361-2570412 (O); 2570408 (R)

Fax : *91-361-2675515 E-mail ID : vc@gauhati.ac.in

pjhandique@rediffmail.com

MESSAGE

I am happy to learn that S.B. Deorah College, Guwahati is going to publish its Annual College Magazine for the session 2018-19 very soon. College Magazine is a strong medium for the constituent members of a college for an intellectual exercise. It carries sentiments, emotions, creativity and objectivity to integrate into a totality of views of a community at a given time.

I hope that the said publication will be richly endowed with contributions from both the students and teaching community and will make interesting reading. I wish all success in the effort and hope the Magazine will be well accepted by the readers.

Date: 13.02.2020

(P.J. Handique)

Address:Gopinath Bardoloi Nagar Jalukbari, Guwahati-781014 Assam:India Phone: 0361 257 0412

Web: www.gauhati.ac.in

ञ

100m

n

কী

श

প্ৰতিবেদন আৰম্ভ কৰাৰ আগমূহুৰ্তত সকলো শিক্ষাগুৰুলৈ আৰু লগতে যিসকল বৰেণ্য ব্যক্তিৰ প্ৰচেষ্ঠাত শ্ৰীনিবাস বাসুদেৱ দেওৰা মহাবিদ্যালয় নামেৰে পবিত্ৰ বিদ্যা মন্দিৰ স্থাপিত হ'ল, তেখেতসকলৰ প্ৰতি মোৰ শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। ২০১৮-১৯ বৰ্ষৰ আলোচনী সম্পাদিকা ৰূপে মোক নিৰ্বাচন আৰু দায়িত্ব অৰ্পন কৰাৰ লগতে সেই গুৰুত্বপূৰ্ণ কৰ্মসূচীৰ যোগ্য বুলি অনুভৱ কৰাৰ লগতে আলোচনী সম্পাদিকাৰ ভূমিকা সূচাৰুৰূপে পালন কৰাত যথেষ্ট সহায় কৰাত তত্বাৱধায়িকা ড° নৱনীতা ভূঞা বাইদেউক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

মহাবিদ্যালয়ৰ সাহিত্যৰ দিশটোত কাম কৰিবলৈ সুযোগ পাই নিজকে ধন্য মানিছোঁ। ২০১৯ বৰ্ষত আমাৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতামূলক অনুষ্ঠান অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল। তাৰে ভিতৰত ক) ৰচনা লিখনি খ) কবিতা লিখনি গ) চিত্ৰাংকন প্ৰতিযোগিতা, ইত্যাদি উল্লেখযোগ্য।

উপৰত উল্লেখ কৰা প্ৰতিযোগিতাসমূহ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসমূহে অংশ গ্ৰহণ কৰি নিজৰ প্ৰতিভা বিকাশ কৰিছে। তেওঁলোকলৈ মোৰ ফালৰ পৰা ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। আৰু এই প্ৰতিযোগিতাসমূহ অনুষ্ঠিত কৰাত বিভিন্ন দিহা পৰামৰ্শ দি সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱা বাবে ড° নৱনীতা ভূঞা বাইদেউক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ শেষৰ দিনাখন সাংস্কৃতিক তথা সাহিত্য ক্ষেত্ৰখনৰ ওপৰত এক শোভাযাত্ৰা উলিওৱা হৈছিল আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সহায় তথা সহযোগিতাই আমাক সফল কৰি তুলিছিল। ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰতিজন সদস্য এই সাফল্যৰ বাবে নথৈ আনন্দিত হৈ উঠিছিল। উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ সাতভনী একত্ৰিত হোৱা শ্ৰীনিবাস বাসুদেৱ দেওৰা মহাবিদ্যালয়খনত বিভিন্ন জাতি, জনগোষ্ঠীৰ এক সমাহাৰ ঘটিছে। এই সকলোবোৰ লক্ষ্য আগত ৰাখি 'উদিয়ান' খন সজাই তোলাৰ দিহা কৰা হৈছিল।

শেষত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° ধমেন্দ্ৰ নাথ ছাৰৰ পৰামৰ্শ আৰু সহযোগিতাৰ বাবে ধন্যবাদ আৰু প্ৰণিপাত জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

সীমা দাস

ightharpoonup	ভাৰততত্ত্বৰ প্ৰাজ্ঞাপুৰুষ আনন্দৰাম বৰুৱাৰ 'প্ৰাচীন ভাৰত	হৰ ভূ	গাল'	
	(Ancient Geography) গ্ৰন্থৰ এক সম্যক আলোকপাত	>>	ড° নিৰঞ্জন কলিতা	১৩
\mapsto	যুৱ-শিক্ষাৰ নৱ প্ৰৱণতা	>>	দিগন্ত বিশ্ব শৰ্মা	১৯
\rightarrow	ধৰ্ম আৰু বিজ্ঞান	>>	সুমন্ত চলিহা	২৩
\rightarrow	সৰস্বতী পূজা আৰু ধুনীয়া ছোৱালীবোৰ	>>	গীতালি দাস	২৮
\rightarrow	শিক্ষা, শিক্ষক আৰু প্ৰাত্যহিক জীৱন	>>	ড° লিলি গোস্বামী	೨೦
\rightarrow	সোঁৱৰণত এজন ভাল মানুহ	>>	তৃপ্তিৰেখা বৰুৱা	৩২
\rightarrow	জীয়াই থাকিবলৈ যিমান স্বাৰ্থপৰ হ'ব লাগে,			
	মই সিমানেই স্বাৰ্থপৰ	>>	প্রয়াসী কাশ্যপ	೨೨
\rightarrow	মানৱ সমাজত ধঁপাতৰ কু-প্ৰভাৱ	>>	মধুস্মিতা ৰাজবংশী	৩ 8
\rightarrow	বৰ্তমান স্থালিত যুৱ সমাজ আৰু ইয়াৰ প্ৰভাৱ	>>	গুলচানা লস্কৰ	৩৬
\rightarrow	বৰদোৱা থানৰ দৌল উৎসৱ	>>	জুনু মনি কলিতা	৩৮
\rightarrow	মহাপুৰুষ দুজনাৰ দুখন ঐতিহ্যময় সত্ৰ	>>	মেঘাশ্ৰী কলিতা	8\$
\rightarrow	থোৰতে হেমবৰুৱা	>>	ৰশ্মি ৰেখা তালুকদাৰ	89
\rightarrow	নগৰৰ ধাৰণা	>>	জেচ্মিন বেগম	৪৬
ightharpoonup	মাক আৰু সন্তান	>>	অৰ্পিতা ঠাককুৰীয়া	85
ightharpoonup	দৰিদ্ৰতা আৰু আনুষ্ঠানিক শিক্ষাহীনতা			
	জীৱন সংগ্ৰামৰ বাধা নহয়	>>	পাপৰি চৌধুৰী	৪৯
ightharpoonup	সমাজৰ প্ৰতি আমাৰ দায়িত্ব আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী বা			
	যুৱ প্ৰজন্মৰ কিছু কৰণীয়	>>	বিপাশা শৰ্মা	& \$
ightharpoonup	কলেজত মোৰ প্ৰথম দিনটো	>>	অৰ্পিতা ঠাককুৰীয়া	৫২
ightharpoonup	এনাজৰী	>>	কাকলি দাস	6 8

ightharpoonup	অব্যক্ত হৃদয়ৰ কৰুণ গাথা	>>	জেচমিন চুলতানা	60
ightharpoonup	বিশ্ব শিশু	>>	কুমাৰেশ ঘোষ	৫১
ightharpoonup	সপোন দেখাৰ সময়	>>	গুলচানা লস্কৰ	৬১
ightharpoonup	মানুহ	>>	ভাস্বতী বৈশ্য	৬৩
ightharpoonup	জীৱন	>>	জংকী ৰানী দাস	৬৪
ightharpoonup	নিঃ স্বার্থ প্রেম	>>	মিছ তাছলিমা নাছৰিণ	৬৩
ightharpoonup	ব্যৰ্থ প্ৰেম	>>	ৰূপামণি কলিতা	હ
ightharpoonup	ক'লা দিৱস	>>	কৰণ বৰ্মন	৬৮
ightharpoonup	মায়াপুৰী গাওঁ	>>	মিনাক্ষী দাস	90
ightharpoonup	শাহ	>>	ভবানী দাস	95
ightharpoonup	বদনাম	>>	ভবানী দাস	98
ightharpoonup	আহ্বান	>>	নৱনীতা ভূঞা	৭৬
ightharpoonup	অনুভৱ	>>	তৃষ্ণা ডেকা	৭৮
ightharpoonup	Facebook	>>	অজয় কলিতা	ውር
ightharpoonup	মাতৃৰ চেনেহ	>>	মন্দাকিনী বৰুৱা	৮২
	ৰাজকুৱাৰী আৰু গাৱলীয়া ল'ৰা	>>	জয়শ্ৰী ৰাজবংশী	b-8
ightharpoonup	কবিতা	>>	৮৬ -	505
ightharpoonup	ENGLISH	>>	\$08-	\$ 90
\rightarrow	Hindi	>>	> 9 <i>></i> -	\ 90

প্রবন্ধ

সাधावनতে कन्नना আৰু तूष्प्तिवृञ्जिब সহায়ত যেতিয়া লেখকে কেনো विষয়वস্ত সম্পর্কে সচেতন নাতিদীর্ঘ সাহিত্য ৰূপ সৃষ্টি কৰে তাকেই প্রবন্ধ বোলা হয়।

ভাৰততত্ত্বৰ প্ৰাজ্ঞাপুৰুষ আনন্দৰাম বৰুৱাৰ 'প্ৰাচীন ভাৰতৰ ভূগোল' (Ancient Geography) গ্ৰন্থৰ এক সম্যক আলোকপাত

ড° নিৰঞ্জন কলিতা উপাধ্যক্ষ তথা সহযোগী অধ্যাপক

প্ৰাচ্যতত্ত্ববিদ আনন্দৰাম বৰুৱা (১৮৫০-১৮৮৯) ঊনবিংশ শতিকাৰ অন্যতম শ্ৰেষ্ঠ ভাৰতীয় সংস্কৃত পণ্ডিত। তেওঁৰ পাণ্ডিত্বৰ খ্যাতি আন্তৰ্জাতিক ক্ষেত্ৰতো পৰিব্যপ্ত। অসম জননীৰ সন্তান এইজনা আনন্দৰামে ১৮৭৭ খ্ৰাষ্টাবাদত 'ইংৰাজী-সংস্কৃত অভিধান' (English-Sanskrit Dictionery)ৰ তৃতীয় খণ্ডটো সম্পূৰ্ণ কৰে আৰু ইয়াৰ এটি সুদীৰ্ঘ পাতনিত প্ৰাচীন ভাৰতৰ ভূগোল সম্পর্কে এই মননশীল ব্যাখ্য আগবঢ়ায়। জগতৰ াদি মহাকাব্য ৰামায়ণ, বিশাল মহাকাব্য মহাভাৰত, বিভিন্ন ব্ৰাহ্মণ, বিষ্ণুপূৰাণ, মৎস্য পুৰাণ, হেমচন্দ্ৰকোষ, পাণিনী, ৰজতৰংগিণী, কুমাৰসম্ভৱ, ৰঘুবংশ, হৰিবংশ, মেঘদৃত, কথাসৰিৎসাগৰ আৰু ভৱভূতিৰ পুথিৰ আশ্ৰয়ত তেওঁ প্ৰাচীন ভাৰতৰ ভৌগোলিক ব্যাখ্যা দাঙি ধৰিছে। একেদৰে প্ৰসংগ সাপেক্ষে দ্বিতীয় শতিকাৰ গ্ৰীক পৰিব্ৰাজক আৰিয়ান আৰু সপ্তম শতিকাৰ চীনা পৰিব্ৰাজক হিউলেনচাঙৰ ভাৰত ভ্ৰমণৰ কৃত্তান্তকো তথ্য হিচাপে আধাৰ কৰি লৈছে। তেওঁৰ এই সাৰস্বত বিগগ্ধ অনুধাৱনৰ অংশীদাৰ হিচাপে সহায়ক হৈছে বিভিন্ন প্ৰাত্যতত্ত্ববিদ প্ৰফেছাৰ লাছেন, থৰ্নটন, ড° বুকান, হেমিল্টন, জেনেৰেল আলেকজেণ্ডাৰ কানিংহাম আৰু আন কেবাগৰাকীও ভাৰত বিশেষজ্ঞৰ গ্ৰন্থ অধ্যয়নৰ দ্বাৰা আহৰণ কৰা প্ৰসম্ভ জ্ঞান।

সংস্কৃত ভাষাৰ অপৰিসীম শব্দভাণ্ডাৰৰ মোহনীয়তা আৰু মহত্ত্বই সততে মুগ্ধ কৰি আনন্দৰামে অভিধানখনৰ অৱতৰণিকাৰ বুলনিতে আক্ষেপ কৰি কৈছে যে গণিত, বিজ্ঞান াৰু আন আন বিদ্যায়তনিক পৰিভাষাত সংস্কৃত অতিশয় টনকিয়াল যদিও সেইবিলাকৰ আধুনিক পৰিভাষাত সংস্কৃতে ঠাই পোৱা নাই. উদাহৰণস্বৰূবে ইংৰাজী ট্ৰেপিজিয়াম (Trapegium) আৰু

ট্রেপিজিয়ড (Trepegiod) শব্দ দুটাৰ ঠাইত সংস্কৃতৰ ক্রমে 'অতুল্য লম্বকক্ষেত্র' আৰু 'সমলম্বক্ষেত্র' শব্দ অধিক প্রযোজ্য। সংস্কৃত গণিত সর্বোত্তম গ্রন্থ 'লীলাৱতী' এন-ছাইক্ল'পেডিয়া ব্রিটেনিকাত (Eneyelopadia Britannica) স্থান পোৱাৰ পিছতো আধুনিক গণিতত তাৰ পৰিভাষাৰ স্থান প্রায় শূন্য।

ইয়াৰ পিছতে গ্ৰন্থখনৰ মূল্যবান আকৰ্ষণৰ বিষয়বোৰ হ'ল—প্ৰাচীন ভাৰতবৰ্ষৰ প্ৰায় সকলোবোৰ ঠাই, অঞ্চল, ৰাজ্য, নগৰ-চহৰ, নদ-নদী, হ্ৰদ, পাহাৰ-পৰ্বত, জনগোষ্ঠী আদিৰ বৈজ্ঞানিক অনুসন্ধানৰ দ্বাৰা সত্য প্ৰতিষ্ঠাপন। সেইবিলাকৰ সত্যাসত্য নিৰূপণৰ বাবে দাঙি ধৰা প্ৰামাণিক তথ্যবোৰো অখণ্ডনীয়।

মনুসমহিতাৰ দ্বিতীয় অধ্যায়ৰ ভিত্তিত 'হেমচন্দ্ৰ কোষ'ত প্ৰাচীন ভাৰতবৰ্ষক ভাগ কৰা হৈছে আঠটি খণ্ডত।

- ১) হিমালয় আৰু বিন্ধ পৰ্বতৰ মাজৰ অংশ হৈছে উত্তৰ ভাৰত, যাক (আৰ্যৰ ভূমি), জন্মভূমি, জীন চক্ৰি (বুদ্ধৰ চক্ৰ), পূণ্যভূ (পবিত্ৰ ভূমি) বা আচাৰৱেদী (ক্ৰিয়া, ধৰ্মতাৰ াদিৰ ভূমি) বুলি জনা যায়।
- ২) প্ৰয়াগ (এলাহাবাদ) আৰু পশ্চিমে বিনাশনৰ মাজৰ খণ্ডটো হ'ল মধ্যভাৰত। সৰস্বতী নৈ ভাটনাৰ মৰুভূমিত অন্তৰ্জান হোৱা ঠায়েই হৈছে বিনাশ্চন।
- ৩) গংগা আৰু যমুনা নৈৰ মাজৰ ভূমিভাগ হৈছে গাংগেয় দোৱাৰ বা অন্তৰ্বেদী বা সমস্থলী।
- ৪) সৰস্বতী আৰু দুষদ্বতী (চাগৰ) নৈৰ মাজৰ ভূমিভাগ হৈঠে ব্ৰহ্মৱৰ্ত বা দেৱভূমি।
- ৫) সাঠী মাইলজোৰা কুৰুক্ষেত্ৰ বা কুকুৰ যুদ্ধক্ষেত্ৰ, যাক ব্ৰহ্মৱেদী ধৰ্মক্ষেত্ৰও হোৱা হয়।
 - ৬) পূৰ্বদেশসমূহ অৰ্তাৎ দক্ষিণ-পূবভাৰত।
- ৭) উত্তৰৰ প্ৰদেশসমূহ অৰ্থাৎ সৰস্বতী (চ'য়া) নৈলৈকে উত্তৰ-পশ্চিম ভাৰত।
- ৮) স্লেছ্সকলৰ বসতিস্থান দক্ষিণাপথ বা দক্ষিণভাৰত। অৱশ্যে ভাৰতবৰ্ষৰ চাৰিওফালৰ ঠাইবোৰক তেতিয়া স্লেচ্ছমণ্ডল বোৱা হৈছিল।

বিষুৎ, মাৰ্কণ্ডেয় আৰু মৎস পুৰাণৰ উদ্ধৃতিৰে কোৱা হৈছে যে হিমালয়ৰ বাহিৰেও আৰু সাতটা পৰ্বতশ্ৰেণী তাহানিতেই আছিল—যিকেইটা হ'ল মহেন্দ্ৰ, মলয়, সহ্য, ঋক্ষৱত, বিন্ধা, শুক্তিমত আৰু পৰিপাত্ৰ বা পৰিয়াত্ৰ। মহেন্দ্ৰ হৈছে মহানদী আৰু গোদাবৰীৰ মাজৰ পৰ্বতশ্ৰেণী যাক পূৰ্বঘাচ

পৰ্বত নামেও জনা যায়। নীলগিৰিৰ দক্ষিণৰ আনাইমলাই আৰু অগস্থামালা পৰ্বত হৈছে মলয়। মলয় পৰ্বতত ইলাছি, জালুক, চন্দন কাঠ আৰু তামোল প্ৰচুৰ পৰিমাণে পোৱা যায়। মলয়ক দক্ষিণ ভাৰত বক্ষ (স্তন) বুলিছে।

সহ্য পৰ্বতমালা বৰ্তমানেও সিয়াদ্রি নামে জনাজাত। মলয়ৰ উত্তৰৰ নীলগিৰি পৰ্বতৰ সংগমলৈ ই বিস্তৃত। ইয়াৰ পৰাই গোদাৱৰী, ভীমৰথী, কৃষ্ণা, বেন্না, মঞ্জুলা, তুগেভদ্ৰ, সুপ্রয়োগা, বাহ্যা াৰু কাবেৰী নৈ উৎপত্তি।

ভীমৰথী বা ভীমা নৈখনেই হৈছে বৰ্তমানৰ বীমা। কৃষ্ণা নৈখন মহাবালেশ্বৰত উৎপত্তি হৈ বংগোপসাগৰত পৰিছে। মহাভাৰতৰ ভীষ্ণপৰ্বত উল্লেখ থকা মাঞ্জৰা নৈখনেই মাণ্ডুলা। গোদাৱৰীৰ এটি উপনৈ। আলমপুৰৰ অলপ নামনিত কৃষ্ণাত মিলিত হোৱা াৰু বেদৱতী নামে জনাজাত নৈ হৈছে তুংগভদ্ৰা। প্ৰাচীন কাবেৰীয়েই আজিও কাবেৰী। সভপৰ্বৰ উল্লেখ মতে ভীমে সুক্তিমত পৰ্বতৰ লগতে কাশীৰ ৰজা সহা আৰু আন আন ভালেমান ৰজাক তলতীয়া কৰিছিল। সেই অনুসাৰে হিমালয়ৰ পূবৰ অৰ্থাৎ দক্ষিণ নেপালৰ এলানি পৰ্বতমালা হৈছে এই সুক্তিমত। ইয়াৰ পৰাই ঋষিকুল্য, কুমাৰী, মন্দগা, কৃপা াৰু পল্যশিনী নামৰ নৈকেইখন ওলাইছে।

হৰিবংশৰ উল্লেখমতে প্রাচীন নগৰ মাহিষমিত বিন্ধা আৰু ৰক্ষ (ৰাক্ষক) পর্বতৰ মাজত নর্মদজা নৈৰ অৱস্থান। এই পর্বতমালাৰ পৰাই ওলাইছে পূর্বৰ তাপী নৈ—যাৰ বর্তমান নাম তাপ্তী। তাপ্তীৰ আন এটা নাম তাপনী যাৰ অর্থ সূর্যকন্যা। তাপ্তীৰ উত্তৰমুখী উপনৈ পূর্ণাক কিছুমান লোকে ভাৰতবর্ষৰ পবিত্রতম নৈ বুলি গণ্য কৰে। বিষ্ণুপুৰাণৰ উল্লেখমতে 'বেদস্মৃতি' নামৰ নৈখনেই আছিল বৈদিক আচাৰ-অনুষ্ঠানৰ উল্লেখযোগ্য নৈ সৰস্বতী। সেইদৰে বিষ্ণুপুৰাণমতে পৰিয়াত্রসকল বেনাৰসৰ নামনিত গংগাৰ পাৰত বাস কৰিছিল। 'বৰাহী সংহিতা মতে পৰিয়াত্র হৈছে মধ্যভাৰতৰ এক পর্বতহে।

ৰামায়ণৰ অযোধ্যাকাণ্ডত ৰামৰ বনবাসৰ দক্ষিণমুখী যাত্ৰাকালত হিন্দুস্থানৰ প্ৰাচীন নৈবোৰৰ উল্লেখ আছে। সৰজু নৈৰ প্ৰান্তৰ অযোধ্যাৰ পৰা প্ৰথমে তমসা বা বৰ্তমানৰ তনস নৈৰ পাৰ পালেগৈ। তাৰ পৰা ক্ৰমে কৌশল ৰাজ্য পাৰ হ বেদস্মৃতি জ্বাআজিকালিৰ তনড়স নৈৰ এটা সূতি) অতিক্ৰম কৰি গোমতী আৰু স্যণ্ডিকা নৈও পাৰ হৈ নিষাদ ৰজা গুহৰ ৰাজধানী ভাগীৰথীৰ ওচৰত শৃঙ্গৱেৰপুৰ পায়গৈ। তাৰ পিছত গংগা আৰু যমুনাৰ মাজৰ অৰণ্যময় অঞ্চল ভৰদ্বাজ মুনিৰ

আশ্ৰম। তাৰ পৰা ২৫ মাইল দূৰৈৰ মন্দাকিনী বা মালিনী নৈৰ পাৰ অৱস্থিত চিত্ৰকৃট পৰ্বতৰ পাদদেশ। এই চিত্ৰকৃট ৰাম লক্ষণৰ মন্দিৰেৰে ভৰপূৰ এক পবিত্ৰ স্থান। বান্দ্ৰাৰ পৰা ৫০ মাইল আৰু এলাহাবাদৰ পৰা ৯৫ মাইল দূৰত এই অঞ্চল। মন্দাকিনী নিৰ্মল পানীৰ বাবে আজিও বিখ্যাত।

আনন্দৰামৰ ভাৰতদর্শন কালিদাসৰ 'মেঘদুত' কাব্যৰ মেঘদুতৰ ভাৰত দর্শনৰ দৰে চমকপ্রদ, মনোৰম আৰু চিন্তাকর্যক। মহাকাব্যিক যুগৰ বিশাল ভাৰতবর্যৰ অন্তর্গত বর্তমানৰ আফগানিস্থানৰো পশ্চিম-উত্তৰৰ কাবুল কান্দাহাৰক সামৰি উত্তৰ পঞ্জাব, হিমাচল, হাৰিয়ানা, কাশ্মীৰৰ বর্ণনাৰে ক্রমে দক্ষিণ-পূবলৈ আহি কামৰূপ, কাছাৰ, মণিপুৰ, ত্রিপুৰাৰ উল্লেখ কৰিছে। পুনৰ পশ্চিমলৈ ঘূৰি বংগদেশ হৈ উপকূলে উপকূলে উৎকল, কলিংগ, অন্ত্র, তামিলনাডু, পাণ্ডা ৰাজ্যৰ ভৌগোলিক বর্ণনাৰে দাক্ষিণাত্যৰ তাম্রপর্ণি আৰু কুমাৰিকা অন্তর্নীপৰ বেখাচিত্র অংকন কৰিছে, তাৰ পিছত আৰম্ভ কৰিছে পশ্চিম উপকূলৰ কেৰালা, কর্ণাটক, কংকনৰ দৰে দাক্ষিণাত্যৰ মাজভাগৰ অঞ্চলসমূহৰ বর্ণনা। শেষত বিন্ধা পর্বত আৰু মধ্যপ্রদেশৰ উত্তরাংশ, গুজৰাট, সৌৰাষ্ট্র উপদ্বীপ, ৰাজস্থান, পাকিস্থানৰ সিন্ধু প্রদেশৰ বর্ণনাৰে প্রাচীন ভাৰতবর্যক উদ্ভাষিত কৰি তুলিছে। এনে সুদক্ষ পর্যবেক্ষণ অতিশয় বিৰল।

সুপ্রাচীন 'সিন্ধু' শব্দটো বিকৃত কৰি 'সিন্ধ' বা 'হিন্দ' কাৰাৰদ্বাৰাই 'ইণ্ডিয়া' শব্দটোৰ উদ্ভৱ। দৰাচলতে পশ্চিম ভাৰতৰ বৃহত্তম নদ সিন্ধু আৰু সিন্ধুৰ পাৰৰ অঞ্চলক বুজাবলৈ 'হিন্দুস্থান' ৰু পিছলৈ গ্রীকসকলৰ মুখত 'হিন্দ' শব্দৰ উচ্চাৰণেৰে 'ইণ্ডিয়া' হ'বলৈ পালে। সিন্ধু দেশে আগৰ কালত সিন্ধু নৈৰ উজনি খণ্ডৰ অঞ্চলক বুজাইছিল। ৰঘুবংশ মতে ৰামে তেওঁৰ খুড়াক যুদ্ধজিতৰ নিৰ্দেশত এই অঞ্চলটো ভাতৃ ভৰতক দিছিল। ভৰতে পিছত দুই পুত্ৰ তক্ষ আৰু পুদ্ধলকৰ নামেৰে 'তক্ষশীলা' আৰু 'পুদ্ধলাৱতী' নগৰ নিৰ্মাণ কৰিছিল। আলেকজেণ্ডাৰৰ ভাৰত আক্ৰমণৰ সময়ত পুস্কালাৱতী আছিল গান্ধাৰৰ ৰাজধানী। 'কথাসৰিৎসাগৰ' মতে বিতস্তা নৈৰ পাৰত অৱস্থিত তক্ষশীলা লেথাৰী নিছিগা বৌদ্ধস্তপেৰে পৰিপূৰ্ণ আছিল।

মহাভাৰত মতে গান্ধাৰৰ ৰজা সুবলৰ কন্যা গান্ধাৰীক বিয়া কৰাইছিল ধৃতৰাষ্ট্ৰই। এই গান্ধাৰ আৰু তক্ষশীলা একেখন দেশেই। সেইদৰে সিন্ধুদেশৰ সীমান্তৰ দেশ কেকয়—যাৰ ৰাজকুমাৰী কৈকেয়ীক বিয়া কৰাইছিল অযোধ্যাৰাজ দশৰথে। 'বালহীক' অৰ্থাৎ বাহীক বা বাহিৰৰ লোক বুলিলে পঞ্জাবৰ

জনজাতীয় লোকক বুজায়। পবিত্ৰ ভাৰতক পানী যোগান ধৰা পাঁচখন নৈ হ'ল শতদ্ৰু, বিপাশা, ইৰাৱতী, চন্দ্ৰভাগা আৰু বিতস্তা। এই পাঁচখন নৈৰ সন্মিলিত সুতিটোৰ নামেই হ'ল বৰ্তমানৰ পঞ্জাব। নৈ কেইখন একেলগে সিন্ধু সাগৰত পৰিছিল।

'ৰামায়ণ'ৰ অযোধ্যা কাণ্ডত যুদ্ধজিতৰ দূতকেইজনৰ ভ্ৰমণৰ এটা দীঘলীয়া বৰ্ণনা আছে। সেই ভ্ৰমণত তেওঁলোকে অতিক্ৰম কৰা ঠাই আৰু নৈৰ নাম হ'ল হস্তিনাপুৰ, গংগা, পাঞ্চাল, কুৰুজাংঘল, বাৰুণী, সৰস্বতী, শৰদণ্ডা, ভূলিংগ মহানগৰ, কল্পতৰুবৃক্ষ, অজকুলা, বাধিনগৰ, ইন্দুমতী, চন্দ্ৰভগা, বালহীক, সুদাস, পিষ্ণুপদ আৰু শেষত গিৰিব্ৰজ। এইখিনিতে ঠাইসমূহত বসবাস কৰা কেইটামান জনজাতি হ'ল কেকয়, সৌবীৰ, মদ্ৰ, আৰত্ত, পৌৰ, জাৰ্তিক, তক্ক আৰু শিৱি বা ঔশীনৰ।

এইসকলৰ ভিতৰত শিৱি ৰজাৰ নামেৰে সৃষ্টি হোৱা উশীনৰ এটা প্ৰখ্যাত জনজাতি। তেওঁলোকে উশীনৰ অঞ্চলৰ বাসিন্দা কাৰণে নাম উশীনৰ। মহাভাৰতৰ বনপৰ্বৰ ১৯৭ অধ্যায়টো তেওঁলোকৰ কথাৰেই মুখৰ। ওপৰত উল্লেখ কৰা সৌৱীৰসকল হ'ল গন্ধৰ্বসকলৰ এটা ঠাল। মহাভাৰতৰ বনপৰ্বত কোৱা অনুসাৰে সৌৱীৰসকলে সৃষ্টি কৰা প্ৰখ্যাত পানীয়বিধ হৈছে কাঞ্জি। হেমচন্দ্ৰই সৌৱীৰসকলক 'কুমাৰক' বুলিছে।

চন্দ্ৰভগা আৰু ইৰাৱতী নৈৰ সংগমস্থলৰ উত্তৰে অৱস্থিত
মদ্ৰকদেশৰ ৰাজধানী হ'ল ছাকল। সপ্তম শতিকাত হিউৱেনচাঙে
অঞ্চলটো পৰিভ্ৰমণ কৰোতে ধ্বংসাৱশেষ অৱস্থাত দেখাৰ কথা
তেওঁৰ ভ্ৰমণ বৃত্তান্তত উল্লেখ কৰিছে। বামনে ছাকল নামৰ
এজন ডাঙৰ গণিতজ্ঞৰ কথা কৈছে। তেওঁ লগতে মন্থু
(Manthu) নামৰ আন এখন ঠাইৰ কথা কৈছে—যিখন আছিল
আধুনিক মুণ্ডে নামৰ ঠাইখনৰ মালভূমি।

মদ্ৰ নামৰ শাসকগোষ্ঠীৰ প্ৰজা হিচাপে থকা প্ৰাচীন জাৰ্তিকসকলেই হৈছে বৰ্তমান পঞ্জাবত বাস কৰা জাতকসকলৰ পূৰ্বপুৰুষ। সেইদৰে 'ৰাজতৰংগিনী' মতে বৰ্তমানৰ লাহোৰ হৈছে পূৰ্বৰ লাহোৰা। আনহাতে বিহাৰৰ চাচাৰামক অৰ্জুনৰ লগত, অসমৰ লাহোৰক ৰামৰ পুত্ৰ লৱৰ লগত সাঙোৰা কথাবোৰ প্ৰামাণিক বুলি আনন্দৰামে কোৱাৰ কাৰণ এটাই যে এইবিলাক ঠাইৰ নাম ৰামায়ণ বা মহাভাৰতত নাই।

ভৰতে মাতুল গৃহৰ পৰা প্ৰত্যাগমন কৰা কালত অতিক্ৰম কৰিছিল পঞ্জাবৰ চাৰিখন বৃহৎ নৈ-াদিনী, প্ৰশস্তবেদী, সৰ্পিলগতিশীলা আৰু শতদ্ৰু। ইয়াৰে াদিনীয়ে ঝিলাম. প্ৰশস্তবেদীয়ে চেনাৰ আৰু সৰ্পিলগতিশীলাই ৰাৱী নৈক বুজায়। তাৰ পিছত যমুনা পাৰ হৈ উত্তৰ পাঞ্চালৰ ৰাজধানী অহিস্থলত হিৰণৱতী নৈ পাৰ হয়। এই হিৰণৱতীয়েই বৰ্তমানৰ ৰামগংগা। ৰামগংগাৰ উপনৈ কশী আজিও হৈ আছে। 'কুমাৰসম্ভৱ'ৰ কুশীয়েই আজিৰ কুশী।

'কাশ্মীৰ' শব্দটোৱে উত্তৰে হিমালয় আৰু দক্ষিণে পীৰ পাঞ্জাল পৰ্বত শ্ৰেণীৰ উপত্যকা অঞ্চলটোক বুজাইছিল। বৰ্তমান পঞ্জাবৰ উত্তৰত কাশ্মীৰ অৱস্থিত। ৰামায়ণত ইয়াৰ উল্লেখ নাই। মহাভাৰততো প্ৰাসংগিক ৰূপেহে বৰ্বৰসকলৰ বিষয়ত ইয়াৰ উল্লেখ হোৱালৈ চাই পূৰ্বৰ কাশ্মীৰৰ বাসিন্দা সকলক ল্লেছ ৰূপেহে নামকৰণ কৰিব পাৰি। 'হৰিবংশ'ৰ উল্লেখমতে ইয়াৰ ৰজা গোনৰ্দে মথুৰা অৱৰোধ কৰা সময়ত জৰাসন্ধক সহযোগ কৰিছিল। কাশ্যপমুনিৰ বসতিস্থল হোৱা বাবে তেওঁৰ নামৰ পৰা কাশ্মীৰ সৃষ্টি হোৱা পৰৱৰ্তী কালৰ ঐতিহাসিক ঘটনা।

জেনেৰেল কাংহামৰ (Ancient Geography)ত কাশ্মীৰৰ প্ৰাচীন নগৰসমূহৰ উল্লেখ পোৱা যায়। 'ৰাজতৰংগিনী' অনুসাৰে অশোকে প্ৰতিষ্ঠা কৰা ৰাজধানী 'শ্ৰীনগৰী' বৰ্তমানৰ শ্ৰীনগৰৰ কাষতে অৱস্তিত (প্ৰাচীন ভূগোল, ৯০-১০২পৃষ্ঠা)। সেইদৰে ৰজা অৱস্তিবৰ্মাই প্ৰতিষ্ঠা কৰা 'অৱস্তিপুৰ'খন এতিয়াৰ শ্ৰীনগৰৰ ১৭ মাইল দক্ষিণ-পূবত ৱিতস্তাৰ পাৰৰ ৱন্তিপুৰ বুলি জনা যায়। সেইদৰে জয়পুৰৰ দুৰ্গও ৱিতস্তাৰ পাৰতে আছিল। আৰু ভালেমান নগৰ-চহৰৰ উল্লেখ একেখন ৰাজতৰংগিনীতে আছে, উল্লেখ নিষ্প্ৰয়োজন যে কাশ্মিৰী শ্বলৰ উণ পোহনীয়া ছাগলীৰ লগতে বনৰীয়া ছাগলী, ভেড়া, য়াক, তিব্বতীয় কুকুৰ আৰু আন আন জন্তুৰ নোমৰ পৰা সংগ্ৰহ কৰা হৈছিল। আখৰোটৰ দেশ হিচাপে জনাজাত কম্বোজসকলে মহাভাৰতৰ যুঁজত দুৰ্যোধনৰ পক্ষ লৈছিল। (উদ্যোগপৰ্ব, ১৮-২১)।

বিখ্যাত মানস হ্রদ হাটক অঞ্চলত অৱস্থিত। লাডাখক সংস্কৃতত হাটক বুলি কয়। সেইদৰে হাটকৰ উত্তৰ দিশত অৱস্থিত হৰিবৰ্ষ বা উত্তৰ কুৰুদেশেই হৈছে বৰ্তমানৰ চীন। মহাভাৰতৰ সভাপৰ্বৰ পৰা জানিব পাৰি যে শকসকলে হ'ল গ্রীক ছিথিয়ান জনজাতি। তেওঁলোক কাউৰী বৰণীয়া, নীচ মনোবৃত্তিৰ, তিৰোতা আসক্ত। কুৰুক্ষেত্ৰৰ যুঁজত কম্বোজৰ ৰাজকুমাৰৰ লগতে তেওঁলোকে দুৰ্যোধনৰ ফলীয়া হৈছিল আৰু এসময়ত সিন্ধু নদীৰ পাৰত বাস কৰিছিল। জ্মকথাসৰিৎসাগৰ, ১৯,৬১১। তাৰ্তাৰী সমতলত বাস কৰা হুসকলো অঘৰী জাতি।

এই শক, ছন, পহলৱসকল কৃষণ্ট মথুৰা ত্যাগ কৰাৰ আগে আগে ছিথিয়াৰ শাসক কালযৱন অহা বাটেৰে ভাৰতবৰ্ষত প্ৰৱেশ কৰিছিল। অৱশ্যে মনত ৰখা ভাল যে 'যৱন' শব্দই কেৱল গ্ৰীকসকলকে নুবুজায়, প্ৰাচীন পাৰস্যৰ লোকক বুজাবলৈ কালিদাসে আৰু দণ্ডীয়ে আৰৱৰ নাৱিকসকলক বুজাবলৈ 'যৱন' ব্যৱহাৰ কৰালৈ চাই তেওঁলোকক মিশ্ৰিত স্লেছ জাতিৰ লোক বুলিহে ক'ব পৰা যায়। সেই অৰ্থত কিৰাট, পুলিণ্ড শবৰ সকলো স্লেছেই।

ইয়াৰ পিছত আনন্দৰামে ভাৰতৰ মূল ভূ-ভাগৰ ভৌগোলিক বৰ্ণনা দিছে। কুৰুক্ষেত্ৰ হৈছে সৰ্বাধিক পবিত্ৰ স্থানেৰে পৰিপূৰ্ণ প্ৰাচীন ঐতিহাসিক ঘটনা সম্বৱিত নাম। ইয়াৰেই সূৰ্যকুণ্ড হৈছে জ্যেৰাতিষ্কসমূহৰ শ্ৰেষ্ঠ সূৰ্যতীৰ্থ। এই সূৰ্যকুণ্ড বৰ্তমানৰ থানেশ্বৰৰ (সংস্কৃত স্থাম্বীশ্বৰ) পৰা কেইমাইলমান নিলগৰ দক্ষিণ-পূবত য'ত বিষ্ণুৱে মধু আৰু কৈটভৱ অসুৰক হত্যা কৰিছিল। ইয়াৰেই আন এক তীৰ্থক্ষেত্ৰত ব্ৰহ্মযোনীৰ পৰাই ব্ৰহ্মাই বিশ্বব্ৰহ্মাণ্ড সৃষ্টি কৰিছিল বুলি জনা যায় আৰু বিশ্বামিত্ৰৰ লগতে আনসকলেও ব্ৰাহ্মণত্ব লাভ কৰিছিল বুলি শল্যপৰ্বত (৩৯-৩৫,৩৭) উল্লেখ আছে। থানশ্বৰৰ চাৰিওফালে মহাভাৰতৰ বিখ্যাত যুদ্ধসমূহ সংঘটিত হৈছিল। ভীত্মক বদিভলৈ শ্ৰীকৃষ্ণই চক্ৰ তুলি লোৱা ঠাইয়েই হৈছে আজিৰ চক্ৰতীৰ্থ। অভিমন্যুক হত্যাৰ বাবে চক্ৰাকাৰে ব্যুহ সজা ঠাইখন আজিও চক্ৰব্যহ নামে পৰিচিত আৰু বৰ্তমানৰ নাম আমিন। থানেশ্বৰৰ দক্ষিণত আছে দধীছিতীৰ্থ বা স্বাৰস্বত তীৰ্থ যি মুনি অংগিৰাজৰ জন্মস্থান।

এসময়ত অসুৰ ৰজা সুন্দ আৰু উপসুন্দই শাসন কৰা কুৰুক্ষেত্ৰৰ দক্ষিণে থকা 'ৰোহতক' হৈছে পাণ্ডৱভাতৃ নকুলে জয় কৰা আৰু ইন্দ্ৰপ্ৰস্থৰ পশ্চিমে থকা বৰ্তমানৰ ৰোহতক। পাণ্ডৱসকলে নিৰ্বাসনৰ সময়ত হস্তিনাপুৰৰ উত্তৰ-পশ্চিমৰ সৰস্বতীৰ পাৰৰ কাম্যক অৰণ্যত উপস্থিত হোৱাৰ কথা জানিব পাৰি। সেইদৰে শাল্বস অঞ্চলটোও কুৰুৰাজ্যৰ উত্তৰপশ্চিমত য'ত কুৰুৰাজ্যৰ ৰাজধানী হস্তিনাপুৰ অৱস্থিত। আদিপৰ্ব ৯৩.৩৫ মতে ৰজা ভৰতৰ হস্তীনামৰ এজন উত্তৰপুৰুষে প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল বাবেই হস্তিনাপুৰ।

'ইন্দ্ৰপ্ৰস্থ'ক হৰিপ্ৰস্থ বা শত্ৰুপ্ৰস্থ নামেৰেও জনা যায়। খাণ্ডৱপ্ৰস্থ অৰণ্যত যুধিষ্ঠিৰে নগৰখন প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল। ইন্দ্ৰপ্ৰস্থ যমুনাৰ পূবফালে কিছুদূৰত অৱস্থিত, শ্ৰীকৃষ্ণৰ মহাপ্ৰয়ানৰ পিছত তেওঁৰ নাতিয়েকে বজ্ৰক নগৰখন দিয়া হৈছিল। সেই ইন্দ্ৰপ্ৰস্থই বৰ্তমানৰ দিল্লী যদিও আধুনিক দিল্লী যমুনাৰ সোঁপাৰত; কিন্তু ইন্দ্ৰপ্ৰস্থ আছিল বাওপাৰত। ইন্দ্ৰপ্ৰস্থৰ ৰজা পৃথীৰাজক মুছলমান আক্ৰমণকাৰী চাহাবুদ্দিনে ১১৯৩ খৃষ্টাব্দত পূৰ্বপৰিকল্পিতভাৱে হত্যা কৰাৰ কথা জনা যায়।

মধুৰ নামৰ অসুৰৰ পুত্ৰ লৱণ অসুৰক হত্যা কৰি ৰামভাতৃ
শক্ৰত্নই মথুৰা (মদুৰা) নগৰখন প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল। নগৰখন
পিছলৈ কৃষ্ণৰ পূৰ্বপুৰুষ সুৰসেনৰ নামেৰে জনা গৈছিল।
হৰিবংশৰ এটি প্ৰধান অধ্যায়ত মথুৰাৰ ইতিহাস লিপিৱদ্ধ হৈছে।
বৰ্তমান মথুৰা যমুনাৰ সোঁপাৰত এটি অৰ্ধচন্দ্ৰাকৃতিৰ ওখ ঠাইত
অৱস্থিত। অস্টম শতিকাৰ প্ৰথমাৰ্ধত নগৰখন অতিশয়
সমৃদ্ধিশালীৰূপত হিউৱেনচাঙে দেখা পাইছিল। ইন্দ্ৰপ্ৰস্থত
চাহাবুদ্দিনে ধ্বংসলীলা চলোৱাৰ দৰে তাৰ পূৰ্বেই গজনীৰ
মামুদে ১০১৭ খ্ৰীষ্টাব্দত নগৰখন ধ্বংসস্তুপত পৰিণত কৰিছিল।

কৃষ্ণৰ শৈশৱৰ লীলাভূমি নন্দৰ ৰাজ্য ব্ৰজ বা গোকুল বা বৃন্দাবন পিছলৈ অন্য এখন ব্ৰজ নগৰৰূপে পৰিগণিত হয়। মথুৰাৰ উত্তৰ-পশ্চিমৰ ই এখন প্ৰধান নগৰ। তেতিয়াৰ গোৱৰ্ধন পৰ্বত বৰ্তমান গোৱৰ্ধন নগৰ ৰূপে পৰিচিত আৰু ই এশাৰী বালিশিলাৰ পাহাৰৰ শিখৰত অৱস্থিত। সেইদৰে দ্ৰুপদৰ সময়ৰ পাঞ্চাল ৰাজ্যখন চৰ্মনৱতী (চেম্বল)ৰ পৰা উত্তৰৰ গংগাদ্বাৰলৈ বিস্তৃত আছিল। ইয়াৰ উত্তৰ পাঞ্চাল অংশটো অহিচ্ছত্ৰ নামে পৰিচিত, যাক দ্ৰোণে জয় কৰিছিল। বেৰিলিৰ কাষত অহিচ্ছত্ৰ আজিও এখন নগৰ। সেইদৰে দক্ষিণ পাঞ্চালৰ দুখন ঘাই নগৰ হৈছে কাপিল্য আৰু মাকন্দী। (আদিপৰ্ব, ১৩৭.৬৭)। এই কাপল্য দেশবেই অন্তৰ্গত আছিল কান্যকুজু।

কুৰুক্ষেত্ৰৰ যুদ্ধত দ্ৰুপদ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলৰ পৰাজয়ৰ পিছত দক্ষিণ পাঞ্চাল হস্তিনাপুৰৰ সৈতে চামিল হৈছিল আৰু তাৰ কেইপুৰুষমান পিছতেই হস্তিনাপুৰ গংগাই গ্ৰাস কৰাৰ পিছত ৰাজধানী কৌশাদ্বীলৈ স্থানান্তৰিত কৰা হৈছিল। বৰ্তমানৰ কৌশদ্বীৰ প্ৰাচীন নাম আছিল কসাম। আনহাতে পাণ্ডৱৰ যতুগৃহ জ্বলোৱা বাৰণাৱত নামৰ ঠাইখন বৰ্তমানৰ ফাতেহগড়ৰ পৰা ৮ মাইল উত্তৰ-পশ্চিমত থকা আজিৰ বুৰ'আন নামৰ গাঁওখন বুলি চিনাক্ত কৰা হৈছে। তাৰ পিছত তেওঁলোকে একচক্ৰনামৰ যিখন ঠাইলৈ গৈছিল, সেয়াই আছিল বকাসুৰৰ বাসস্থান। 'গংগা'ৰ অৰ্থ প্ৰৱহমান 'দেৱপ্ৰয়াগ'ত ই ভাগীৰথী আৰু পূবৰ পৰা অহা উপনৈ অলকানন্দাৰ সংগমৰ পাছৰ পৰাহে গংগা নাম লৈছে। অলকানন্দা গঢ় লৈছিল ধৱলি আৰু বিষ্ণুগংগাই বিষ্ণুপ্ৰয়াগত হোৱা সংগমৰ পাছৰপৰাহে। এই বিষ্ণুগংগাৰ

উৎসৰ ওচৰতেই বদৰীনাথ-নৰ আৰু নাৰায়ণৰ নিবাস। 'অলকা' হৈছে নিষাধৰ ৰাজধানী-ৰজা নলৰ। কথাসৰিৎসাগৰ আৰু মহাভাৰতৰ পৰা এই তথা পোৱা যায়। কেদাৰনাথ পৰ্বতৰ দক্ষিণ-পশ্চিম ঢালত উৎপত্তি হোৱা মন্দাকিনীয়ে ৰুদ্ৰ প্ৰয়াগত অলকানন্দাৰ সৈতে সংগম হৈছে। অমৰে মন্দাকিনীক 'স্বৰ্গৰ নদী' বুলিছে। গাৰ্হোৱাল পৰ্বতমালাত উৎপত্তি হোৱাৰ পিছত ৮ মাইল বৈ অহাৰ পিছত ভাগীৰথীয়ে এক বৃহৎ বৰফস্তৰৰ তলেৰে গঙ্গোত্ৰীত নিৰ্গত হৈছে। এই অংশটোকে শিৱৰ জটাবন্ধ চুলি বুলি হিন্দুসকলে বিশ্বাস কৰে। হিমালয়ৰ শেষ সীমাৰ ঢালত উৎপত্তি হোৱা জাহ্নৱীয়ে নামনিৰ ভৈৰৱ সংগমত গংগাত্ৰীত মিলিত হৈছে। তাৰ পিছত দেৱপ্ৰয়াগৰ ৫০ মাইল নামনিত অৰ্থাৎ হৰিদ্বাৰত তিনিটা সূতিত ভাগ হৈ গংগা ভাৰতবৰ্ষৰ ভূভাগেদি সমতল হৈ তললৈ নামি আহিছে। এই বিস্তৃত অংশটোত গংগাৰ ভালেকেইটা নাম। শেষত বংগদেশৰ মুহিঁদাবাদত গংগাই পদ্মা নামৰ এটি ডাঙৰ সুতি আৰু ভাগীৰথী নামে পুনৰ সৰু সুতি এটা হৈ বংগোপ সাগৰত পৰিছে। এই অংশৰ ভাগীৰথীৰ 'হুগলি' নামৰ এটি অৰ্বাচীন নাম অদ্যাৱধি প্ৰচলিত। 'প্ৰাচীন ভাৰতৰ ভূগোল' আনন্দৰামৰ অতীত ভাৰতৰ দৰ্পৰ্ণস্বৰূপ। গংগাৰ উৎপত্তি আৰু ভিন্নধাৰাৰ ভিন্ন নামৰ পিছত আনন্দৰামে হিমালয়ৰ পূৰ্বদিশলৈ আহি পূৰ্ব গাৰ্হোৱাল অৰ্থাৎ সুবাহুৰ ৰাজ্যৰ কিৰাত, টঙ্গন আৰু পুলিন্দ জনজাতিৰ কথা কৈছে। তাৰো পূৰ্বৰ বৰ্তমানৰ দাৰভাঙ্গা আৰু পুব নেপালেই এসময়ৰ বিদেহ বুলি নিৰূপণ কৰিছে। কিৰাতৰ অঞ্চল চিৰতা তিতা উদ্ভিদৰ বাবে আজিও বিখ্যাত। বৰ্তমানৰ ভূটীয়াসকলৰ পূৰ্বৰ বাসস্থান ভূটান, নেপাল, কুমাওন হোৱালৈ চাই আৰু ৰাজতৰংগিনীত 'ভট্ট' শব্দটোৱে কাশ্মীৰৰ ভূটীয়াসকলক বুজোৱালৈ চাই ভূটীয়াসকলো যে কিৰাত জনজাতীয় লোকেই, তাত সন্দেহ নাই।

ইয়াৰ পিছত আনন্দৰামৰ পৰ্যালোচনাত ধৰা পৰিছে ক্ৰমে দক্ষিণৰ উত্তৰ প্ৰদেশৰ মধ্যভাগৰ গংগা আৰু গোমতী অঞ্চল। এই অঞ্চলটোৰ বালি ৰজাৰ পুত্ৰ অংগদে অংগদপুৰীত আৰু উত্তৰ মল্লভূমিৰ চন্দ্ৰকান্তাত চন্দ্ৰকেতুৱে ৰাজত্ব কৰিছিল। বৰ্তমানৰ অযোধ্যাৰ চাহাবাদেই হৈছে অংগদপুৰ আৰু চাহৰাণপুৰৰ পূবত থকা চন্দ্ৰপুৰেই হৈছে পূৰ্বৰ চন্দ্ৰকান্তা নগৰ।

ৰামায়ণ মতে সুৰযু পাৰত অৱস্থিত কোশল ৰাজ্য- দীঘে ৪৮ মাইল, বহলে ১২ মাইল। ইয়াৰে উপকণ্ঠত আছে ভাৰতে শাসন চলোৱা নন্দীগ্ৰাম নগৰ। ৰামচন্দ্ৰৰ মাতৃ কৌশল্যা কুশলৰ জীয়াৰী। দক্ষিণ কুশলৰ নাম হৈছে কুশৱতী। কোশলৰ পশ্চিমৰ গোমতী নদীৰ আন এটা নাম বশিষ্ঠ মুনিৰ বাসস্থান বাবেই বশিষ্ঠী। গোমতী নৈৰ পাৰতে বিখ্যাত নৈমিযাৰণ্য গংগা আৰু গোমতীৰ সংগমস্থল বৰ্তমানৰ জৌনপূৰ জিলাত ই অৱস্থিত। ৰামৰ পুত্ৰ কুশই কুশৱতীত আৰু লৱই উত্তৰ কোশলৰ শ্ৰাৱস্তিত ৰাজত্ব কৰাৰ কথা ৰঘুবংশৰ পৰা (১০৭.১৭) জনা যায়। বৰ্তমানৰ গণ্ড জিলাই হৈছে শ্ৰাৱস্তি ৰামৰ পূৰ্বপুৰুষ শ্ৰাৱস্তকে এই নগৰ নিৰ্মাণ কৰিছিল। এই জৌন জিলাৰ মাজেৰে বৈ যোৱা বৰ্তমানৰ ইৰাবতী নৈয়েই পূৰ্বৰ ৰাপ্তী নৈ। বুদ্ধৰ জন্মস্থান কপিলাবস্তু এই নৈৰ কিছু নিলগৰ 'নাগৰনাম'ৰ ঠাইখন বুলি জেনেৰেল কানিংহামে ক'ব খোজে।

বর্তমানৰ মধ্যবিহাৰত আছিল এসময়ৰ বিশাল ৰজাই পতা বৈশালী ৰাজ্য। তাৰেই ৰাজধানী পাটলিপুত্ৰ ভাৰতবৰ্ষৰ এখন প্রখ্যাত নগৰ তথা জনপদ। ইয়াৰেই দক্ষিণাংশৰ পবিত্র নদী ফল্পু বা মহানদীৰ পাৰত আছে গয়া- য'ত এজোপা বটবৃক্ষৰ তলত গৌতমৰ জ্ঞানপ্রাপ্তি হৈছিল আৰু বৌধিদ্রুম নামে গছজোপাক জনা গৈছিল। অসুৰ ৰজা গয়ৰ পৰা নগৰখনৰ নাম গয়া হৈছে। মৃতকৰ পিশুদানৰ বাবে তীর্থস্থান গয়া প্রখ্যাত। তাত থকা সুৰুজকুণ্ড, ফল্পুতীর্থ, গয়াশিস মন্দিৰ, প্রেতক্ত পাহাৰ, ব্রহ্মকুণ্ড, ৰামকুণ্ড, ব্রহ্মযোনি নামৰ পবিত্র শৈলচূড়া, ৰামগয়া, বুদ্ধৰ অৰণ্য, মতঙ্গৰ আশ্রম, পুস্কবিণী, অমৰ বটবৃক্ষ (যাৰ ভগাৱশেষ এতিয়াও আছে' বিখ্যাত।

মগধৰ অন্যতম ঠাই হৈছে বিহাৰ বা বেহাৰ। হিউৱেনচাঙে সংস্কৃত অধ্যয়ন কৰা 'ৰাজগিৰিৰ সাতমাইল' ৰূপে পৰিচিত ঠাইতেই আছিল প্ৰসিদ্ধ নালান্দা। সেইদৰে গংগাৰ উত্তৰপাৰৰ বৈশালীৰ উত্তৰ-পূৰ্বত অৱস্থিত মিথিলা, নেপালৰ জনকপুৰ আৰু সীতাৰ জন্মস্থান সীতামাৰ্হি। বিদেহৰ অন্তৰ্গত এই সীতামাহি, য'ত সীতাক নাঙলৰ সীৰলুত পোৱা গৈছিল। বিদ্যান মহলে অঞ্চলটোক মিথিলা বুলি জানে। পূববিহাৰৰ কুশি নৈয়ে বিধৌত কৰা অঞ্চলটো হ'ল কৌশিকী- তাৰ পূবলৈ উত্তৰ বংগৰ পুণ্ডৰ বা গৌড়। 'পৌন্দ্ৰ'ৰ অৰ্থ কুহিয়াৰ, অৰ্থাৎ গুড় অধিক উৎপাদন হয় বাবে দেশখনৰ নাম গৌড়।

উল্লেখযোগ্য যে সেই কৌশিকীৰে অংগ আছিল ৰাজধানী - যি অংগৰাজ লোমপাদৰ পৰৱৰ্তীকালত দুৰ্যোধনে কৰ্ণক দান কৰিছিল। গৌড় দেশৰ সীমা পূবৰ কৰতৈয়াৰ পূবৰ দেশখনেই বৰ্তমান অসমৰ প্ৰাচীন নাম কামৰূপ আৰু ৰাজধানী প্ৰাগজ্যোতিষপুৰ। অশ্বক্ৰান্ত আৰু কামাখ্যা মন্দিৰ হিচাপে

তেতিয়াৰ দিনতে প্ৰখ্যাত। কামৰূপৰ আন এক নগৰ ৰংপুৰ, যি ভগদত্তৰ গ্ৰামাঞ্চলৰ গৃহ বুলি জনা যায়। ৰংপুৰৰ দক্ষিণত শিৱসাগৰত থকাৰ দৰে সুন্দৰ পুখুৰীৰে জয়পুৰৰ ধ্বংসাৱশেষ। শিৱসাগৰৰ অসমৰ পুৰণি ৰাজধানী সুৰক্ষিত নগৰৰূপে পৰিচিত গডগাঁও। দ্বাদশ শতিকাত ধৰ্মপালে নিৰ্মাণ কৰা অমসত বাহিৰৰ দিমলাৰ দক্ষিণৰ ধৰ্মপুৰ। সেইদৰে পালবংশৰ পতনৰ পিছত নীলধ্বজে প্ৰতিষ্ঠা কৰা কমতাপুৰ - কামৰূপৰ এটা সময়ৰ ৰাজধানী। অসমৰ দক্ষিণে আছে ছিলেট (শ্ৰীহট্ট) আৰু কাছাৰ (কচ্ছহাৰ) জিলা। কছাৰী ৰজাসকলে নিজকে মহাভাৰতৰ ঘটোৎকচৰ বংশধৰ বুলি দাবী কৰে যদিও ঘটোৎকচৰ মাতৃ হিড়িম্বাই গংগাৰ পাৰৰ ৱাৰ্ণাৱতত বাস কৰালৈ চাই কাছাৰেই ঘটোৎকচৰ বাসস্থান বুলি ভবাৰ সন্দেহৰ অৱকাশ নোহোৱা নহয়। সেইদৰে মণিপুৰৰ ৰাজকন্যা চিত্ৰাংগদাৰ লগত মধ্যমপাণ্ডৱ অৰ্জুনৰ বিবাহ আৰু তেওঁলোকৰ পুত্ৰ বব্ৰুবাহনৰ বাসস্থানে বৰ্তমানৰ মণিপুৰ সম্পৰ্কেও সন্দেহৰ অৱকাশ ৰৈ যায় যদিও আনন্দৰামে মহাভাৰতৰ মণিপুৰ বুলি কাছাৰৰ সমীপৰ ৰাজ্যখনকে বুজাইছে। আনহাতে ত্ৰিপুৰাৰ (তিপ্পেৰা) পশ্চিমফালে বর্তমান বাংলাদেশ যাক পূর্বতে 'বাঙ্গাল' বোলা হৈছিল- য'ত পদ্মা (গংগা), ব্ৰহ্মপুত্ৰ আৰু মেঘনাৰ মিলন হৈছে। কলিকতাৰ মানুহে পূৰ্ববংগৰ মানুহৰ উপনাম হিচাপে 'বাংগাল' শব্দটো ব্যৱহাৰ কৰে। 'বংগ' শব্দৰ অৰ্থ 'টিন'। সুদীৰ্ঘ উপকূলীয় পথেৰে অতি প্ৰাচীন কালৰ পৰাই বাণিজ্যৰ কেন্দ্ৰ আছিল এই বংগ। সুশ্ৰুতেও বংগক টিনৰ ব্যৱসায়ৰ স্থান আখ্যা দিছে। দক্ষিণ-পূৰ্ব এচিয়াৰ বিশেষকৈ ম্যানমাৰৰ মাজেদি ভাৰতলৈ টিনৰ আমদানী হৈছিল।

যি কি নহওক, ইয়াৰ পিছত আনন্দৰামে দক্ষিণলৈ গৈ অদ্রা বা উৎকল বা উৰিষ্যাৰ কথা কৈছে। এই উৎকলতে বালেশ্বৰ, কটক, ভুৱনেশ্বৰ আৰু উদয়গিৰি নগৰ। 'পুৰী' নামটো ক্ষন্ধ পুৰাণৰ বাহিৰে আন শাস্ত্ৰত নথকালৈ চাই পুৰী নাম অৰ্বাচীন বুলি ঠাৱৰ কৰিব পাৰি। পুৰী বা অদ্রাৰ দক্ষিণে কলিংগ — ৰাজধানী ৰাজামুদ্র। কলিংগৰ দক্ষিণে অন্ধ্ৰ — ৰাজধানী আন্ধ্ৰনগৰ। কৃষ্ণাৰ পৰা দক্ষিণৰ পেন্নাৰ নৈলৈকে আদিবাসী বা দক্ষিণৰ যৱনৰ বসতিস্থল। তাৰো দক্ষিণে কাবেৰী নৈলৈকে দ্রাৱিড় অঞ্চল - ৰাজধানী কাঞ্চিপুৰ। সেইদৰে কাবেৰীৰ পৰা কন্যাকুমাৰীলৈকে পাণ্ড্যৰাজ্য; আৰু বৰ্তমানৰ কৰ্ণাটকৰ দক্ষিণ-পূবত চোল ৰাজ্য। পাণ্ড্য আৰু চোলৰ ৰজাই যুধিষ্ঠিৰক চন্দন-কাঠ মণি-মুকুতাৰে সন্মান জনাইছিল। এই ৰাজ্য দুখনৰ পশ্চিমে

চেৰা অৰ্থাৎ কেৰেলা। তমসা আৰু মূৰলা ইয়াৰ প্ৰধান নৈ।
চোলৰ উত্তৰফালে নাসিক্য ৰাজধানী নাসিক। এই ৰাজ্যখনক
ৰাক্ষস বুলি কিছুমান পুথিত উল্লেখ কৰা হৈছে। সেইদৰে
নাসিক্যৰ উত্তৰ-পূবত বিদৰ্ভ, বিদৰ্ভৰ উত্তৰ-পূব্ত তিলিংগা
(বৰ্তমানৰ টেলেংগানা বা তেলেগু) ৰাজ্য — ৰাজধানী
হাস্মনকুণ্ডা। ৰামায়ণৰ এয়াই দণ্ডকাৰণ্য অৰণ্যাচল আৰু ওচৰত
কিষ্কিন্ধ্যাৰ অৱস্থান।

আলোচনাটোৰ শেষত ২৭৯ টা ভৌগোলিক নামৰ পৰিভাষাৰ উল্লেখে আনন্দৰামৰ সুগভীৰ জিজ্ঞাসু মনৰ পৰিচয় বহন কৰে। উনবিংশ শতিকাত পুথি-পত্ৰ, মেপ-আটলাচ, তথ্য, প্ৰমাণ আদিৰ সীমাৱদ্ধতাৰ মাজেদি তেওঁৰ যি চিন্তা আৰু বিশ্লেষণৰ পৰিপক্কতা প্ৰকাশ পাইছে, সেয়া অপূৰ্ব আৰু চমকাৰ।।

(অসম প্রকাশন পৰিষদে ১৯৭১ খ্রীষ্টাব্দত প্রকাশ কৰা 'Ancient Geography of India'পণ্ডিতপ্রবৰ আনন্দৰাম বৰুৱাৰ এক অসামান্য আলোকসন্ধানী বিশ্লেষণ — যত সুপ্রাচীন ভাৰতবর্ষৰ ভৌগোলিক বৃত্তান্তই প্রমাণিক ৰূপত ইতিহাস হিচাপে স্থান পাইছে। ইতিমধ্যে আন এগৰাকী ভূগোলবিদ মহম্মদ তাহেৰ ডাঙৰীয়াই কৰা গ্রন্থখনৰ অসমীয়া অনুবাদ গ্রন্থাকাৰে ওলাইছে। লিখাটো যুগুত কৰোঁতে পুথিখনৰ সহায় লোৱা হৈছে।)

(কলিকতাৰ এছিয়াটিক চ'চাইটিয়ে উত্তৰ গুৱাহাটীস্থিত আনন্দৰাম বৰুৱা ভাষা-কলা-সংস্কৃতি প্ৰতিষ্ঠানৰ সহযোগত আয়োজন কৰা "Anundaram Barooah's contribution and its relevance at present" শীৰ্ষক ৰাষ্ট্ৰীয় আলোচনা চক্ৰত সমল ব্যক্তি হিচাপে উপস্থাপিত বক্তৃতা, ২২-২৩ নৱেম্বৰ, ২০১৮ গুৱাহাটী)।

কুৰুক্ষেত্ৰৰ যুদ্ধত দ্ৰুপদ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰসকলৰ পৰাজয়ৰ পিছত দক্ষিণ পাঞ্চাল হস্তিনাপুৰৰ সৈতে চামিল হৈছিল আৰু তাৰ কেইপুৰুষমান পিছতেই হস্তিনাপুৰ গংগাই গ্ৰাস কৰাৰ পিছত ৰাজধানী কৌশাম্বীলৈ স্থানান্তৰিত কৰা হৈছিল।

forms of thought and activity that have in themselves any strong power of utility or any secret virtue of persistence are being subjected to a supreme test and given their opportunity of rebirth...

যুৱশক্তিয়েই অনাগত ভৱিষ্যতৰ চালিকা শক্তি। স্বৰূপতেই হওক বা গতি-প্ৰকৃতিতেই হওক, মৌলিকভাৱেই ভিন্ন ৰূপত উদ্ভাসিত হ'ব ভৱিষ্যৎ। অনাগত ভৱিষ্যতৰ এনে সম্ভাৱানাৰ প্ৰতি প্ৰবুদ্ধ যুৱ-মানস সজাগ আৰু সক্ৰিয়; সেই মানসৰো নেপথ্যত আছে গভীৰ সন্ধানী দৃষ্টি। যুৱ-অস্থিৰতাৰ আছে অৰ্থ; আছে সুগভীৰ তাৎপৰ্য। যুৱ আশা-আকাঙক্ষা দৰাচলতে নৱ স্বপ্ন, নৱ উপলব্ধিৰ আহ্বান মাত্ৰ; সঁহাৰিও হ'ব লাগিব যথোপযুক্ত, গভীৰতম বোধসম্পন্ন।

শিক্ষাৰ প্ৰকৃত অভিনিৱেশ হ'ল যুৱশক্তি; যুৱশক্তিৰো যথাৰ্থ তন্ময়তা শিক্ষাৰ প্ৰতিয়েই, লক্ষ্যও শিক্ষাই। শিক্ষাৰ দীপ্ত শিখাৰ আলোকৰ মাজতেই জীৱন ধাৰণ কৰে যুৱশক্তিয়ে; জীৱনে সন্ধান পায় স্বচ্ছন্দ গতিৰ সামৰ্থ্য, সুবিন্যস্ত সুসংহত শক্তিৰ। সেই আলোকেই নিৰ্দ্ধাপত কৰে জীৱনৰ লক্ষ্য আৰু সাধনাৰ ক্ষেত্ৰ। জীৱনৰ সত্য, মূল্য আৰু সাৰ্থকতাও নিয়ন্ত্ৰণ কৰে সেই আলোকেই। যুৱ-হৃদয়ত এই আলোক বন্তি প্ৰজ্ঞ্জ্বলিত কৰি ৰখাই জানো শিক্ষাৰো নিৰৱচ্ছিন্ন মুখ্য লক্ষ্য নহয়?

পৰীক্ষা-পাঠ্যক্ৰমৰ সন্ধীৰ্ণ পৰিধিৰ মাজত বন্দী আজি যুৱশক্তি; সেই মানসৰ সন্ধানী দৃষ্টিয়ে বিচাৰে বন্দী আত্মাৰ মুক্তি। যেতিয়া আমি যুৱ-কল্যাণৰ কথা কওঁ; চিন্তা কৰো গভীৰভাৱে; দুৰ্ভগ্যজনকভাৱে তেতিয়াই আমি উত্থাপন কৰোঁ পাঠ্যক্ৰম বহিৰ্ভূত এলানি কাৰ্যসূচীৰ প্ৰসঙ্গ। পাঠ্যক্ৰম বহিৰ্ভূত কাৰ্যসূচীয়েই জানো যুৱ-কল্যাণৰ সমগ্ৰ? যুৱ-আস্পৃহা, যুৱস্থাৰ যথা-সৰ্বস্থ? শ্ৰেণী-কোঠাৰ ভিতৰত কল্লোলিত বক্তৃতাৰ সৈতে, পৰীক্ষাৰ পাকচক্ৰৰ সৈতে যুৱ-আনন্দ, যুৱ-কল্যাণ সংপৃক্ত নিবিড়ভাৱে। উপযুক্তভাৱে সেই কথা কৰো জানো উপলব্ধি? পাঠ্যক্ৰম, পৰীক্ষা, শৈক্ষিক কাৰ্যসূচীসমূহ কিন্তু অব্যাহত থাকে একেদৰেই—নিৰন্তৰ প্ৰবহমান বৈচিত্ৰ্যহীনভাৱে; অথচ শিক্ষা-ক্ষেত্ৰৰ বহিৰঙ্গত যুৱশক্তিৰ বাবে আমি নিৰ্ধাৰণ কৰোঁ কেতবোৰ লক্ষ্য আৰু উন্দেশ্য। যুৱশক্তিয়ে যেতিয়া সঁহাৰি নজনায় তেনে প্ৰয়াসৰ প্ৰতি, তেতিয়া আমি হঠচকিত হওঁ; হৈ পৰোঁ হতাশ, বিস্ময়ান্বিত।

পাঠ্যক্রম আৰু পাঠক্রম বহির্ভূতৰ ধাৰণা দৰাচলতে মনে গঢ়ি লোৱা কৃত্রিম বিভাজন মাত্র, সহজ জীৱনৰ গতিশীল

যুৱ-শিক্ষাৰ নৱ প্ৰৱণতা

দিগন্ত বিশ্ব শর্মা

সমৃদ্ধ অতীতৰ পৰিধি অতিক্রমি সন্ধানী মানৱৰ দৃষ্টি প্রসাৰিত আজি সমৃদ্ধতৰ ভৱিষ্যতৰ প্রতি। সমৃদ্ধ অতীতৰ বহু উষা পাৰ হৈ আমি অভিযাত্রী, লক্ষ্য আমাৰ ভৱিষ্যতৰ মধ্যাহ্নদীপ্তি। এয়া এক যুগসন্ধি। অনাগত দিনৰ প্রগতিৰ নব্য যুগৰ শীর্ষবিন্দৃত উপনীত হৈছোঁ আমি। নৱতৰ, বৃহত্তৰ সমন্বয়-সাধন সেয়ে হৈ পৰিছে অপৰিহার্য চর্ত আজি। শতাব্দী পূর্বে এই বাণী অনুৰণিত হৈছিল শ্রীঅৰবিন্দৰ Essays On The Gita ত এনেদৰে— we of the coming day stand at the head of a new age of development which must lead to such a new and large synthesis... we do not belong to the past dawns, but to the noons of the future...

বৰ্তমানৰ যুগ নৱজন্মসম্ভাৱনাৰ যন্ত্ৰণাৰে পূৰ্ণ; চিন্তা আৰু কাৰ্যৰ যিসমূহ ৰূপৰ মাজত কাৰ্যকাৰিতাৰ বিশেষ শক্তি বা স্থায়িত্বৰ গৃঢ় গুণ বিদ্যমান, সেইসমূহ চৰমপৰীক্ষাধীন; সেইসমূহক দিয়া হৈছে পুনৰ্জন্মৰ সুযোগ। দিব্য জীৱনৰ দ্ৰষ্টা শ্ৰীঅৰবিন্দৰ দিব্য দৰ্শনত সেই সত্য ভাস্বৰ হৈ উঠিছিল সেই তাহানিতে, অসামান্য গ্ৰন্থ The Synthesis of Yoga ত লিখিছিল— we are in an age, full of the throes of travail, when all

ছন্দৰ প্ৰকাশ নহয়। শিক্ষাৰ প্ৰক্ৰিয়া ধাৰাবাহিক, অখণ্ড। সমগ্ৰ জীৱনেই শিক্ষাৰ অন্তৰ্ভুক্ত । শিক্ষাৰ প্ৰণালীক সেয়ে গঢ়িব লাগিব সংহতভাৱে; শিক্ষা হৈ উঠিব লাগিব সৰ্বব্যাপ্ত। যুৱ-আস্পৃহাৰ সৰ্ব-বিষয়, সৰ্ব-কাৰ্যসূচীকেই পাৰস্পৰিক ছন্দ-সুষমাৰে কৰিব লাগিব শিক্ষাৰ অবিচ্ছেদ্য অংগ। যুৱ সমাজে যাতে মুক্তভাৱে লব পাৰে উশাহ; নিৰ্ভয়, সংশয়হীন হৈ আত্মবিকাশৰ পথত হ'ব পাৰে অগ্ৰসৰ, সেই কথাৰ প্ৰতিও দিব লাগিব গভীৰ মনোযোগ আৰু সতৰ্ক দৃষ্টি।

ভৱিষ্যতৰ চালিকা শক্তি যুৱশক্তি সম্প্ৰতি জৰ্জৰিত। কৰ্মহীনতাৰ আশঙ্কাই ভাৰতীয় যুৱশক্তিক আজিও কৰি তোলে আতঙ্কিত। ভাৰতীয় যুৱ সমাজৰ বৃহৎ অংশ এতিয়াও নিৰক্ষৰ অথবা অৰ্ধ সাক্ষৰ। দাৰিদ্ৰ্য, অজ্ঞানতা, বৈষম্যৰ সমস্যাই এই শক্তিক কৰে বেদনাহত। এনেধৰণৰ সমস্যাৰ সমাধান সহজসাধ্য নহ'ব পাৰে; কিন্তু সেই বুলিয়েই সমাধানৰ বাবে কৰা প্ৰয়াস মধ্যপথত থমকি ৰ'ব নোৱাৰে। অলস আস্থাহীনতা, ভোগবাদ, ৰাজনৈতিক প্ৰতিযোগিতা, স্বাৰ্থপূৰ্ণ বাণিজ্য-সংস্কৃতি, ধ্বংসবাদ ইত্যাদিৰ প্ৰতি যুৱ সমাজক প্ৰলোভিত কৰাৰ নিৰন্তৰ সৰ্বগ্ৰাসী প্রয়াস অব্যাহত অতি শক্তিশালীভাৱে। সঙ্গীত, সাহিত্য, কলা অথবা সম্পদ সম্প্ৰতি একাংশৰ বাবে অশিষ্ট, অশ্লীল উত্তেজনা, মাদকতা সৃষ্টিৰ আহিলা মাত্ৰ। ভোগবাদক ন্যায়সঙ্গত কৰিবলৈ আধুনিক প্ৰয়াসৰ বৰ্বৰ আৰু কুৎসিত অংশটো হৈ উঠিছে সক্ৰিয় আৰু সঙ্ঘবদ্ধ। প্ৰগতিবিৰোধী শক্তিয়ে অন্তৰালৰ পৰা এনেদৰে যুৱ-আস্পৃহাক কৰিছে মেঘাচ্ছন্ন। শ্বাসৰুদ্ধকাৰী পৰিৱেশৰ মাজত আমি হৈ পৰিছোঁ উদ্ৰান্ত, উদ্বিগ্ন। যুৱ-আস্পৃহাৰ গভীৰবোধ এতিয়াও সেয়ে হোৱা নাই স্পষ্ট।

তথাপিও আছে আশাৰ ৰেঙণি; আছে নৱজন্মসম্ভাৱনাৰ পূৰ্ণ প্ৰতিশ্ৰুতি। যুৱ-মানসৰ নেপথ্যৰ সন্ধানী দৃষ্টি প্ৰসাৰিত দূৰ-দিগন্ত ব্যাপী। সঙ্কীৰ্ণ সীমাৰ পৰিধি অতিক্ৰমি মহাকাশ্যানমহাকাশ্যাত্ৰীৰ সাক্ষী, চন্দ্ৰ-বৃহস্পতিৰ প্ৰতিবেশী, বিজ্ঞানপ্ৰেমী যুৱশক্তিয়ে প্ৰসাৰিত উদাৰ আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় চেতনাৰে উৰ্ধ্বৰ পৰা আজি দৃষ্টি দিছে পৃথিৱীৰ প্ৰতি। বিশ্বৰ বিভাজন, মানৱতাৰ ৰাজনৈতিক প্ৰভেদ অথবা জাতি, ধৰ্ম, বৰ্ণৰ বৈষম্যমূলক ধাৰণা তেওঁলোকৰ সহজাত আদৰ্শানুভূতিত অসাৰ আৰু অসত্য সম্প্ৰতি। ব্যষ্টি বৈশিষ্ট্য, বৈচিত্ৰ্য বিনাশকাৰী ৰাষ্ট্ৰযন্ত্ৰৰ প্ৰতি দেৱত্ব আৰোপত যুৱশক্তি আজি আৰু নহয় বিশ্বাসী। নৱ বিশ্বৰ বাবে যে প্ৰয়োজন নৱ মানৱৰ, সেই কথা গভীৰভাৱে কৰিছে উপলব্ধি; সেয়ে উভতি দৃষ্টি দিছে অন্তৰ সত্তাৰ প্ৰতি,

শুনিছে অন্তৰাত্মাৰ স্পষ্ট বাণী। পৰিৱৰ্তন, উপদেশ অথবা আদৰ্শৰ ৰূপায়ণ যে প্ৰস্ফুটিত হ'ব লাগিব প্ৰথমতে নিজৰ মাজত; নিজৰ বেদনা, কষ্টৰ সমাধান যে দৰাচলতে বিশ্বৰ কষ্ট সমাধানৰ সৰ্বোৎকৃষ্ট উপায়, বিশ্ব ৰূপান্তৰৰ গোপন ৰহস্য, সেই কথাও অন্বেষী যুৱশক্তিয়ে কৰিছে উপলব্ধি। ইচ্ছা-শক্তি সত্ত্বেও অন্তৰ বাণীৰ কন্টসাধ্য প্ৰয়াসৰ পথত যুৱশক্তি প্ৰায়েই হ'ব নোৱাৰে অগ্ৰসৰ; সংগ্ৰাম আৰু প্ৰয়াস তথাপি কিন্তু অবিৰত, অব্যাহত। যুৱশক্তিয়ে বিচাৰিছে সেয়ে সহায় আৰু সহযোগিতা। সন্ধান কৰিছে জীৱনৰ লক্ষ্য, শিক্ষাৰ উদ্দেশ্য, শিক্ষাই এৰি যোৱা বিষয়ৰ ৰহস্য তথা পূৰ্ণতাপ্ৰাপ্তিৰ বাবে ক্ৰম প্ৰগতিশীল সাধন-সম্পদৰ।

আশা আৰু আস্পৃহাৰ সৈতে প্ৰাসঙ্গিক শিক্ষাৰ নব্য দৰ্শনৰ সন্ধানী সমসাময়িক যুৱশক্তি। যুৱ-শিক্ষাৰ দার্শনিক ভিত্তিৰ সন্ধান কৰাৰ পূৰ্বে আমি পৰিচিত হ'ব লাগিব বিশ্বজনীনভাৱে স্বীকৃত শিক্ষাতত্ত্বৰ মৌল ধাৰণাটোৰ সৈতে। শিক্ষাৰ বুনিয়াদী লক্ষ্য আৰু উদ্দেশ্যকো কৰিব লাগিব হৃদয়ঙ্গম। আত্মানসন্ধান আৰু বিশ্ব-অস্তিত্বৰ সত্যানুসন্ধান, মানৱ তথা ব্ৰহ্মাণ্ডৰ স্বৰূপ সন্ধান, মানৱাত্মা আৰু বিশ্বাত্মাৰ মাজত বিদ্যমান সম্পৰ্কৰ গোপন ৰহস্যৰ অন্বেষণ তথা সেই অন্বেষণৰ সঞ্চিত জ্ঞানপুঞ্জক এটা যুগৰ পৰা অন্য এটা যুগলৈ কঢিয়াই লৈ যোৱা, সেই অন্বেষণৰ প্ৰেৰণাক পৰিপুষ্ট কৰা, প্ৰতিপালন অথবা উৎসাহিত কৰাই শিক্ষাৰ বিশ্বজনীন মৌল লক্ষ্য আৰু উদ্দেশ্য। এনে লক্ষ্য আৰু উদ্দেশ্যত কেনেদৰে হ'ব পাৰি উপনীত, মৌল প্ৰশ্নসমূহৰ বিপৰীতে লাভ কৰা সমিধানক কেনেদৰে যুগৰ পৰা যুগলৈ লৈ যাব পাৰি কঢিয়াই, সন্ধানী মানৱৰ এনে প্ৰেৰণাক কেনেদৰে কৰিব পাৰি পৰিপুষ্ট, সেইসমূহ বিষয়েই দৰাচলতে শিক্ষা-সমস্যাৰ কেন্দ্ৰীয় বিষয়-তত্ত্ব। স্পষ্টভাৱেই এইবোৰ কঠিন প্ৰশ্ন, সহজসাধ্য নহয়। শিক্ষকে এনে বিষয়ৰ সৈতে সন্মুখীন হওতে. উত্তৰ প্ৰদান কৰোঁতে নিৰ্বাহ কৰিব লাগে গভীৰ দায়িত্ব, পালন কৰিব লাগে সূক্ষ্ম সতৰ্কতা; কাৰণ, বিষয়বোৰৰ প্ৰাসঙ্গিকতা বৰ্তমানতেই মাথোঁ নহয় নিঃশেষিত, অনাগত যুগৰ বাবেও সেইবোৰ বিষয়ৰ মূল্য আৰু তাৎপৰ্য অপৰিসীম।

আধুনিক বিশ্বৰ কেতবোৰ অনন্যসাধাৰণ পৰিস্থিতিয়ে আকৌ সমসাময়িক শিক্ষাবিদৰ কাৰ্য আৰু সমস্যাক বিশেষভাৱে কৰি তুলিছে আৰু অধিক জটিল। উদীয়মান অসাধাৰণ প্ৰৱণতাসমূহৰ তাৎপৰ্য গভীৰভাৱে অনুধাৱন কৰি সেই প্ৰৱণতাসমূহক শিক্ষাৰ বিষয়-বস্তু আৰু লক্ষ্য নিৰ্ধাৰণ কৰিবলৈ,

প্রয়োজন অনুসৰি আনকি পৰিৱর্তন কৰিবলৈ এৰি দিব লাগে বুলিও আগবঢ়োৱা হয় যুক্তি। তথ্যৰ অভূতপূর্ব বিস্ফোৰণে শিক্ষাক অতি সম্প্রতি পৰিণত কৰিছে জীৱনব্যাপী কার্যসূচী। অনুসন্ধানৰ প্রকৃতি হৈ উঠিছে অসামান্যভাৱে গভীৰ, ব্যাপক আৰু সর্বব্যাপ্ত। শিক্ষালৈ আহিছে নতুন ধ্যান আৰু ধাৰণা। যুগপৎ সামগ্রিকতা আৰু বিশেষীকৰণ উভয়েই হৈ পৰিছে প্রয়োজনীয়। ব্যক্তি ৰুচি-অভিৰুচিৰ তৃপ্তি সাধনৰ বাবেও বৈচিত্র্যই পাব লাগিব পৰিপূর্ণ মর্যাদা। আধুনিক মানৱ সম্প্রতি পূর্বাপেক্ষা অধিক জটিল ৰূপত চিকাৰ হ'বলৈ ধৰিছে মনস্তাত্ত্বিক বিড়ম্বনাৰ। মনস্তাত্ত্বিক বিড়ম্বনাৰ ক্রমবর্ধমান প্রৱণতাই শিক্ষাত সংযোজন কৰিছে নতুন মাত্রা; যাৰ ব্যাখ্যা অথবা সংজ্ঞা এতিয়াও হৈ উঠা নাই স্পন্ত, বিতং অনুসন্ধানৰ কথা কোৱাই বাহুল্য।

প্রসাৰিত উদাৰ দৃষ্টিৰে সমসাময়িক যুৱশক্তি সমন্বয় প্রয়াসী। অতীত শতকৰ জিজ্ঞাসাৰ স্বৰচিত সঙ্কীর্ণ সীমাৰ মাজত বিজ্ঞানৰ সন্ধানী দৃষ্টি আজি আৰু নহয় বন্দী। অতীন্দ্রিয় সত্যানুসন্ধানৰ প্রতি বিজ্ঞানৰ উদাৰ অন্বেষী সম্প্রতি নহয় সংশয়ী। প্রযুক্তিয়ে প্রমূল্যক আজি আৰু নকৰে উপেক্ষা। নীতি আৰু কলাৰ মাজতো নাই আৰু তেনে কোনো বাদ-বিসন্বাদ। পৰস্পৰক সাবটি ধৰি, আঁকোৱালি লৈ মহাসংগমৰ দিশলৈ দ্রুতগতিত ধাবিত জ্ঞান আৰু সংস্কৃতি; কাৰণ, বৃহত্তৰ, নৱতৰ সমন্বয়-সাধন অপৰিহার্য চর্ত আজি। উদীয়মান সমন্বয়ী প্রবণতাসমূহৰ প্রতি শিক্ষায়ো সেয়ে দিব লাগিব পূর্ণ সঁহাৰি।

ভাৰতআত্মা বিবেকানন্দই কৈছিল— বহিঃজগতক জয় কৰাৰ কৌশল ভাৰতবৰ্ষই শিকিব লাগিব ইউৰোপৰ পৰা, অন্তৰ জগতক জয় কৰাৰ কৌশল ইউৰোপে শিকিব লাগিব ভাৰতৰ পৰা। ভাৰতীয় আৰু ইউৰোপীয় বুলি তেতিয়া আৰু পৃথক একো নাথাকিব। থাকিব এটা আদৰ্শ মানৱ জাতি— যি জাতিয়ে বহিঃজগত আৰু অন্তঃজগত উভয়কে জয় কৰিছে। মানৱ মহিমাৰ এটা দিশ আমি বিকশিত কৰিছোঁ, তেওঁলোকে কৰিছে অন্য এটা দিশ। প্ৰয়োজন উভয়ৰ সন্মিলন। ... শতিকাপূৰ্বেই প্ৰধ্বনিত হোৱা বিবেকানন্দৰ এই অমৰ বাণী শিক্ষাৰ নৱ দৰ্শনত উজলি উঠিছে পুনৰ আকৌ এবাৰ।

মানৱতাবাদীৰ প্ৰসাৰিত চেতনাই যিদৰে আমাক দিয়ে সন্ধানী দৃষ্টি, তেনেদৰে বিচাৰোঁ আমি প্ৰযুক্তিবিদৰ দক্ষতাৰ দীপ্তি। নীতিবাদীৰ শৃংখলাবদ্ধ সঙ্কল্প শক্তিৰ সাধনা যেনেদৰে হ'ব লাগিব শিক্ষাৰ অন্তৰ্ভুক্ত; কলাকাৰৰ পৰিশোধিত কল্পনাও আমাৰ বাবে অপৰিহাৰ্য। বিজ্ঞানীৰ সতৰ্ক, সংশয়ী, মনোযোগী জ্ঞানে যিদৰে আমাক দিয়ে সত্যৰ সন্ধান; অধ্যাত্মবাদীৰ মহৎদৃষ্টি, প্ৰজ্ঞা তথা ক্ৰমবিকাশশীল পূৰ্ণতা অবিহনে অন্বেষী মানৱৰ অখণ্ড সত্যৰ সাধনা হৈ ৰ'ব অসম্পূৰ্ণ। নৱ বিশ্বৰ বাবে নৱ মানৱ নিৰ্মাণৰ ধাৰণা শিক্ষা ব্যৱস্থাত হ'ব লাগিব সৰ্বব্যাপ্ত; হ'ব লাগিব আৰু অধিক স্পষ্ট।

অন্য কেতবোৰ শক্তিমান বৈপ্লৱিক প্ৰৱণতাই শিক্ষা জগতলৈ আনিছে ব্যাপক আলোড়ন; সাম্প্ৰতিক শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ গৰ্বস্তম্ভ পাঠ্যক্ৰম, বক্তৃতা আৰু পৰীক্ষা পদ্ধতিৰ প্ৰতি সৃষ্টি কৰিছে প্ৰবল প্ৰত্যাহ্বান। পাঠ্যক্ৰম নিৰ্বাচন, অধ্যয়নৰ অগ্ৰগতিৰ মূল্যায়ন শিক্ষাৰ্থীৰ আপোন মৌল অধিকাৰ বুলি গণ্য কৰিছে আধুনিক শিক্ষাৰ নৱ আদৰ্শই। শিক্ষক নিৰ্বাচনৰ অধিকাৰো আনকি ন্যস্ত কৰিব বিচৰা হৈছে স্বয়ং শিক্ষাৰ্থীৰ হাততেই। উদীয়মান এনে প্ৰৱণতাসমূহে ব্যক্তিগত প্ৰভেদ নিৰ্ণয়ত আৰোপ কৰিছে যথাৰ্থ গুৰুত্ব। মনস্তাত্ত্বিক আচৰণ, অধ্যয়নৰ উপাদান অথবা কৃতিত্ব বিচাৰৰ মাপকাঠীৰো পৰিৱৰ্তন সেয়ে হৈ পৰিছে অপৰিহাৰ্য। শিক্ষাৰ্থী মনস্তাত্ত্বিক প্ৰগতিৰ অনুৰূপ নুন পাঠ্যক্ৰমৰ বাবেও দাবী উঠিছে সৰ্বত্ৰ।

একাগ্ৰতা আৰু ইচ্ছা-শক্তিৰ ওপৰত শিক্ষাৰ্থীয়ে যেতিয়া পাব পূৰ্ণ অধিকাৰ, তেতিয়াহে সেই দীপ্তিত আলোকিত প্ৰাণ মনে পাব সংহত শক্তি আৰু স্বচ্ছন্দ গতিৰ সামৰ্থ্য, তথ্য আহৰণো তেতিয়া আনকি হৈ উঠিব সহজসাধ্য। একাগ্ৰতা আৰু অপ্ৰতিৰোধ্য ইচ্ছ-শক্তিৰ জাগৰণ নৱ শিক্ষা পদ্ধতিৰ সেয়ে হৈ পৰিছে গুৰুত্বপূৰ্ণ অংগ। সত্যৰ তাৎপৰ্য সন্ধানৰ প্ৰতি আস্পৃহা শিক্ষা-সন্ধানীৰ আজি মুখ্য সাধনা। সৰ্ব-সমন্বয়ীবোধিৰ আলোকত মৌল চিন্তাৰ প্ৰতিও ক্ৰমশঃ বাঢ়িছে উৎসাহ আৰু উদ্দীপনা। আত্মানুসন্ধান আৰু সৰ্ব-বিষয়ৰ সত্য অন্বেষণৰ ব্যাকুলতা উদীয়মান শিক্ষা-দৰ্শনৰ নিগৃঢ় প্ৰেৰণা। পৃথিৱীৰ প্ৰগতিত ব্যক্তিৰো যে ভূমিকা আছে, সেই সত্যও মৰ্মে মৰ্মে উপলব্ধি কৰিছে সত্য-সন্ধানীয়ে। অতীতৰ পৰ্যালোচনা আৰু ভৱিষ্যতৰ উন্মেষ; ব্যক্তিগত আৰু মানৱতাৰ সমষ্টিগত বিকাশ; যুগপৎ অধ্য, কর্ম-অভিজ্ঞতা আৰু বৃত্তিৰ উন্মেষ আদি বিষয়কো সেয়ে নৱ শিক্ষাই গুৰুত্ব দিছে পূৰ্ণ মহমাৰে।

আদিম জৈৱ সংস্কাৰৰ ক্ষুদ্ৰতাৰ মাজত জীৱননিৰ্বাহৰ অৰ্থহীন পুনৰাবৃত্তি অথবা লক্ষহীন যাত্ৰাপথত মৃত্যুও নহয় জীৱনৰ মহাসত্য। জীৱনৰ অৰ্থ আছে; আছে লক্ষ্য আৰু তাৎপৰ্য। শৰীৰৰ দাবী, প্ৰাণৰ বাসনা, মনৰ কল্পনাবিলাসৰ

পৰিধি অতিক্রমি অন্বেষী মানৱৰ সন্ধানী দৃষ্টিয়ে সেয়ে পাতনি মেলিছিল সত্য-অন্বেষণৰ অবিৰত অভিযান সেই তাহানি। দীপ্ত অতীত উষা সেই ইতিহাসৰ সাক্ষী। সত্য, জ্যোতি, আনন্দ, স্বতন্ত্রতা আনকি অমৃতত্বৰ অধিকাৰ অর্জনৰ প্রতিও সন্ধানী মানৱাত্মা এদিন হৈ উঠিছিল তীব্র অন্বেষী। আলোকসন্ধানী মানৱে আজি পুনৰ আৰম্ভ কৰিছে জীৱনৰ সত্য সন্ধানৰ নতুন অভিযান; অন্বেষণ কৰিছে জীৱনৰ লক্ষ্য, উদ্দেশ্য আৰু তাৎপর্য। যুগ-যুগান্তৰ ধৰি মানৱৰ অবিৰাম,নিৰৱচ্ছিন্ন, অবিশ্রাম এই অন্বেষণৰ নাই কোনো আদি, যেন নাই কোনো অন্ত। দেহ, প্রাণ, মন, অন্তৰাত্মা আৰু অধ্যাত্মৰ সর্ব-দিশ সাঙুৰি প্রসাৰিত চেতনাৰে উদাৰ অন্বেষীয়ে উভতি দৃষ্টি দিছে পূর্ণ শিক্ষাৰ (Integral Education) প্রতি। সন্ধানী মানৱৰ দৃষ্টিত পূর্ণ মানৱ গঢ়াৰ নিগুঢ় অথচ সত্য আস্পৃহা নৱ প্রেৰণাৰ

আলোকেৰে উঠিছে উজলি আকৌ এবাৰ। মানুহেই যে মানৱীয় শিক্ষাৰ সৰ্বোৎকৃষ্ট বিষয়, সেই সত্যও পূৰ্ণ মহিমাৰে হৈ উঠিছে ভাস্বৰ। পূৰ্ণতৰ, পূৰ্ণতম ভৱিষ্যতৰ প্ৰতি মানৱৰ এই যে আস্পৃহা, মানৱৰ আদর্শবোধৰো মূলতে দৰাচলতে নিগৃঢ় হৈ আছে তাৰেই প্ৰেৰণা। সমৃদ্ধ অতীতৰ বহু উষা পাৰ হৈ পৰাক্ৰমী বৰ্তমানকো আনকি অতিক্ৰমি সমৃদ্ধতৰ ভৱিষ্যতৰ প্ৰতি সম্প্ৰতি লেলিহান হৈ উঠিছে মানৱৰ আস্পৃহা; নেপথ্যৰ পৰা মহাপ্ৰকৃতিয়েই মানৱ-মনত প্ৰজ্বেলিত কৰিছে দুৰ্ণিবাৰ সেই আকাঙক্ষা।

উৎসঃ শিক্ষাবিদ, পণ্ডীচেৰীৰ শ্ৰীঅৰবিন্দ আশ্ৰমবাসী কিৰীট যোশীৰ A Philosophy of Education for the Contemporary Youth শীৰ্ষক গ্ৰন্থৰ পৰাই এই প্ৰবন্ধৰ বিষয়-বস্তুৰ অধিকাংশ গ্ৰহণ কৰা হৈছে। (৯৯৫৪০- ৫৮০০৮, ৯৫০৮২-৮০০৮৪)

ধৰ্ম আৰু বিজ্ঞান

সমন্ত চলিহা

ধৰ্ম আৰু বিজ্ঞানৰ পৰস্পৰ সম্বন্ধ অথবা পাৰস্পৰিক অসামঞ্জস্য সম্বন্ধে বিভিন্ন সময়ত মনীযীসকলে যিমানবোৰ উক্তি কৰি থৈ গৈছে, সিবোৰৰ ভিতৰত সবাতোকৈ প্ৰসিদ্ধ উক্তিটো আছিল এলবাৰ্ট আইনষ্টাইনৰ। এই মহাবিজ্ঞানীজনাই কৈছিল যে ধর্মক বাদ দি বিজ্ঞান চলৎশক্তিহীন আৰু বিজ্ঞান অবিহনে ধর্ম অন্ধ (Science without religion is lame and religion without sciance is blind)। মোৰ বোধেৰে ধর্ম আৰু বিজ্ঞানৰ সহঃসম্বন্ধ ব্যাখ্যা কৰাৰ দিশত এই উক্তি আজিও উপমাবিহীন হৈ ৰৈছে। এইখিনিতে উল্লেখযোগ্য যে ধর্ম আৰু বিজ্ঞানৰ তুলনামূলক অধ্যয়নৰ বিষয়টোৱে সমগ্ৰ বিশ্ববাসীক একবিংশ শতিকাৰ দিনবিলাকতো চিন্তাৰ ন ন খোৰাক যোগাই আহিছে। কেৱল মার্কিন যুক্তৰাষ্ট্রতে এই বিশেষ বিষয়টোক লৈ বছৰি সহস্ৰাধিক গ্ৰন্থ প্ৰকাশ হৈ আছে। তাতোকৈও চিন্তনীয় কথা এইটোহে যে এনে কিতাপৰ সংখ্যা বছৰৰ পাছত বছৰ বৃদ্ধি পাবলৈ ধৰিছে। কিন্তু তাৰ বিপৰীতে আধ্যাত্মিকতাৰ পীঠস্থান হিচাপে পৰিচিত দেশ ভাৰতত পূৰ্বোক্ত বিষয়টোৰ সন্দৰ্ভত আলোচনা-বিলোচনা অতিশয় সীমিত হৈ ৰোৱা যেন দেখা গৈছে। আমাৰ অসম ৰাজ্য তথা অসমীয়া মানুহৰ বেলিকা এই বিষয়টোৰ প্ৰতি আগ্ৰহ তাতোকৈও কম।ইয়াত ধৰ্ম বুলি ক'লে সাধাৰণতে মানুহে ধৰ্মীয় সম্প্ৰদায়সমূহৰ কথাহে বুজে বুলি অনুমান হয়। সেয়ে ধৰ্মক আফিঙৰ সৈতে তুলনা কৰাৰ প্ৰৱণতাটোও ইয়াৰ বৌদ্ধিক মহলত সততে পৰিলক্ষিত হৈ আহিছে। অৱশ্যে তাৰ মাজতে পণ্ডিত ৰাধানাথ ফুকনে অসমত এই বিষয়ৰ চিন্তা-চৰ্চাক এক বিশেষ উচ্চতালৈ লৈ যোৱাৰ কথা অনস্বীকাৰ্য। তাৎপৰ্যপূৰ্ণভাৱে ৰাধানাথ ফুকনেই আছিল বিজ্ঞান বিষয়ত স্নাতকোত্তৰ উপাধি লাভ কৰা অসমৰ প্ৰথমগৰাকী ব্যক্তি। তেখেতৰ দ্বাৰা প্ৰণীত 'বিজ্ঞানৰ সিপাৰে' নামৰ গ্ৰন্থখনৰ কথা বিশেষভাৱে

প্রণিধানযোগ্য। এই কিতাপখনৰ নামটোতেই এনে এটা ইংগিত সোমাই আছে যে বিজ্ঞান অথবা বৈজ্ঞানিক তত্ত্বসমূহেই এই অনুভৱসাধ্য জগৎখনৰ সর্বশেষ সত্য নহয়। অর্থাৎ বিজ্ঞানৰ অতিৰিক্তভাৱে আন এক চিন্তা-পদ্ধতি অৱলম্বন কৰাটো মানুহৰ বাবে অপৰিহার্য। এনেবিলাক উক্তি স্বাভাৱিকতে অতিশয় বিতর্কমূলক। কিন্তু সেয়ে হ'লেও এনে বিতর্ক আদৰণীয় হ'ব পাৰে, যদিহে তাত অংশগ্রহণ কৰা লোকসকলৰ মনত পৰমতসহিষ্ণুতাৰ অভাৱ নঘটে। বৌদ্ধিক বিতর্কক আমি সদায়েই আদৰণি জনাই আহিছোঁ। কিয়নো এনে বিতর্কৰ পৰাই নতুন নতুন চিন্তা-সূত্রৰ সন্ধান লাভ কৰাটো মানুহৰ পক্ষে সম্ভৱ হৈ আহিছে।

সাম্প্রতিক কালত ঘটা বিজ্ঞানৰ অভাৱনীয় অগ্রগতিয়ে ধর্ম নামৰ চিন্তা-পদ্ধতিটোক ক্ৰমশঃ অপ্ৰাসংগিক কৰি তোলা বুলি অনেকে বিশ্বাস কৰে। এচাম মানুহে এনে ধাৰণাও পোষণ কৰে যে বিজ্ঞানৰ বলতহে এদিন নহয় এদিন জীৱন আৰু জগৎ সম্বন্ধীয় সৰ্বশেষ ৰহস্য উদঘাটন কৰাটো সম্ভৱ হৈ উঠিব। এইখিনিলৈকে আমাৰ আপত্তি কৰিব লগা বিশেষ নাই। কিন্তু যেতিয়া এচাম চিন্তাশীল ব্যক্তিয়ে ঘোষণা কৰে যে এই পৰিদৃশ্যমান জগৎখনৰ অস্তিত্বৰ নেপথ্যত একো ৰহস্যই নাই, আমাৰ দৃষ্টিত তেনে উক্তি হৈ উঠে চূড়ান্তভাৱে একদেশদৰ্শী। কোৱা বাহুল্য, এক পৰম ৰহস্যৰ উপলব্ধি কৰাৰ সামৰ্থ্য প্ৰাণীকুলৰ ভিতৰত একমাত্ৰ মানুহৰহে আছে। যিকেইটা লক্ষণৰ জৰিয়তে মানুহ আৰু অন্যান্য প্ৰাণীৰ মাজত এক স্পষ্ট সীমাৰেখা অংকিত হৈছে, তাৰ ভিতৰত পূৰ্বোক্ত ৰহস্যানুভূতিও অন্যতম। প্ৰকৃততে এই ৰহস্যৰ অনুভূতিয়েই সমস্ত বৈজ্ঞানিক ক্ৰিয়া-কলাপৰ মুখ্য কাৰক। এতিয়া যদি এই ৰহস্যকে অস্বীকাৰ কৰা হয়, তেনেহ'লে তাৰ পৰিণতি মানৱ জাতিৰ পক্ষে শুভ হ'ব বুলি আশা কৰিব পাৰিনে? অৱশ্যে এটা কথাত সন্দেহৰ অৱকাশ নাই যে এই ৰহস্য সন্দৰ্ভত বৈজ্ঞানিক আৰু ধৰ্মীয় চিন্তা-পদ্ধতিত এক মৌলিক পাৰ্থক্য বিদ্যমান। বিজ্ঞান নামেৰে পৰিচিত চিন্তা-পদ্ধতিত ৰহস্যৰ স্বৰূপ অন্বেষণতকৈ তেনে একোটা ৰহস্যৰ বাস্তৱিক অথবা দৃশ্যমান ৰূপটোৰ গুৰুত্ব শতগুণে অধিক। আন কথাত ক'বলৈ হ'লে বৈজ্ঞানিক পদ্ধতিত কাৰণতকৈ কাৰ্যৰ মহত্ত্ব বেছি। তাৰ বিপৰীতে ধৰ্মীয় চিন্তা-পদ্ধতিক কাৰ্যতকৈ কাৰণৰ ধাৰণাই অধিক প্ৰভাৱিত কৰা দেখা যায়। দৃষ্টিভংগীৰ এই মৌলিক প্ৰভেদৰ ফলতে ধৰ্মীয় আৰু বৈজ্ঞানিক চিন্তাধাৰাৰ দুই স্পষ্ট বৈশিষ্ট্যই গঢ় লৈ উঠাটোও মন কৰিবলগীয়া। বিজ্ঞানৰ প্ৰতিটো পদক্ষেপ

কৰ্মনিষ্ঠ। ইয়াৰ বিপৰীতে ধৰ্মীয় চিন্তা-পদ্ধতিৰ চৰিত্ৰ হ'ল ফলনিষ্ঠ। এইখিনিতে এটা সৰু পুৰণি কাহিনীলৈ মোৰ মনত পৰিছে। এই কাহিনীটোত বৰ্ণিত চৰিত্ৰ দুটা আছিল দুজন পঢ়াশলীয়া ছাত্ৰ। তেওঁলোক দুয়ো একেখন পঢ়াশালিৰ একেটা শ্ৰেণীৰে ছাত্ৰ অৰ্থাৎ সহপাঠী। এবাৰ এটা গণিত বিষয়ৰ পৰীক্ষাত বহিল দুয়োজন সহপাঠী। গণিতৰ পৰীক্ষাৰ প্ৰশ্নকাকতত এনে এটা অংক কৰিবলৈ দিয়া হৈছিল, যিটোৰ শুদ্ধ উত্তৰ পূৰ্বোক্ত ছাত্ৰ দুজনৰ এজনে কিবাপ্ৰকাৰে আগতেই জানিব পাৰিছিল যদিও অংকটোৰ শুদ্ধ সাধনোপায় সম্বন্ধে তেওঁৰ একো জ্ঞান নাছিল। সেই কাৰণে বিশেষ অংকটোৰ ঢাপবিলাক (Steps) নিলিখাকৈয়ে প্ৰশ্ন নম্বৰটো দি তাৰ কাষতে তেওঁ শুদ্ধ উত্তৰটো লিখি থৈ আহিছিল।ইপিনে, আনজন ছাত্ৰৰ নিৰ্দিষ্ট অংকটোৰ নিৰ্ভুল উত্তৰ সম্বন্ধে একো পূৰ্বধাৰণা নথকাৰ হেতু নিজস্ব জ্ঞান-বুদ্ধি খটুৱাই সৰল আত্মবিশ্বাস সহকাৰে একাদিক্ৰমে ইয়াৰ প্ৰতিটো ঢাপ লিখি গৈছিল। কিন্তু তেনেকৈ লিখি থাকোঁতেই সেইদিনাৰ পৰীক্ষাৰ সামৰণসচক ঘণ্টাধ্বনি হ'ল আৰু দ্বিতীয় ছাত্ৰজনৰ সৰ্বশেষ উত্তৰটো লিখিবলৈ সময়ে নুকুলালে। পাছত গণিতৰ শিক্ষকজনে পৰীক্ষাৰ বহীবিলাক শুধৰাবলৈ লৈ দেখে যে যিজন ছাত্ৰই অংকটোৰ সম্পূৰ্ণ শুদ্ধ উত্তৰ লিখি থৈ আহিছিল, তাত নম্বৰ দিবলৈ কোনো ঠায়েই নাই। কিয়নো সেই শুদ্ধ উত্তৰ তেওঁ ক'ৰ পৰা পালে. তাৰ একো সম্ভেদ পৰীক্ষা-বহীখনত বিচাৰি পোৱা নগ'ল। ফলত সেই বিশেষ অংকটোৰ বাবে পৰীক্ষকজনে নম্বৰ দিলে শূন্য। আনহাতে যিজন ছাত্ৰই সময়ৰ নাটনি হেতু অংকটোৰ উত্তৰ লিখি থৈ আহিব পৰা নাছিল, তেওঁক দিয়া হ'ল দহৰ ভিতৰত ন নম্বৰ। কাৰণ তেওঁ যিকেইটা ঢাপ পৰীক্ষা-বহীখনত ভাবি-চিন্তি লিখি থৈ আহিছিল, সেয়া আছিল সম্পূর্ণ শুদ্ধ আৰু যুক্তিপূর্ণ।

শ্রদ্ধেয় পাঠকমণ্ডলীয়ে এটা কথা নিশ্চয় ধৰিব পাৰিছে যে ওপৰৰ কাহিনীটোত বর্ণিত প্রথম ছাত্রজনে, যি একো যুক্তিপূর্ণ ঢাপৰ উল্লেখ নকৰাকৈয়ে শুদ্ধ উত্তৰটো লিখি থৈ আহিছিল, তেওঁ ধর্মীয় চিন্তাধাৰাৰ অনুগামীসকলকে প্রতিনিধিত্ব কৰিছে। কিয়নো তেওঁ অৱলম্বন কৰা পদ্ধতিটো আছিল এশ শতাংশই ফলনিষ্ঠ। তাৰ বিপৰীতে একেটা কাহিনীৰে দ্বিতীয়জন ছাত্রৰ সাধনোপায় আছিল সম্পূর্ণৰূপে কর্মনিষ্ঠ। এই ক্ষুদ্র কাহিনীটোত উল্লেখ কৰা অংকটোৱে এক অনুদ্ঘাটিত ৰহস্যৰ কথাকে সূচাইছে। এতিয়া কথা হৈছে, এটা পৰম ৰহস্যৰ সমাধান প্রক্রিয়াত ধর্ম আৰু বিজ্ঞান উভয়েই ব্রতী হৈ আহিছে যদিও দুয়োটা চিন্তা-

পদ্ধতিতে বৃহৎ প্রভেদ পৰিলক্ষিত হয়। ধর্মৰাজ্যৰ কাণ্ডাৰীসকলে বিভিন্ন সময়ত সেই পৰম ৰহস্যৰ স্বৰূপ উদ্ঘাটন কৰিবলৈ সমর্থ হোৱা বুলি দাবী কৰি আহিলেও সেয়া বিশ্বাসযোগ্য হৈ উঠা নাই। যি ধর্মীয় চিন্তাথূলে চন্দ্রগ্রহণ আৰু সূর্যগ্রহণৰ দৰে তুলনামূলকভাৱে অতিশয় সৰল প্রাকৃতিক প্রপঞ্চ দুটাৰে ব্যাখ্যা আগ বঢ়াবলৈ সৌ সিদিনালৈকে সমর্থ হোৱা নাছিল, সেই একেটা থূলৰ দ্বাৰা সৃষ্টিৰ সর্বশেষ ৰহস্য উদ্ঘাটিত হোৱাটো কিমান দূৰ বিশ্বাসযোগ্য, সেই কথা প্রকৃততে ভাবি চাবলগীয়া।

এই পৰ্যন্ত বিশ্বব্ৰহ্মাণ্ডৰ ৰূপ সন্দৰ্ভত সম্পূৰ্ণ স্পষ্ট ছবি এখন দাঙি ধৰিবলৈ বিজ্ঞানী মহলো সমৰ্থ হোৱা নাই। কিন্তু সেয়ে হ'লেও জীৱ আৰু জড জগতৰ অনেক সৰু-বৰ ৰহস্য সমাধান কৰাৰ সামৰ্থ্য বিজ্ঞানে অৰ্জন কৰিছে। বিজ্ঞানৰ এই ৰহস্য উদ্ঘাটন প্ৰক্ৰিয়া এক যৌক্তিক অনুক্ৰমৰ আধাৰতহে সম্পন্ন হৈছে। এহাতে ক্ষুদ্ৰ বিশ্বৰ (Micro-cosm) আৰু আনহাতে এক বৃহদ্-বিশ্বৰ (Macro-cosm) স্বৰূপ নিৰ্ণয় কৰাত বিজ্ঞানী মহলে এতিয়ালৈকে অৰ্জা সাফল্যৰ তলনাত ধৰ্মীয় মহলৰ একো অগ্ৰগতি বেদান্ত ৰচনাৰ পৰৱৰ্তী কালছোৱাত দৃষ্টিগোচৰ হোৱা নাই। এটা কথা অনেকৰ বাবে অপ্ৰিয় হ'লেও সত্য যে এই পৰ্যন্ত পৃথিৱীৰ প্ৰতিটো ধৰ্ময়েই সৃষ্টিৰ ধাৰণা আয়ত্ত কৰাৰ পৰিৱৰ্তে এজনা সৃষ্টিকৰ্তাৰ স্বৰূপ সন্দৰ্ভত জ্ঞান আহৰণ কৰাতহে গুৰুত্ব আৰোপ কৰি আহিছে। কিন্তু এই বিষয়তো বিগত তিনি-চাৰি হাজাৰবছৰীয়া কালছোৱাত সামান্যতম অগ্ৰগতিও পৰিলক্ষিত হোৱা নাই। ধৰ্মই পোষণ কৰা ব্ৰহ্মাণ্ডতত্ত্ব (Cosmology) আচলতে কিছুমান সংগতিবিহীন কাল্পনিক কাহিনীত বাদে আন একো নহয়। ভাৰতীয় ধৰ্মগ্ৰন্থসমূহত 'অনন্ত কোটি ব্ৰহ্মাণ্ড'ৰ অস্তিত্বৰ কথা কোৱা হৈছে যদিও তেনে একোখন ব্ৰহ্মাণ্ডৰ সংজ্ঞা দাঙি ধৰিবলৈ ধৰ্মমণ্ডলীয়ে প্ৰয়াস কৰা আমাৰ ক'তো দৃষ্টিগোচৰ হোৱা নাই। ইপিনে বিজ্ঞান-জগততো অন্তহীন অথবা অসীমসংখ্যক ব্ৰহ্মাণ্ডৰ অস্তিত্বৰ সম্ভাৱনা ব্যক্ত কৰা হৈছে যদিও বিজ্ঞানী মহলে তেনে একোখন ব্ৰহ্মাণ্ডৰ কিছু হ'লেও বোধগম্য সংজ্ঞা আগ বঢাইছে। এতেকে ধৰ্মশাস্ত্ৰত উল্লেখ কৰা ব্ৰহ্মাণ্ড আৰু বিজ্ঞানে কোৱা ব্ৰহ্মাণ্ডৰ ধাৰণা অভিন্ন বুলি মানি ল'ব নোৱাৰি। তদুপৰি বিজ্ঞানে জড আৰু জীৱজগৎ সন্দৰ্ভত যি পৰিমাণৰ তথ্য মানুহৰ সন্মুখত দাঙি ধৰিছে, সেই সকলোৰে মূলতে আছে ইন্দ্ৰিয়গ্ৰাহ্য পৰ্যবেক্ষণ আৰু গণিত-আধাৰিত সম্ভাৱনা। বহু সময়ত উচ্চ পৰ্যায়ৰ গণিত মানুহৰ ষষ্ঠ ইন্দ্ৰিয় হিচাপে পৰিগণিত হৈছে। আৰু এই গণিতনো প্ৰকৃততে কি? ই

२०२०-२०२०-२०२०-२०२०-२०२०-२७ विद्वान २०२०-२०२०-२०२०-२०२०-२०२० २०১৮-२०১৯

এক যৌক্তিক অনুক্রমত বাদে আন একো নহয়। এতেকে পঞ্চ জ্ঞানেন্দ্ৰিয়ৰ সহায়ত অনুভৱ কৰিবলৈ সমৰ্থ নোহোৱা অনেক কথাই উচ্চ পৰ্যায়ৰ গণিতৰ সহায়ত উপলব্ধি কৰিবলৈ মানুহ সক্ষম হৈছে। এনেদৰে পৰ্যবেক্ষণ আৰু গণিতেই হৈ উঠিছে বৈজ্ঞানিক অগ্ৰগতিৰ দুই প্ৰধান আহিলা। কিন্তু ইয়াৰ বিপৰীতে ধৰ্মীয় চিন্তাধাৰাত গণিত হৈছে তেনেই আচহুৱা বস্তু। এটা মাথোন গাণিতিক ধাৰণাই সমস্ত ধৰ্মৰাজ্যক আচ্ছন্ন কৰি ৰাখিছে। সেইটো হৈছে অসীম ৰাশি কিম্বা সত্তাসমূহৰ ধাৰণা। কিন্তু অসীমৰ ধাৰণা আয়ত্ত কৰিবলৈ বিজ্ঞানে যিবিলাক গাণিতিক পদ্ধতি অৱলম্বন কৰি আহিছে, সেইবোৰৰ সীমাবদ্ধতাও চিন্তাশীল মানুহে অনুভৱ নকৰাকৈ থকা নাই। অসীম ৰাশি কিম্বা সত্তাসমূহ যথাৰ্থতে অসীম। এইবোৰৰ সম্বন্ধে মানুহৰ ধাৰণা কোনোবাদিনা পৰিপক হৈ উঠিব বুলি ভবাটো দুৰাশা মাথোন। পিছে কথা হ'ল, এক অসীম সত্তাৰ ওচৰত ধৰ্মৰাজ্যৰ বাসিন্দাসকলে কেতিয়াবাই আত্মসমৰ্পণ কৰি থৈছে। কিন্তু বৈজ্ঞানিক ধ্যান-ধাৰণাৰ অনগামীসকলে অসীমৰ চিন্তা পৰিহাৰ কৰি সীমাৰ মাজতে থাকিয়েই বোধগম্য তত্ত্বসমূহৰ অনুসন্ধান চলাই গৈছে। এক পৰম ৰহস্যৰূপী অংকটোৰ সৰ্বশেষ সমাধান কি ওলায়গৈ, তাকে লৈ বিজ্ঞান নামৰ চিন্তা-পদ্ধতিটো মুঠেও চিন্তিত নহয়। বৈজ্ঞানিক চিন্তাধাৰাৰ পূৰ্বোক্ত সকলো ইতিবাচকতা স্বীকাৰ কৰি লোৱাৰ পাছতো এটা কথা মানি ল'বলৈ আমি বাধ্য যে বিজ্ঞানে ঢুকি নোপোৱা অথবা ব্যাখ্যা কৰিবলৈ সমৰ্থ নোহোৱা অলেখ বিষয় এইখন জগতত আজিও আছে আৰু ভৱিষ্যতেও থাকিব। এনে ধৰণৰ বিষয়সমূহক নিৰ্দেশ কৰিবৰ নিমিত্তে মানুহে নিৰন্তৰ 'ৰহস্য' শব্দটোৰ আশ্ৰয় গ্ৰহণ কৰি আহিছে।

ওপৰত আমি ধর্ম নামৰ চিন্তা-পদ্ধতিৰ দুর্বলতাসমূহৰ বিষয়ে আলোচনা কৰিছোঁ। উক্ত আলচৰ পৰা এটা কথা প্রতিপন্ন হৈছে যে ধর্মীয় দর্শনৰ মূলগত চৰিত্র ভাববাদী। এইখিনিতে এটা কথা লক্ষণীয় যে এক সুদীর্ঘ যৌক্তিক প্রক্রিয়াৰ অন্ততে মানুহে এদিন গৈ এক পৰম কাৰণ কিন্বা পৰম সন্তাৰ অস্তিত্ব সম্বন্ধে এটা সমূহীয়া সিদ্ধান্তত উপনীত হৈছিল। এনে এক পৰম সন্তাৰ উপলব্ধিয়েই ধর্মৰাজ্যৰ মূল বস্তু। এইখিনিলৈকে মানুহৰ কাণ্ডজ্ঞানে এই চিন্তাশীল প্রাণীবিধক সঠিক দিশতে আগ বঢ়াই নিয়া বুলি ক'ব লাগিব। কিন্তু একে সময়তে এইটো কথাও সত্য যে এটা বিশেষ বিন্দুত গৈ মানুহৰ যৌক্তিক প্রক্রিয়াটো থমকি ৰ'ল। তাৰ পাছৰছোৱাত যুক্তিৰ আৰু কাম নোহোৱা হৈ পৰিল। ইতিমধ্যে অস্তিত্ব উপলব্ধি কৰা সেই পৰম সত্তাৰ স্বন্ধপ বিশ্লেষণ

কৰিবলৈ গৈ মানুহ যথেচ্ছাচাৰী হৈ উঠিল আৰু যুক্তিৰে ঢুকি নোপোৱা কথাবোৰ উদ্দাম কল্পনাৰে পূৰ কৰি ল'বলৈ ধৰিলে। এটা সময়ত সেই পৰম সত্তাত মানুহে ব্যক্তিত্ব আৰোপ কৰিলে আৰু হাজাৰ-বিজাৰ কাল্পনিক প্ৰশ্নৰ উত্তৰবিলাক কল্পনাৰ সহায়তে দিয়াৰ পৰম্পৰা প্ৰতিষ্ঠা হ'ল। ধানটোৱে পতি কণটো আৰু মানুহটোৱে পতি মনটো হোৱাৰ ফলত বিশ্বৰ কোটি কোটি মানুহে নিজ নিজ ৰুচি-অভিৰুচি অনুযায়ী পূৰ্বোক্ত পৰম সত্তাৰ একোটাকৈ ৰূপ কল্পনা কৰিবলৈ ধৰিলে। ইয়াৰ ফলত মানুহৰ সমাজত অসংখ্য মতবাদৰ সৃষ্টি হ'ল আৰু এইবোৰৰ মাজৰে সীমিতসংখ্যক মতবাদে পৰৱৰ্তী কালত একো একোটা ধৰ্মীয় সম্প্ৰদায়ৰ ৰূপ পৰিগ্ৰহ কৰা দেখা গ'ল। কোৱা বাহুল্য যে সৰ্বসন্মত যুক্তিয়ে মানুহৰ মনোজগতৰ পৰা বিদায় লোৱাৰ পাছত সৰল বিশ্বাসৰ উপৰি সীমা-সংখ্যা নোহোৱা আখ্যান-উপাখ্যানে তাৰ ৰিক্ত স্থান অধিকাৰ কৰি ল'লে। তৰ্কৰ বাবে মানুহে এনে কিছুমান বিষয় বিচাৰি উলিয়ালে, যুক্তিৰে যিবোৰৰ মীমাংসা কোনোকালেই সম্ভৱ নহয়। 'গছৰ পৰা গুটি নে গুটিৰ পৰা গছ'— এনে ধৰণৰ বিষয় কিছুমানক কেন্দ্ৰ কৰি ধৰ্মৰাজ্যত অসংখ্য দ্বন্দ্বৰ সৃষ্টি কৰি লোৱা হ'ল, যিবোৰ প্ৰকৃততে অৰ্থহীন আৰু যিবোৰে মানুহৰ বৌদ্ধিক বিকাশত একো প্ৰকাৰে অৱদান যোগাবলৈ সমৰ্থ হোৱা নাই। উদাহৰণ স্বৰূপে এই সৃষ্টিৰ স্ৰষ্টাৰূপী পৰম কাৰণটি সাকাৰ নে নিৰাকাৰ ? যদিহে সাকাৰ, তেনেহ'লে 'তেওঁ'ৰ আকৃতি কাৰ বা কিহৰ অনুৰূপ ? তেওঁ যদি মনুষ্য-কলেৱৰধাৰী হয়, তেন্তে তেওঁ এজন পুৰুষ নে এগৰাকী নাৰী? তেওঁৰ উৎপত্তিয়েই বা হ'ল ক'ৰ পৰা? সকলো বস্তুৰে যদি একোজন স্ৰষ্টা থকাটো অপৰিহাৰ্য, তেনেহ'লে তেওঁনো কিদৰে স্ৰষ্টাবিহীন হোৱাটো সম্ভৱ? আকৌ প্রশ্ন উত্থাপিত হ'ল— তেওঁ সগুণ নে নির্গ্রণ? কাৰোবাৰ মনত শিশুসুলভ প্ৰশ্নৰ উদয় হ'ল যে এই ঈশ্বৰ নামৰ সৃষ্টিকৰ্তাজনৰ বাসস্থান বা ক'ত?

উল্লিখিত মৌলিক প্রশ্নসমূহৰ উপৰি তুলনামূলকভাৱে অনেক জটিল ধৰণৰ প্রশ্নয়ো চিন্তাশীল মানুহৰ মনত নিত্য-নতুন ৰূপত তোলপাৰ লগাবলৈ ধৰিলে।প্রশ্ন হ'ল— সৃষ্টি আৰু স্রস্টাৰ মাজৰ সম্বন্ধ কি? এই সৃষ্টিৰ নেপথ্যত কিবা উদ্দেশ্য আছে নে নাই, সেই কথায়ো একাংশ মানুহক হাজাৰ হাজাৰ বছৰ ধৰি ব্যতিব্যস্ত কৰি ৰাখিছে। এনে পাছৰ চাম প্রশ্নই সকলো মানুহৰ মন অৱশ্যে সমানে আলোড়িত কৰি নোতোলে। কিয়নো প্রাত্যহিক জীৱনৰ লগত এনেবিলাক প্রশ্নৰ পোনপটীয়া সম্বন্ধ নাই বুলিবই পাৰি। সেয়ে যিসকল মানুহে জীৱন আৰু জগৎ

সম্বন্ধে জটিল তাত্ত্বিক বিষয়সমূহৰ কথা চিন্তা কৰিবলৈ আৰু তেনে চিন্তাৰ আধাৰত একোটা সিদ্ধান্তৰ নিৰ্গমন কৰিবলৈ প্ৰয়াস কৰে অথবা সামৰ্থ্য অৰ্জন কৰে, সাধাৰণ লোকসকলৰ দৃষ্টিত এনে চিন্তাশীল মানুহ একোজন হৈ উঠে অসাধাৰণ। কালক্ৰমত এনে অসাধাৰণ লোকসকলেই 'দাৰ্শনিক' অভিধা লাভ কৰে। লক্ষণীয়ভাৱে ধৰ্ম আৰু বিজ্ঞান, এই উভয় চিন্তা-পদ্ধতিতে যুগ যুগ ধৰি অনেক দাৰ্শনিকে কিছুমান জটিল প্ৰশ্নৰ উত্তৰ-অম্বেষণত নিজকে ৰত কৰি ৰাখিছে।

আমি এই পর্যন্ত ধর্ম আৰু বিজ্ঞান ৰূপে পৰিচিত মানুহৰ মূল চিন্তা-পদ্ধতি দুটাৰ বৈসাদৃশ্য তথা অসামঞ্জস্যৰ ওপৰতে ঘাইকৈ আলোকপাত কৰিছোঁ। কিন্তু দুয়োটা চিন্তা-পদ্ধতিৰ এক মূলগত প্ৰভেদ সম্বন্ধে উল্লেখ কৰিবলৈ এতিয়াও বাকী ৰৈছে। বিজ্ঞানৰ চৰিত্ৰ এশ শতাংশ জডবাদী হোৱাৰ বিপৰীতে ধৰ্মৰ লক্ষণ মূলতঃ ভাববাদী। কিন্তু মোৰ দৃষ্টিৰে এই জীৱন আৰু জগতৰ এখন পূৰ্ণাংগ চিত্ৰ লাভ কৰাৰ দিশত জড়বাদী কিম্বা ভাববাদী দর্শনে এককভাৱে সাফল্য অর্জন কৰাটো সম্ভৱ হৈ নুঠিব। অৱশ্যে জড়বাদী দার্শনিক গোষ্ঠী এটা বিষয়ত দৃঢ় যে এই সংসাৰত 'ভাব' বুলি একো সত্তাৰ অস্তিত্ব নাই। সমস্ত জড়জগৎ আৰু জীৱজগৎ একমাত্ৰ জড় পদাৰ্থবেই নিৰ্মিত হৈছে। বিজ্ঞানৰ দ্বাৰা এই পৰ্যন্ত আৱিষ্কৃত সূত্ৰসমূহ জড়জগতৰ প্ৰপঞ্চসমূহ ব্যাখ্যা কৰিবলৈ যিদৰে সমৰ্থ হৈছে, একেদৰে জীৱজগতত সংঘটিত সমস্ত ঘটনাৱলী বিশ্লেষণ কৰিবলৈকো এই জড়বাদী সূত্ৰসমূহেই যথেষ্ট। কিয়নো জীৱৰ দেহসমূহো সাধাৰণ জড় পদাৰ্থবোৰৰ দ্বাৰাই গঠিত হৈছে। জৈৱিক জীৱনৰ (Biological life) প্ৰপঞ্চ ব্যাখ্যা কৰিবলৈ জীৱৰাসায়নিক সূত্ৰসমূহেই যথেষ্ট বুলি জড়বাদী দৰ্শনৰ প্ৰবক্তাসকলে দৃঢ়তাৰে ক'বলৈ প্ৰয়াস কৰা আমি দেখি আহিছোঁ। অৰ্থাৎ এক অত্যন্ত জটিল জীৱৰাসায়নিক বিক্ৰিয়াৰে পৰিণতি হৈছে জৈৱিক জীৱন। তদুপৰি জড় পদাৰ্থবিলাকে মানি চলা সকলো ভৌতিক নিয়মেই জীৱদেহসমূহেও মানি চলে। এতেকে জীৱদেহসমূহৰ 'কেইটামান অতিৰিক্ত লক্ষণ'ৰ কথা বাদ দিলে জড পদাৰ্থৰ পৰা এইবিলাক একো বেলেগ নহয়। এইবোৰ লক্ষণ ব্যাখ্যা কৰিবৰ বাবে কিবা এক 'আধিভৌতিক শক্তি'ৰ সঞ্চাৰৰ ধাৰণা গ্ৰহণ নকৰিলেও চলে। এয়ে হৈছে জড়বাদী দার্শনিকসকলৰ নিশ্চয়োক্তি। ইয়াৰ অন্তর্নিহিত তাৎপর্য এয়ে যে জড পদার্থনে নির্মিত জীৱদেহ একোটাত ভাববাদী দাৰ্শনিকসকলে ভবাৰ দৰে এক আত্মা নামৰ সত্তাৰ সঞ্চাৰে তাক চেতনা প্ৰমুখ্যে অন্যান্য জৈৱিক লক্ষণসমূহ দান কৰে বুলি ভবাৰ একো অৰ্থ নাই।

জডবাদী চিন্তাবিদসকলে জীৱ আৰু জীৱন সম্বন্ধে ওপৰত বৰ্ণোৱা ধৰণে দিয়া ব্যাখ্যাত এক অতিসৰলীকৰণৰ প্ৰৱণতা দৃষ্টিগোচৰ হয়। সন্দেহ নাই যে বিগত ডেৰ-দুই শতিকাৰ ভিতৰত জীৱবিজ্ঞানে বহুতো চমকপ্ৰদ আৱিষ্কাৰ কৰিবলৈ সমৰ্থ হৈছে. যাৰ ফলত জীৱ আৰু জীৱন সন্দৰ্ভত বিজ্ঞ লোকসকলৰ দৃষ্টিভংগীত এক আমূল পৰিৱৰ্তন আহিছে। ক্ৰমবিকাশ তত্ত্বৰ প্রতিষ্ঠা আৰু আণৱিক জীৱিবিজ্ঞানৰ অভাৱনীয় অগ্রগতিয়ে জীৱজগতৰ অনেক গভীৰ ৰহস্য ভেদ কৰাৰ জৰিয়তে জডবাদক স্বাভাৱিকতে এক সবলতৰ ভিত্তি দান কৰিছে। কিন্তু এইখিনিতে এইটো কথাও আমি উপেক্ষা কৰা অনুচিত হ'ব যে অত্যাধনিক জীৱবিজ্ঞানৰ এই প্ৰগতি এটা বিশেষ দিশত মাথোঁ সীমাবদ্ধ হৈ ৰৈছে। সেয়া হৈছে একমাত্ৰ পৰ্যবেক্ষণভিত্তিক সাফল্য। ইলেক্ট্ৰন অনুবীক্ষণ যন্ত্ৰৰ দৰে আহিলা উপলব্ধ হোৱাৰ পাছত আণৱিক জীৱবিজ্ঞানলৈ যুগান্তৰ অহা সত্ত্বেও আৰু মানুহে বংশগতিৰ জীৱৰাসায়নিক সক্ষ্মাতিসক্ষ্ম কৌশল সম্বন্ধে অৱগত হোৱাৰ পাছতো মানুহৰ এই সমস্ত বৌদ্ধিক কৃতকাৰ্যতা একমাত্ৰিক হৈ ৰোৱা দেখা গৈছে। কিয়নো এই সকলো জডবাদী সাফল্য একমাত্র কাৰ্যৰ (Effect) দিশটোতে সীমিত হৈ ৰৈছে। কাৰ্য-কাৰণৰ ধাৰণাটোৰ কাৰণ (Cause) অংশটোক জডবাদী দর্শনৰ মুখ্য অভিব্যক্তিস্বৰূপ আধুনিক বিজ্ঞানে ধনিষ্ঠামাত্ৰও আলোকিত কৰিব পৰা নাই। ফলত যি মহাসত্যৰ অন্নেষণত বিগত পাঁচ হাজাৰ বছৰ ধৰি মানৱ জাতিয়ে এক অন্তহীন বৌদ্ধিক যাত্ৰা অব্যাহত ৰাখিছে, জডবাদী বিজ্ঞানৰ পৰিসৰ তাৰ পঞ্চাছ শতাংশতে সীমাবদ্ধ থকাটো অৱধাৰিত। ইয়াৰ এক প্ৰশস্ত উদাহৰণ হৈছে ডাৰউইনৰ ক্ৰমবিকাশৰ তত্ত্ব। তেওঁৰ এই তত্ত্বই মানুহৰ চিন্তাজগতত মন্বন্তৰৰ সূচনা কৰিলে। এককোষী আদ্যপ্ৰাণীৰ পৰা ক্ৰমবিকাশ ঘটি ঘটি কিদৰে সৰ্বশেষত মানুহৰ উৎপত্তি হ'ল, সেই সত্যত বিশ্বাস নকৰা মানুহ এই পৃথিৱীত আজি নাই বুলিলেও হয়। কিন্তু তাতে এটা কিন্তু আছে। ডাৰউইনৰ এই তত্ত্বই সামগ্ৰিক সত্যটোৰ অৰ্ধেকহে উন্মোচিত কৰিব পাৰিলে। ইয়াৰ কাৰণ (Cause) অংশটো এই মহান চিন্তাবিদজনাই সমূলি স্পূৰ্শ কৰিব নোৱাৰিলে। কিহৰ প্ৰভাৱতনো জীৱৰ ক্ৰমবিকাশ সাধিত হৈ আহিছে, তাৰ সামান্যতম আভাসো তেওঁৰ তত্ত্বটোত ফুটি নুঠিল।

এইখিনিতে জড়বাদী দর্শন আৰু অধ্যাত্মবাদী দর্শনৰ আন এটা অতিশয় মৌলিক প্রভেদ সম্বন্ধে উল্লেখ নকৰিলে আমাৰ

এই আলোচনা অসম্পূৰ্ণ হৈ ৰ'ব। এই মূলগত প্ৰভেদ নিহিত আছে স্বতঃস্ফূৰ্ততা আৰু পৰিকল্পনাৰ ধাৰণা দুটাত। কোন ব্যক্তিয়ে ইয়াৰে কোনটো ধাৰণাক সত্য ৰূপে গ্ৰহণ কৰে, সেয়া নিৰ্ভৰ কৰিব তেওঁৰ দৃষ্টিভংগীৰ ওপৰত। কিন্তু এই মহাবিশ্বৰ বিভিন্ন দিশলৈ দৃষ্টি নিক্ষেপ কৰিলে এক সৃক্ষ্ম পৰিকল্পনাৰ শত-সহস্ৰ অভিব্যক্তি অতি সহজে আমাৰ দৃষ্টিগোচৰ হয়। জড়বাদী দৰ্শনৰ এজন প্ৰমুখ প্ৰবক্তা হোৱা সত্ত্বেও ষ্টিফেন হকিঙৰ দৰে এগৰাকী নমস্য বিজ্ঞানীয়েও এক চমৎকাৰ মহাজাগতিক পৰিকল্পনাৰ অস্তিত্ব অস্বীকাৰ কৰিব পৰা নাছিল। বৰং তেওঁৰ 'দ্য গ্ৰেণ্ড ডিজাইন' নামৰ গ্ৰন্থত এই বিশাল পৰিকল্পনাৰ স্বৰূপ অৱলোকন কৰি তেওঁ হৈ পৰিছিল পুলকিত। এজনা প্ৰকৃত বিজ্ঞানীৰ পক্ষে এনে হোৱাটো খুবেই স্বাভাৱিক। কিয়নো বিজ্ঞানীসকল যিমানেই জডবাদী নহওক, তেওঁলোকতো সৰ্বোপৰি সত্যৰে অন্বেষক। সেয়ে এটা বিন্দুত গৈ যদি কোনো এক মহাজাগতিক পৰম বুদ্ধিমান সত্তাৰ অস্তিত্ব অনুভূত হয়, তেনেহ'লে তাক অস্বীকাৰ কৰাটো বিজ্ঞানমনস্কতাৰ পৰিচায়ক হ'ব পাৰেনে?

মোৰ দৃষ্টিত জড়জগৎ আৰু জীৱজগৎ উভয়তে নিখুঁত পৰিকল্পনাৰ অজস্ৰ অভিব্যক্তি সততে প্ৰকট হৈ উঠে। যিবোৰ প্ৰত্যক্ষ কৰি এক পৰম বুদ্ধিমান মহাজাগতিক সত্তাৰ ওচৰত শিৰ নত কৰিবলৈ বাধ্য হওঁ। সম্ভৱতঃ প্ৰতিজন বুদ্ধিমান ব্যক্তিৰে দৃষ্টিলৈ পৰিকল্পনাৰ এনে দৃষ্টান্তসমূহ নহাকৈ নাথাকে। কিন্তু জড়বাদী দর্শনৰ প্রতি থকা আনুগত্যৰ বাবে তেনে মহাজাগতিক পৰিকল্পনাৰ অভিব্যক্তিসমূহ স্বতঃস্ফূর্ততা বুলি তেওঁলোক ভ্রমত আচ্ছন্ন হয়। পিছে চাপৰিলে মেঘ নেৰায় বুলি অসমীয়াত এষাৰ কথা আছে। আমাৰ নিজৰে দেহ একোটাত থকা লক্ষ লক্ষ পৰিকল্পনাৰ সাক্ষ্যসমূহ বুদ্ধিমান মানুহে ইচ্ছা কৰিলে উপেক্ষা কৰিব পাৰে, কিন্তু সেই বুলি ইবোৰক অস্বীকাৰ কৰিব নোৱাৰি। আৰু কোনোবাই তেনে কৰিলে সেয়া পৰিগণিত হোৱা উচিত বৌদ্ধিক অসাধুতাৰ নিদর্শন ৰূপেহে।

ধৰ্ম আৰু বিজ্ঞান আপাত দৃষ্টিত পৰস্পৰবিৰোধী দৰ্শনৰ দ্বাৰা নিয়ন্ত্ৰিত হ'লেও ভৱিষ্যতে এই দুই চিন্তা-পদ্ধতি এটা বিন্দৃত গৈ মিলিত হোৱাৰ পূৰ্ণ সম্ভাৱনা আমি দেখিবলৈ পাইছোঁ। কিন্তু তাৰ বাবে ধৰ্ম নামৰ নিকায়টোৱে পোনতে কাল্পনিক আখ্যানউপাখ্যানৰ আৱৰ্জনা আৰু ভাববাদী আতিশয্যৰ পৰা নিজকে মুক্ত কৰি ল'ব লাগিব আৰু বিজ্ঞানেও এই জড় পদাৰ্থৰে নিৰ্মিত বিশ্ব-চৰাচৰৰ নেপথ্যত থকা এক মহাজাগতিক বুদ্ধিমত্তাৰ উপস্থিতি উপলব্ধিৰ নিৰ্মিত্তে পৰ্যবেক্ষণ-আধাৰিত অন্বেষণ অধিক বিকশাই তুলিব লাগিব। ধৰ্ম আৰু বিজ্ঞানক দুই জলনিৰুদ্ধ কক্ষত স্থাপন কৰাৰ নীতি অনুসৃত হ'লে প্ৰকৃত সত্য উপলব্ধিৰ দিশত অবাঞ্জিত জটিলতাৰহে উদ্ভৱ হ'বৰ আশংকা।

সৰস্বতী পূজা আৰু ধুনীয়া ছোৱালীবোৰ

গীতালি দাস সহযোগী অধ্যাপিকা অসমীয়া বিভাগ

শীতৰ লিহালিৰ উমবোৰ লাহেকৈ এৰিব পৰা হ'লেই, চোতালৰ দূবৰিবনে ৰ'দৰ উত্তাপত নিয়ৰৰ বন্ধন এৰি জিলিকিবলৈ ল'লেই, বাগিচাৰ ভিন্নৰঙী ফুলবোৰে নতুন সাজেৰে সাজিকাচি ওলাই আহিলেই গম পাও আমাৰ মৰমৰ সৰস্বতী আই আহি আমাৰ বিদ্যাৰ মন্দিৰবোৰত পূজিত হোৱাৰ সময় সমাগত। সৰুতে আমি বৰকৈ গোৱা এফাঁকি কবিতাই মনটো আজিও দেখো স্মৃতিকাতৰ কৰি তোলে। "সৰস্বতী সৰস্বতী, লোকে বোলে সৰস্বতী, আমি বোলো আই, যিখিনি পাহৰিম দিবা সোঁৱৰাই"। বিদ্যা লাভৰ উপাসনা থলী স্বৰূপ বিদ্যালয়, মহাবিদ্যালয় সমূহত সৰস্বতী আইৰ পূজা অৰ্টনা কৰা এই বিশেষ দিনটো জাতি বৰ্ণ নিৰ্বিশেষে প্ৰতিজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে এটা পৰম আকাংখিত দিন। বছৰৰ মূৰত অহা এই বিশেষ এদিনটোত মন প্ৰাণ ঢালি দেৱী সৰস্বতীক আৱাহন কৰা পৰম্পৰা ধৰ্মীয় উৎসৱৰ পৰা গৈ কেতিয়ানো আধুনিকতাৰ পৰশেৰে এক নতুন

ৰূপ পৰিগ্ৰহণ কৰিলে, কেতিয়ানো মাক আইতাক বৰমাকৰ সাচতীয়া আওপুৰণি মেখেলা চাদৰৰ আবেস্টনিত এদিনৰ কাৰণে ধুনীয়া হোৱা ছোৱালীবোৰে নিজকে সৰস্বতী আইতকৈও ধুনীয়াকৈ সজাই পৰাই পূজাৰ পৰা প্ৰতিযোগিতালৈ উত্তৰণ কৰালে গমকে নাপালো আৰু আজি আমি সকলোৱে আকৌ এবাৰ নতুনকৈ ভাবিলৈ বাধ্য হৈছো সৰস্বতী পূজাৰ প্ৰকৃত তাৎপৰ্য। পূজা বুলি ক'লে সকলোৰে মনলৈ অবধাৰিত ভাৱে এক পবিত্ৰ পবিত্ৰ সুবাসৰ আগমন হয়। পূজা মূলতঃ হিন্দুসকলৰ মাজতহে প্ৰচলিত এক পৰম্পৰা যদিও সৰস্বতী পূজা কিন্তু জাতি ধৰ্ম নিৰ্বিশেষে প্ৰতিজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ এক হেপাঁহৰ উৎসৱ। এই দিনটোৰ কাৰণে আমিও সৰুৰে পৰাই বৰ আগ্ৰহৰে বাট চাই থাকিছিলো। আমাৰ দিনত আৰু হয়তো এতিয়াও বহুতৰ বাবে এই আগ্ৰহৰ কাৰণ আছিল প্ৰধানকৈ তিনিটা-

- ক) কোনে কিমান ধুনীয়াকৈ বিভিন্ন বতৰৰ ফুল নিজ হাতে গোটাই নিজৰ নিজৰ বিদ্যালয়ৰ পূজামণ্ডপ আটকধুনীয়াকৈ সজাব পাৰিব।
- খ) সৰু ডাঙৰ প্ৰতিজনী ছোৱালীয়ে মাক হ'তৰ কোনযোৰ কাপোৰ পিন্ধি পূজালৈ যাব আৰু
- গ) পূজাৰ অঞ্জলি দি কেতিয়া ধোঁৱা বলি থকা গৰম গৰম পনীয়া খিচিৰি আৰু ভাগ্যত থাকিলে বিলাহিৰ মিঠা টক অকণমান খাই লগৰবোৰৰ লগত মুকলিমুৰিয়াকৈ অলপ ওচৰ পাজৰৰ দুই তিনিখন বিদ্যালয়ত ভুমুকি মাৰি আবেলি ঘৰমুৱা হ'ব পাৰি।

তাতকৈ ডাঙৰ কথা আছিল বিদ্যাৰ দেৱীৰ পূজাৰ দিন বুলি সেইদিনা পঢ়াশুনা নকৰাকৈ আৰামত বহি থাকিব পৰাতো আৰু আই সৰস্বতীয়ে বেয়া পাই লগ এৰি গুচি যোৱাৰ ভয়ত পঢ়াশুনা কৰা ঠাই খিনি মচি কাচি ধূপ-ধূনা দি ভক্তিত গদগদ হৈ থাকিব পৰাটো। ইয়াৰ উপৰিও পিছদিনা চাফচিকুনৰ নামত বিদ্যালয় বন্ধ থকা কথাটোও আছিল একপ্ৰকাৰ আনন্দৰ কথা। আমি সৰুৰে পৰা সৰস্বতী পূজাক সদায় এনেকৈয়ে পালন কৰি আহিছিলো। কিন্তু সময়ৰ পক্ষীৰাজঘোৰাই সমাজৰ বহুত ৰীতি নীতিক পিছ পেলাই সদায় নতুনৰ পিনে ধাৱমান হয় আৰু এয়াই সময়ৰ আহ্বান। সময়ৰ এই পৰিৱৰ্তনক মানুহে প্ৰথম অৱস্থাত মানি ল'বলৈ টান পায় যদিও এদিন এইবোৰেই সমাজৰ আপোন হৈ পৰে।

সৰস্বতী পূজায়ো এক দীঘলীয়া পৰিক্ৰমাৰ অন্তত এক নতুন ৰূপ পৰিগ্ৰহণ কৰা পৰিলক্ষিত হৈছে আৰু আমাৰ আজিৰ

আলোচনাৰ মূল বিষয় হিচাপে এক সুস্থ বিতৰ্কৰ সূচনা কৰিবলৈ বিনম্ৰ প্ৰয়াস কৰা হৈছে।

অসমৰ গাঁও অঞ্চলতকৈ চহৰ বা নগৰ কেন্দ্ৰিক সভ্যতাই সৰস্বতী পূজাক কেৱল ধৰ্মীয় পৰম্পৰাৰ মাজত আৱদ্ধ কৰি নাৰাখি ইয়াক আধুনিকতাৰ এক নতুন মাত্ৰা দিবলৈ চেষ্টা চলাইছে আৰু ইয়াত সাৰপানী যোগাইছে কেইটামান নিউজ চেনেলে। আশীৰ দশকত আমি যেতিয়া কলেজীয়া ছাত্ৰী আছিলো আমিও সৰস্বতী পূজাৰ দিনা সাজিকাচি নিজকে আকৰ্ষণীয় কৰি ওলাই আহিবলৈ যতু কৰিছিলো আৰু এয়া প্ৰতিগৰাকী ছোৱালীৰে ভিতৰৰ সুন্দৰ মনটোক প্ৰতিফলিত কৰিছিল। আমাৰ দিনত সেই বিশেষ দিনটোৰ সাজসজ্জা খিনিক যুগমীয়া কৰি ৰাখিবলৈ আমি অন্তৰঙ্গ কেইজনীয়ে ষ্টুডিওলৈ গৈ এখন গ্ৰুপ ফটো উঠাটো আমাৰ নিয়মেহ আছিল। সেই বিশেষ দিনটোত উঠা ফটোখন আছিল আমাৰ বৰ আদৰৰ। নিজকে ধুনীয়াকৈ সজাই পৰাই ৰাখিব পৰাটো প্ৰতিজনী ছোৱালীৰ এটা কলা হিচাপে গণ্য কৰি অহা হৈছে। কিন্তু যেতিয়াই এই কলাক প্ৰতিযোগিতাৰ আহিলা হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰাৰ এক পৰম্পৰা প্ৰচলিত হ'বলৈ ধৰিলে তেতিয়াই আমাৰ সমাজত এক নেতিবাচক চিন্তাই গ্ৰাস কৰিবলৈ ধৰিলে। মাক আইতাকৰ পুৰণি কাপোৰ এযোৰ পিন্ধি পুজালৈ অহা ছোৱালীজনীয়ে কেতিয়ানো মাক দেউতাকক এযোৰ চালে চকুৰোৱা কাপোৰৰ দাবী কৰিব পৰা হ'ল। কেতিয়ানো নিজক আনতকৈ অধিক আকৰ্ষণীয় কৰি তুলিবলৈ বিউতি পাৰ্লাৰৰ সহায় ল'ব লগা হ'ল গমেই নাপালো। আৰু এই হাবিয়াস গৈ কেতিয়ানো "সৰস্বতী পূজাৰ ধুনীয়া ছোৱালী" ৰ প্ৰতিযোগিতালৈ ৰূপান্তৰিত হ'ল কেতিয়ানো এই পূজাৰ আগমনে বহুত সাধাৰণ পেটেভাটে খাই থকা পৰিয়ালৰ মূৰৰ কামোৰণি হ'ল কোনেও ধৰিবয়ে নোৱাৰিলে। ধৰ্মীয় উৎসৱ গৈ কেতিয়ানো টি. ভি. চেনেলৰ টি.আৰ.পি. ৰ মাৰাথান হ'ল সেয়াও কোনোও ততেই ধৰিব নোৱাৰিলে। এতিয়া জোৰ পুৰি হাত পাও পাও হওঁতেই যেতিয়া হাতখন পুৰিবৰ উপক্ৰম হ'ল তেতিয়া সমাজৰ বিভিন্ন উৎসৰ পৰা বিভিন্ন মত অমতৰ জোৱাৰৰ কোবত সৰস্বতী পূজাকেনেকৈ কেৱল এক ধৰ্মীয় উৎসৱ হৈ ৰ'ব তাৰ উৱাদিহ নোপোৱা হোৱাৰ

উপক্ৰম হ'ল। বহুতেই উপদেশ দিছে পূজাৰ দিনা সকলোৱে Uniformত আহিলেই এই অশুভ পৰম্পৰাৰ অন্ত পৰিব। কিন্তু মই নিজে এই উপদেশৰ বিৰোধিতা কৰি কম যে গোটোই বছৰটো পৰিধান কৰি বিদ্যালয় অহা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ এদিনৰ সাজসজ্জাই কেতিয়াও পূজাৰ পৰিৱেশ বিনষ্ট কৰিব নোৱাৰে। পূজাৰ পৰিৱেশ বিনম্ভ কৰিব কিছুমান পাবত গজা চেনেলে নিজৰ চেনেলক প্ৰতিযোগিতাৰ দৌৰত আগুৱাই নিয়াৰ দৰ্বাৰ বাসনাইহে। সেয়েহে ব্যক্তিগত ভাৱে মই ক'ব বিচাৰিম সেইসকলক, আপোনালোকে আজি প্ৰতিযোগিতাৰ নামত বেলেগৰ কেইজনিমান নিৰ্দোষ ছোৱালীৰ মনত যি অশুভ পৰম্পৰাৰ মানসিকতা গঢ দি.য়াৰ প্ৰচেষ্টা চলাইছে এই অশুভ পৰম্পৰাই এদিন আপোনালোকৰ ঘৰবোৰকো চুব আৰু কেৱল পূজা বুলি বজাৰৰ দামৰো দামৰ ধুনীয়া কাপোৰযোৰ কিনি দিব নোৱাৰাৰ দুখত যেতিয়া ছোৱালীয়ে ভাত পানী নাখাই নবই অনশন আৰম্ভ কৰি দিব সেইদিনা কোনো চেনেলৰ মালিকে আপোনালোকৰ ছোৱালীৰ মনে বিচৰা কাপোৰ সাজ আনি নিদিব। সেই দিনটো অহাৰ আগতে কথাবিলাক অলপ দকৈ চিন্তা কৰক। প্ৰতিযোগিতা যদি পাতিবই লাগে তেন্তে কোনখন বিদ্যালয়, মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰীয়ে পূজামণ্ডপ কিমান সুন্দৰকৈ সজাইছে তাৰে প্ৰতিযোগিতা পাতক, কোনজনী ছোৱালীয়ে কিমান সুন্দৰকৈ সৰস্বতী বন্দনা গাইছে তাৰে প্ৰতিযোগিতা পাতক, কোনখন শিক্ষানুষ্ঠানে পূজাৰ মণ্ডপ তথা চৌহদ চাফচিকুনকৈ চকুত লগা কৰি সজাইছে তাৰে প্ৰতিযোগিতা পাতক তেতিয়াহে বহুত মাক দেউতাকে সৰস্বতী পূজা আহিল বুলি উজাগৰি ৰাতি কটাব নালাগিব আৰু আটাইতকৈ ডাঙৰ আৰু স্পৰ্শকাতৰ বিষয়টো হ'ল কোনো এজনী ছোৱালীয়ে যাতে নিজকে লগৰ জনীতকৈ দেখিবলৈ বেয়া, বুলি হীনমন্যতাত ভূগিব নালাগে তাৰ কাৰণে আজিয়েই সজাগ হওঁক নহ'লে অসমত সেইদিন আহিবালৈ বেছি সময় নালাগিব যিদিনা হতাশা আৰু হীনমন্যতাই এজনী উঠি অহা ছোৱালীৰ জীৱনৰ ৰঙীন সপোনবোৰত ক'লা ৰঙ ঘঁহি দিব। আমি সকলোৱে কথাবোৰ সৰু কথা বুলি ভাবি নাথাকি হাতে কামে লাগিবৰ সময় সমাগত।

শিক্ষা, শিক্ষক আৰু প্ৰাত্যহিক জীৱন

শিক্ষা আৰু শিক্ষক বুলি ক'লেই মনলৈ অহা প্ৰথম ছবিখনেই হৈছে সমগ্ৰ ভাৰতবৰ্ষৰ সকলো দিশতে গৌৰাৱান্বিত কৰা মহান, কৃতী শিক্ষক ড° সৰ্বপল্লী ৰাধাকৃষ্ণণ। তেখেতৰ জন্মদিন উপলক্ষে ৫ চেপ্তেম্বৰ তাৰিখে পালন কৰি অহা 'শিক্ষক দিৱস'ৰ দিনটো যথেষ্ট তাৎপৰ্যপূৰ্ণ। যি গৰাকী ব্যক্তি গুণ-গৰিমা, জ্ঞান, শিক্ষা, দৰ্শনেৰে মহিমামণ্ডিত সেইগৰাকী ব্যক্তি ৰাধাকৃষ্ণণৰ জন্মদিনটো 'শিক্ষক দিৱস' হিচাপে পালন কৰিবলৈ লোৱা চিন্তাটোৱেই প্ৰকৃততে ভাৰতবাসীৰ প্ৰতি এক বিৰল অৱদান। এই চিন্তা উদ্ৰেককাৰী ব্যক্তিগৰাকী আন কোনো নহয়, স্বয়ং ৰাধাকৃষ্ণণেই তেওঁৰ জন্মদিনটো পালন কৰিবলৈ উৎসাহী ব্যক্তিকেইগৰাকীক তেওঁ নিজে তেওঁৰ জন্মদিন হিচাপে পালন নকৰি শিক্ষকৰ দিন হিচাপে পালন কৰিবলৈ মনত আগবঢ়োৱা কথাটো পৰা উপলব্ধি কৰিব পাৰি যে ৰাধাকৃষ্ণণ সমগ্ৰ জাতিৰ বাবে পৰম শ্ৰদ্ধাৰ ব্যক্তি।

ভাৰতবৰ্ষৰ প্ৰাক্তন ৰাষ্ট্ৰপতি ড° সৰ্বপল্লী ৰাধাকৃষ্ণণ এগৰাকী কৃতি শিক্ষক আৰু মহান দাৰ্শনিক। কাশী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ উপাচাৰ্য পদত অধিষ্ঠিত হৈ থকা সময়তে অক্সফোর্ডত ১৯৩৬ চনত পূর্বপ্রান্তীয় ধর্ম আৰু নৈতিক শাস্ত্রৰ প্রথমগৰাকী অধ্যাপক হিচাপেও তেখেত নিযুক্ত হয়। শিক্ষকতা কৰা অভিজ্ঞতাৰে ৰাধাকৃষ্ণণে ব্যক্ত কৰিছিল শিক্ষাৰ প্রকৃত অর্থ। শিক্ষাৰ সহায়ক ব্যক্তি যি নিজৰ অন্তর্নিহিত সত্ত্বাক উপলব্ধি কৰাৰ ক্ষমতা পায়। প্রকৃত শিক্ষাই মানুহক নম্র, বিনয়ী, ধর্যেশালী, আত্মসংযমী, কর্তব্য পৰায়ণ, সৎ সাহসী, সত্যবাদী আৰু ন্যায়পৰায়ণ কৰি তোলে। শিক্ষাই শিক্ষার্থীৰ মনৰ অন্ধকাৰ আঁতৰাই জ্ঞানৰ পোহাৰ বিলায়। শিক্ষাই ব্যক্তিক নিঃস্বার্থ মনোভাৱ প্রদান কৰে। এখন দেশৰ অগ্রগতি হয় প্রকৃতভাৱে শিক্ষাপ্রাপ্ত ব্যক্তিৰ নিঃস্বার্থ সেৱাৰ দ্বাৰা।

এই ক্ষেত্ৰত আমি প্ৰথম শিক্ষক স্বৰূপে এগৰাকী ব্যক্তিৰ কথাই জানো— তেওঁ হ'ল মাতৃ। বীৰ নেপোলিয়ানে ব্যক্ত কৰা বিশেষ কথা এষাৰ উনুকিয়াই দিয়াৰ পৰা বিৰত থকাটো সম্ভৱ নহ'ল। তেওঁ কৈছিল—"মোক একোগৰাকী সু-মাতৃ দিয়া মই এখন সুন্দৰ ৰাষ্ট্ৰ দিম।" অৰ্থাৎ মাতৃগৰাকী আক্ষৰিক অৰ্থ শিক্ষিত জীৱন গঢ়াৰ মূল চাবিকাঠী। নেপোলিয়নৰ সময়ত হয়তো আজিৰ দিনৰ লেখীয়াকৈ শিক্ষিতা মাতৃৰ অভাৱ আছিল।

কিন্তু তেওঁ অনুভৱ কৰিছিল প্ৰতিগৰাকী মাতৃয়েই আক্ষৰিক অৰ্থত শিক্ষিত নহ'লেও জীৱনৰ পঢ়াশালীৰ তেওঁলোক হৈছে প্ৰথম আৰু প্ৰধান শিক্ষক। গতিকে বৰ্তমানৰ আমাৰ দেশৰ চৰকাৰেও আমাৰ মাতৃ বা মহিলাৰ সৰ্বাংগীণ উন্নতিৰ কাৰণে যৎপৰোনাস্তি চেষ্টা কৰিছে। এইখিনিতে স্বামী বিবেকান্দৰ সৰুকালৰ এক অভিজ্ঞতা উল্লেখ কৰাৰ প্ৰয়াস কৰিছো। বিবেকানন্দৰ বাল্যকালৰ নাম আছিল নৰেন্দ্ৰনাথ। বাল্যকলত তেওঁলোকৰ ঘৰৰ চোতালত ল'ৰা-ছোৱালীহঁতে আবেলি প্ৰতিদিনে খেলাধূলা কৰে। নৰেন্দ্ৰ নাথৰ মাতৃয়ে মাজে মাজে বিভিন্ন কথা সোধাৰ নিচিনাকৈ এদিন ল'ৰা-ছোৱালীজাকক স্ধিলে—"আজি পঢাশালিত ঘটা উল্লেখনীয় ঘটনা এটা কোৱা।" গোটেইজাকে সেমেনা-সেমেনি কৰি ক'লে— ''আমাক আজি পঢাশালিত শিক্ষক মহাশয়ে প্ৰশ্ন কৰিছিল ডাঙৰ হ'লে আমি কি হ'ম? আমি প্রত্যেকেই কি কি হ'ম ক'লো। কিন্তু নৰেন্দ্ৰনাথে যি উত্তৰ দিলে ক'বলৈয়ে সংকোচ হৈছে।" নৰেন্দ্ৰ নাথৰ মাকে বিনা সংকোচেৰে সকলো কথা ব্যক্ত কৰিবলৈ নিৰ্ভয় প্ৰদান কৰিলে। তেতিয়া তেওঁলোকে ক'লে যে আমি বাকীবোৰ কোনোৱে শিক্ষক, কোনোৱে উকীল, কোনোৱে ডাক্তৰ-ইঞ্জিনিয়াৰ হ'ব বুলি উত্তৰ দিয়াৰ বিপৰীতে নৰেন্দ্ৰনাথে গাডী চালক (Driver) হ'ব বুলিহে ক'লে। তীখৰ বুদ্ধিৰসম্পন্না নৰেন্দ্ৰনাথৰ মাতৃয়ে গোটেইজাক ল'ৰা-ছোৱালীকে ঘৰৰ ভিতৰৰ আলহী বহা কোঠালৈ মাতি আনি বেৰ এখনত ওলোমাই থোৱা ৰথত উপবিষ্ট ফটোখন দেখুৱাই কৃষ্ণ আৰু অৰ্জুনৰ বৃত্তান্ত ক'লে। ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণই সখা অৰ্জুনৰ ৰথৰ চালক হোৱাৰ নিচিনাকৈ নৰেন্দ্ৰনাথে সমগ্ৰ ভাৰতবৰ্ষখনকে ৰথ চালকৰ ৰূপত চলাই যাব। এনে বুদ্ধিসম্পন্না মাতৃৰ সন্তান নৰেন্দ্ৰনাথ বিবেকানন্দলৈ ৰূপান্তৰিত হৈ সমগ্র বিশ্বতে বর্তমান যুগতো এক মহান আদর্শ হিচাপে থিয় হৈ থকাৰ গুৰিতে কোন আছিল দুনাই উল্লেখ কৰাৰ প্ৰয়োজন নাই। গতিকে মাতৃ হ'ল সন্তান সকলৰ প্ৰথম আৰু প্রধান শিক্ষক।

বৰ্তমান যুগত হোৱা বিভিন্ন অৰ্থনৈতিক কাম-কাজৰ বাবে সততে যুৱ সমাজকে জগৰীয়া কৰা হয়। যুৱ সমাজ কিয় আৰু কেনেকৈ স্থালিত হ'ল সেইপ্ৰশ্নৰ উত্তৰ বিচাৰি তেওঁলোকক সঠিক পথলৈ ঘূৰাই অনাৰ দায়িত্বও প্ৰতিগৰাকী মাতৃৰেই। ঘৰ, পৰিয়াল আৰু সমাজত মাতৃগৰাকীৰ অভূতপূৰ্ব অৱদান থাকে। পৰিয়ালৰ, সমাজৰ লোকক উচ্চ-নীচ ভাবৰ পৰা, দুৰ্নীতিৰ পৰা

আঁতৰাই ৰখাৰ ক্ষেত্ৰতো ঘৰখনৰ মহিলাগৰাকীয়ে প্ৰধান ভূমিকা নিৰ্বাহ কৰে।

স্বামী বিবেকানন্দই কৈছিল—প্ৰকৃত শিক্ষা সেইটো যিয়ে মানুহৰ চৰিত্ৰ গঠনৰ সহায়ক হয়, যাৰ দ্বাৰা মানসিক উৎকৰ্ষ সাধন হয়। এনে শিক্ষাৰে শিক্ষিত শিক্ষকসকলে শিক্ষানুষ্ঠানত শিক্ষাৰ্থীক প্ৰকৃত শিক্ষা প্ৰদান কৰিলে যুৱ সমাজৰ উৎকৰ্ষ সাধন হ'ব, শাৰীৰিক, মানসিক, নৈতিক আদি সকলো দিশতে। মাতৃৰ পৰা আজীন শিক্ষা পালেও আনুষ্ঠানিক শিক্ষা যিহেতু শিক্ষানুষ্ঠানেহে প্ৰদান কৰে, সেই কাৰণে শিক্ষানুষ্ঠানৰ পৰিৱেশ শিক্ষকসকলেই মন্দিৰ সদৃশ কৰি গঢ়ি তুলিব লাগিব। শিক্ষকসকলেই ধৰণীস্বৰূপ মানৱ সম্পদ গঢ়ি তোলা। বৰ্তমান কালত সকলো ধৰণৰ শিক্ষকৰ জীৱন ধাৰণৰ মান উন্নীত কৰাৰ ওপৰত চৰকাৰে গুৰুত্ব প্ৰদান কৰাৰ কাৰণো এইটোৱেই।

মাতৃ, শিক্ষানুষ্ঠানৰ শিক্ষকসকলৰ লগতে আমাৰ প্ৰত্যাহিক জীৱনৰ ঘটা ঘটনাৰাজীৰ পৰাও আমি অনেক কথা শিকিব পাৰো। ড° ৰেণ্ডি পউচ আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰৰ কৰ্নেগী মেলন বিশ্বাবদ্যালয়ৰ কম্পিউটাৰ বিজ্ঞান বিভাগৰ অধ্যাপক আছিল। তেওঁৰ জীৱনৰ শেষ বক্তৃতা হোৱা হ'লে কি বক্তৃতা প্ৰদান কৰিলেহেঁতেন বুলি সোধা প্ৰশ্নৰ উত্তৰ হিচাপে দিয়া বক্তৃতাটো আছিল—" Last Lecture : Achieving your childhood Dreams" কিন্তু নিয়তিৰ কি এক পৰিহাস ড° ৰেণ্ডি পউচ এই বক্তৃতাৰ কেইমাহমানৰ পিছতেই মৃত্যুমুখত পৰে। তেওঁ Last Lecture বক্তৃতাটোৰ জৰিয়তে প্রত্যাহিক জীৱন সুখ-শান্তিৰে কটাবলৈ কেইটামান উপদেশ আগ বঢ়াইছিল। তাৰে ভিতৰত ব্যক্তিত্ব সম্পর্কে থকা উপদেশটো হ'ল— জীৱনটো এখন পঢ়াশালিৰ নিচিনা। ইয়াত তুমি শিকিবলৈ আহা। প্ৰত্যাহিত জীৱনৰ সমস্যাবোৰে পাঠ্যক্ৰমৰ সমস্যাবোৰৰ নিচিনাকৈ অহা-যোৱা কৰে। কিন্তু এই সমস্যাৰাজিৰ পৰা আৰ্জিত অভিজ্ঞতা, শিক্ষা জীৱন ব্যাপী থকে। গতিকে জীৱনৰ কোনো কথাতে হতাশ নহৈ ড° ৰেণ্ডি পউচে কোৱাৰ নিচিনাকৈ জীৱনৰ সমস্যাৰ সৈতে যুঁজি যুঁজি

সমাধান কৰি নিজ লক্ষ্যত উপনীত হ'ব পৰাটোৱেই হ'ল শিক্ষাৰ প্ৰকৃত মহত্ব।

বৰ্তমানৰ যুৱ সমাজক দোষাৰোপ কৰা হয় কৰ্মবিমুখ বুলি। গতিকে সমাজৰ অতি দায়িত্বশীল ব্যক্তি হিচাপে শিক্ষক সমাজে শিক্ষানুষ্ঠানৰ পৰাই আৰম্ভ কৰিব লাগিব এনে শিক্ষা প্ৰদান কৰাৰ ব্যৱস্থা যি শিক্ষাই শিক্ষাৰ্থীক কৰ্মোদ্যেমী কৰি তোলে। আমি সকলোৱেই কৈ থকা কথা এষাৰ হ'ল—"শুই থকা শিয়ালে হাঁহ ধৰিব নোৱাৰে।" তেনেদৰে শিক্ষাৰ্থীসকলৰ কৰ্মস্পৃহাৰ অতি প্ৰয়োজন। শৈশৱকাল আৰু যুৱ অৱস্থাত কৰ্মস্পৃহা জগাই তোলাটো পৰিয়াল, সমাজ আৰু শিক্ষানুষ্ঠানৰ প্ৰধান দায়িত্ব। স্বামী বিবেকানন্দই সদায়েই যুৱ প্ৰজন্মক কৰ্মস্পৃহাৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছে। ড° ৰাধাকৃষ্ণণেও শিক্ষাৰ গুণগত মানৰ উৎকৰ্ষ সাধন কৰাৰ ওপৰত বিশেষ গুৰুত্ব প্ৰদান কৰিছে।

স্বামী বিবেকানন্দই কর্মস্পহা অবিহনে যুৱ প্রজন্মৰ ধ্বংস অৱশ্যাম্ভাৱী—এই অনুধাৱন কৰিয়েই যুৱ প্ৰজন্ম সুস্বাস্থ্যৰ গৰাকী হোৱাৰ প্ৰয়োজনীয়তাৰ ওপৰত অত্যাধিক গুৰুত্ব প্ৰদান কৰিছে। সু-স্বাস্থ্যৰ গাৰীকজনেহে সুস্থ মনৰো অধিকাৰী হ'ব পাৰে। সুস্থ মানসিকতাৰ অধিকাৰী হ'লে প্ৰতিজন ব্যক্তিয়েই চৰিত্ৰৱান, নৈতিকতাসম্পন্ন আৰু কৰ্মোদ্যোগী হ'ব। সেয়েহে বিবেকানন্দই যোগাভ্যাসৰ ওপৰতো গুৰুত্ব দিছে। তেওঁৰ মতে যোগ সাধনাৰ জৰিয়তে আমি সুস্বাস্থ্যৰ গৰাকী হোৱাৰ উপৰিও আমাৰ দান্তিক ভাব (Ego) আঁতৰাই নিজৰ অন্তৰাত্মাক চিনিব পাৰিম। মাতৃৰ নিঃস্বার্থ মৰম চেনেহৰ নিচিনাকৈ নিজকে নিঃস্বার্থভাৱে ভাল পাবলৈ শিকিবলৈ যোগাভ্যাসৰ অতি প্ৰয়োজন। কাৰণ নিজকে নিঃস্বার্থভাৱে ভাল পাব পাৰিলে সমগ্র সমাজক, সমগ্র গেশক ভাল পাব পাৰি। ইয়াৰ জৰিয়তে ড° সৰ্বপল্লী ৰাধাকৃষ্ণণ, স্বামী বিবেকানন্দৰ নিচিনা বিশাল ব্যক্তিত্বৰ অধিকাৰী মহান দাৰ্শনিক শিক্ষকসকলে প্ৰতিগৰাকী শিক্ষাৰ্থী আৰু শিক্ষকক প্ৰত্যাহিক জীৱনৰ সৈতে সুপৰিচিত হৈ সুন্দৰ জীৱন দৰ্শন গ্ৰহণ কৰি নিজৰ লগতে সমগ্ৰ মানৱ জাতিৰ উৎকৰ্ষ সাধনৰ বাবে কৰা প্ৰচেষ্টাৰ কথা মনত ৰখাটো বাঞ্ছনীয়।

> লেখিকা প্রাক্তন সহযোগী অধ্যাপিকা, এছ.বি. দেওৰা মহাবিদ্যালয়, গুৱাহাটী

২০১৮-২০১৯

সোঁৱৰণত এজন ভাল মানুহ

তৃপ্তিৰেখা বৰুৱা সহকাৰী অধ্যাপিকা ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

বাইদেউ, আহিলে বুলি কোৱা কথাষাৰ শুনিবলৈ যেন ময়ো সাজু হৈ অহো, লাহে লাহে মোৰ সেইটো অভ্যাসতে পৰিণত হৈছিল। আহীয়ে মানুহ এজনৰ কথাষাৰ নুশুনিলে মোৰ দেখোন কিবা বেয়া লগা হৈছিল। মহাবিদ্যালয়ৰ গেটখনেদি ভিতৰলৈ সোমোৱাৰ লগে লগে সেই সৰল, ভদ্ৰ মুখখন দেখিছিলো। সেউজীয়া ৰঙৰ পোছাক পৰিহিত মহাবিদ্যালয়ৰ দোৱাৰ ৰক্ষকৰ দায়িত্ব পালন কৰা সেই ব্যক্তিজনে এতিয়া মাথো এটা অতীত, এটা স্মতি।

শুনিছিলো তেওঁ গুৱাহাটীৰ ব্যস্ততাৰ পৰা দূৰত নাৰেংগীৰ ফালে পাহাৰৰ ওপৰত তেওঁৰ পৰিয়ালৰ সতে বসবাস কৰিছিল। তেওঁৰ ঘৰৰ পৰা আমাৰ মহাবিদ্যালয়লৈ বহুত দূৰ। তেওঁ পুৱাই চাইকেল মাৰি ইমান দূৰ বাট অতিক্ৰম কৰি আহি তেওঁৰ কৰ্মস্থানত উপস্থিত হৈছিল। তিনিটা সন্তানৰে সৈতে তেওঁৰ পৰিয়ালটো পোহপাল দিয়াত তেওঁৰ যথেষ্ট কষ্ট হৈছিল। সেই কষ্টৰ অভিব্যক্তি তেওঁৰ চেহেৰাত প্ৰকাশ হৈছিল যদিও তাত এখন ওৰণি টানি তেওঁ সদায়ে হাঁহিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল। পানীৰ বটলটো হাতত লৈ প্ৰায়ে আমাৰ জিৰণি কোঠাৰ পৰা পানী আনিবলৈ যোৱা মানহজনে অতি অমায়িকভাৱে আমাক মাত এষাৰ লগাইছিল।

শুনিছিলো তেওঁৰ এটা সন্তান দুৰ্ঘটনাত পতিত হৈ চিকিৎসাধীন হৈ আছে. ইয়াৰ উপৰিও তিনিওটাৰে পঢ়া-শুনাৰ

বাবেও অৰ্থৰ প্ৰয়োজন আছিল, মাজে মাজে তেওঁৰ সমস্যাৰ বিষয়ে আমাক কৈছিল। আমি কেইজনমান শিক্ষয়িত্রীয়ে ভাবিছিলো যে আমি একেলগ হৈ তেওঁক কিবা এটা সহায় কৰিম। আবেলি ২-৩০ ৰ পৰা ৩টা মান বজাত দেখিছিলো তেওঁৰ মুখত ভাগৰ। এনেদৰেই এদিন মই ঘৰলৈ উভতিলৈ লওতে মোৰ হাতত লৈ থকা সৰু বিস্কুটৰ পেকেটটো তেওঁলৈ আগবঢ়াই দিছিলো। তেওঁ লগে লগে বিস্কুটৰ পেকেটো আগ্ৰহেৰে হাতপাতি লৈছিল, মই বজিছিলো তেওঁৰ বহুত ভোক লাগি আছিল। পানী আছেনে সধি মই ওলাই গৈছিলো। এইদৰে মই তেওঁলৈ এটা সৰু বিস্কৃটৰ পেকেট লৈ অহাটো মোৰ নিত্য-নৈমিত্তিক কাৰ্যত পৰিণত হৈছিল। মোৰ নিজৰো মনটো ভাল লাগিছিল। ইয়াৰ পিছত ২০১৯ চনৰ জুন মানহ এটা দিনত খুব বৰষণ দিছিল। মই বুক কৰা উবেৰখন আহি নোপোৱাৰ বাবে মই তেওঁৰ কাষতে অপেক্ষা কৰি ইটো সিটো কথা পাতি আছিলো। ভবা নাছিলো সেয়াই যে মানুহজনৰ সৈতে কথা পতা শেষ দিন। গৰমৰ বন্ধৰ পিছত যেতিয়া মহাবিদ্যালয় পনৰ খুলিছিল দ্বিতীয় সপ্তাহত (আগস্টমাহত) সেই খবৰটো পাইছিলো যে মানুহজন নাই। খব দুখ লাগিছিল, কিন্তু কিবাকিবি ব্যস্ততাত মানুহজনৰ ঘৰলৈ গৈ খবৰ লোৱা নহ'ল। কিন্তু মানুহজনৰ সেই সৰল চেহেৰাটো চিৰদিনৰ বাবে মোৰ মনত খোদিত হৈ থাকিব। এতিয়াও মনত কেতিয়াবা খুব দুখ লাগে তেওঁৰ পৰিয়ালক এটা খবৰ ল'ব নোৱাৰাৰ বাবে।

অমায়িক, শান্ত, সৰল মুখৰ তামুলী নামৰ সেই ব্যক্তিজনৰ মৃত্যুত সমাজে বা আমাৰ মহাবিদ্যালয়য়ে কিবা হেৱুৱালে নে নাই নেজানো, কিন্তু তেওঁৰ পৰিয়ালে হেৰুৱালে এজন স্বামী, এজন দায়িত্বশীল পিতৃ আৰু পৃথিৱীয়ে হেৰুৱালে এজন ভাল মানুহ। তেওঁৰ আত্মাৰ চিৰশান্তি কামনা কৰিলো আৰু তেওঁৰ পৰিয়ালৰ সকলো সমস্যাসমূহ দূৰ কৰি এক স্বচ্ছল জীৱনৰ বাবে প্রার্থনা জনালোঁ।

জীয়াই থাকিবলৈ যিমান স্বাৰ্থপৰ হ'ব লাগে, মই সিমানেই স্বাৰ্থপৰ

প্রয়াসী কাশ্যপ কলাশাখা, তৃতীয় যান্মাসিক

এজন পিতৃৰ এষাৰ কথা মনত ৰৈ গ'ল, পিছে ফুল হৈ নহয়, হুল হৈ লাগি থকাৰ বাবেহে.....।

মানিছো সময় সলনি হৈছে, সময়ৰ লগত সমাজো সলনি হৈছে, কিন্তু এই পৰিৱৰ্তিত সময় আৰু সমাজৰ লগত সলনি হ'ব ধৰা আমাৰ সম্পৰ্কবোৰ, আমাৰ জীৱনৰ মূল্যবোধবোৰ, ই কিমান ধনাত্মক? কিমান গ্ৰহণযোগ্য! গাৰ্লফ্ৰেণ্ড, বয়ফ্ৰেণ্ড, আকৌ তাৰ ex-version বোৰ (ex-gf, ex-bf), লিভ-ইন এইবোৰে যেন কমাই আনিছে আবেগৰ মূল্য। প্ৰায় নোহোৱা কৰি তুলিছে ইজনৰ প্ৰতি সিজনৰ দায়বদ্ধতাবোৰ। সেয়া আৰু কোনো সামাজিক বান্ধোন নথকা অসামাজিক কিছু সম্পৰ্ক; কিন্তু আজিকালি যে আমাৰ সমাজৰ অতি শ্ৰদ্ধাৰ, অতি হেঁপাহৰ বিয়াখনকো লৈ হেতালি খেলা তেনেই সাধাৰণ কথা হৈ পৰিছে। Separation, extra marital affair এইবোৰ আমাৰ সমাজৰো চিনাকী শব্দ হ'বলৈ ধৰিছে। Flexibility, liberty এনে কিছু অভাৱৰ সমাধান যেন হৈ পৰিছে

বিবাহ বিচ্ছেদ।

আমি অবিবাহিত হিচাপে বৈবাহিক জীৱনৰ ঘাত প্রতিঘাতৰ সবিশেষ নাজানিম, কিন্তু এগৰাকী নাৰী হিচাপে, এগৰাকী জীয়াৰী হিচাপে জীৱনত পিতৃ-মাতৃৰ মৰম, আবদাৰ, সন্তানৰ জীৱন গঢ়াত ঘৰখনৰ ভূমিকা, সন্তানৰ প্রতি মাক দেউতাকৰ হেঁপাহবোৰৰ বিষয়েতো জানো। এহাল পতি-পত্নীৰ ডিভোর্চ হ'ল বুলি এহাল পিতৃ-মাতৃৰো ডিভোর্চ হ'ব পাৰেনে? এখন কাগজত কৰা দুটা চহীয়ে কেনেকৈ শেষ কৰি দিব পাৰে এগৰাকী মাতৃৰ মমতা বা এজন পিতৃক কেনেকৈ কৰি তোলে ইমান পাষাণ যে তেওঁৰ নিজৰ সন্তানলৈ মনত নপৰেনে, বেয়া নালাগেনে বুলি সোধাত উত্তৰ দিব পাৰে, "জীয়াই থাকিবলৈ যিমান স্বার্থপৰ হ'ব লাগে, মই সিমানেই স্বার্থপৰ।"

"হায়! আকৌ পিতৃ থাকিও মাউৰা হ'ল এজনী তিনি বছৰীয়া জীয়াৰী।" কোন ইয়াৰ বাবে দায়ী? দুচকুত সপোনৰ মুকুতা খেলা বয়সত চকুলোৰে মুকুতা জিলিকোৱা এই হেৰোৱা শৈশৱৰ বাবে প্ৰকৃততে দায়ী বাছি লোৱা পিতৃ-মাতৃৰ সিদ্ধান্ত নে জটিল সময়? ভাৱিবৰ হ'ল, নহ'লে বেছিদিন নাথাকিব যেতিয়া হেজাৰ হেজাৰ ভগ্ন সম্পৰ্কৰ বোজা কঢ়িয়াব লাগিব নিৰপৰাধী সন্তানসকলে। মাউৰাৰ সংজ্ঞা সলনি হৈ যাব। আৰু শৈশৱ হৈ ৰ'ব মাথো কৃত্ৰিম হাঁহি, চকুলোৰ বন্যা....... আৰু তেনে সন্তানৰ ভৱিষ্যতটো কল্পনাতীত.......।

যায়। তেনে এবিধ মাদক দ্ৰব্য হৈছে ধঁপাত। কিন্তু ধঁপাতৰ ব্যৱহাৰ যে কেৱল যুৱ সমাজতে সীমিত তেনে নহয়। একাংশ বয়োজ্যেষ্ঠ লোকৰ মাজতো ধঁপাত আসক্তি দেখা যায়। ধঁপাত আসক্তিয়ে বৰ্তমান মানৱ সমাজক এক অনিশ্চিত ভৱিষ্যতলৈ আগুৱাই নি আছে।

ভয়াবহ সমস্যা হিচাপে ধঁপাতঃ

ধঁপাত আসক্তি বৰ্তমান মানৱ সমাজত এক ভয়াবহ সমস্যা হিচাপে পৰিগণিত হৈছে। ধঁপাতৰ ব্যৱহাৰ ব্যক্তিগতভাৱে হোৱাৰ উপৰিও বাণিজ্যিক ভাৱেও ইয়াৰ ব্যৱহাৰ দেখা যায়। কিন্তু প্ৰশ্ন হয় - ধঁপাতৰ সৰবৰাহ বা ব্যৱসায় কাৰ্য বন্ধ কৰিব পৰা নাযায় নে? চৰকাৰে ধঁপাত সৰবৰাহ বা ব্যৱসায় আইন সংগতভাৱে নিষিদ্ধ ঘোষণা কৰিলেও বে-আইনীভাৱে ধঁপাত সৰবৰাহ কাৰ্য চলি থাকে। ধঁপাতৰ মূল উৎস কেঁচামাল যদিও ইয়াৰ লগত বিভিন্ন ধৰণৰ ৰাসায়নিক নিচাযুক্ত সামগ্ৰী মিহলি কৰা হয়। উল্লেখযোগ্য যে এবাৰ ধঁপাত সেৱন কৰিলে ইয়াক ত্যাগ কৰাটো অসম্ভৱ হৈ পৰে।

মানৱ সমাজত ধঁপাতৰ কু-প্ৰভাৱঃ

ধঁপাত সেৱনৰ ফলাফল অতি ভয়ানক। কাৰণ ধঁপাত সেৱনৰ ফলত এজন লোক তিলতিলকৈ মৃত্যুমুখলৈ আগবাঢ়ে। ধঁপাতজাতীয় সামগ্রীসমূহ যেনেভাং, চাধা, বিড়ি, চিগাৰেট আদি স্বাস্থ্যৰ পক্ষে হানিকাৰক। এইবোৰ সেৱনৰ ফলত মূৰৰ বিষ, দুৰ্বলতা, হেপাটাইটিছ, অস্বাভাৱিক ৰক্তচাপ, নিদ্রাহীনতা, পুষ্টিহীনতা, আভোক, দৃষ্টিহীনতা আদি ৰোগসমূহে দেহত দেখা দিয়ে। কেন্সাৰৰ দৰে দুৰাৰোগ্য বেমাৰেও ধঁপাত সেৱনকাৰীৰ দেহত দেখা দিব পাৰে। ধঁপাত সেৱনৰ ফলত শাৰীৰিক ৰোগৰ উপৰিও মানসিক ৰোগৰো সৃষ্টি হয়। মানসিক ৰোগ যেনে-উত্তেজিত হোৱা, আত্মনিয়ন্ত্ৰণ নোহোৱা, আৱেগক সংযত কৰিব নোৱাৰা, আত্মহত্যাৰ প্রৱণতা আদিৰ দৰে ব্যাধিৰ সৃষ্টি হয়।

মানৱ সমাজত ধঁপাতৰ কু-প্ৰভাৱ

মধুস্মিতা ৰাজবংশী কলা শাখা, প্ৰথম যান্মাসিক

আৰম্ভণিঃ

দেশ এখনৰ সামগ্রিক উন্নয়নৰ মূল চালিকা, শক্তি হৈছে মানৱ সমাজ। এই মানৱ সমাজ বিশেষকৈ যুৱসমাজ আৰু বয়োজ্যেষ্ঠ সমাজৰ দ্বাৰা গঠিত। ঘাইকৈ ১৪ ৰ পৰা ৩০ বছৰ বয়সৰ অনুর্ধ্ব তথা অবিবাহিত যুৱক-যুৱতীৰে যুৱ সমাজ গঠিত। আনহাতে তাতকৈ বয়োজ্যেষ্ঠ লোকসকলেৰে বয়োজ্যেষ্ঠ সমাজ গঠিত। পৰিবেশ প্রতিকূলতাৰ বাবে এচাম যুৱক-যুৱতীয়ে নিজৰ আত্মনিয়ন্ত্রণ হেৰুৱাই পেলায় আৰু বিপথে পৰিচালিত হোৱাৰ লগতে উঠি অহা চামকো বিপথে পৰিচালিত হ'বলৈ উদ্গনি যোগায়। বর্তমানৰ সমাজ ব্যৱস্থাৰ লগতে সমানে খোজ দিবলৈ গৈ এচাম যুৱক-যুৱতীয়ে কৃত্রিম সুখানুভূতি লাভৰ বাবে মাদক দ্রব্য ব্যৱহাৰ কৰা দেখা

সমগ্ৰ বিশ্ব তথা ভাৰতবৰ্ষৰ উপৰিও সম্প্ৰতি অসমতো ধঁপাতৰ কু-প্ৰভাৱ দেখা যায়। প্ৰধানকৈ পুলিচ বিষয়া, ৰেল আৰক্ষী আদিয়ে সময়ে সময়ে ধঁপাতসহ ধঁপাত সৰবৰাহকাৰীলোকক আটক কৰাৰ ঘটনা দূৰদৰ্শনৰ মাধ্যমেৰে প্ৰত্যক্ষ কৰিবলৈ পোৱা যায়। এইবোৰলৈ লক্ষ্য কৰি অনুমান কৰিব পাৰি যে অসমতো ধঁপাতৰ চাহিদা বৃদ্ধি হ'বলৈ ধৰিছে।

প্ৰতিকাৰঃ

ধঁপাত আসক্তিয়ে যে ব্যক্তিগতভাবে প্রভাৱ পেলায় তেনে নহয়। ই সামাজিক, ৰাজনৈতিক, অর্থনৈতিক আদি ক্ষেত্রতো ঋণাত্মক প্রভাৱ পেলায়। সু-চিন্তা অবিহনে সু-সমাজ এখন কল্পনা কৰিব নোৱাৰি। ধঁপাতৰ দৰে অশুভ মাদক দ্রব্যবিধক আঁতৰ কৰিবলৈ প্রয়োজন হয় মানৱজাতিৰ শক্তিক। নিজকে সৎ কর্ম আৰু সৎ চিন্তাৰ প্রবৃত্ত কৰি ৰখা। আনুষ্ঠানিক শিক্ষাৰ উপৰিও সুকুমাৰ কলা, দয়াশীল মনোভাৱ গঢ় দিয়া আদিত বুদ্ধিজীৱিলোক সকলে দিক্দর্শন কৰি জাতি তথা দেশৰ ভবিষ্যত প্রজন্মৰ মাজৰ পৰা ধঁপাত আসক্তি দূৰ কৰাত অগ্রণী ভূমিকা গ্রহণ কৰিব পাৰে। তদুপৰি চৰকাৰে এইক্ষেত্রত প্রৱল পদক্ষেপ গ্রহণ কৰি ধঁপাতৰ প্রচলন সমূলঞ্চে নাশ কৰিবলৈ উচিত ব্যৱস্থা গ্রহণ কৰিব পাৰে। আজি কালি ধঁপাত আসক্তি ৰোধ কৰিবলৈ বিভিন্ন ধৰণৰ ধঁপাত বিৰোধী সংস্থা গঢ় লৈ উঠিছে। তাৰে পৰিপ্ৰেক্ষিতত আজি–কালি ধঁপাত বিৰোধী দিৱস বিশ্বজুৰি পালন কৰা হয়।

আজি-কালি ধঁপাত জাতীয় সামগ্ৰীসমূহত এনেদৰে লিখা হয় যে ধঁপাত স্বাস্থ্যৰ পক্ষে হানিকাৰক। তৎসত্ত্বেও ধঁপাত জাতীয় সামগ্ৰী বিক্ৰী কৰিবলৈ বিক্ৰেতাসকলে কুণ্ঠাবোধ নকৰে। যাৰ ফলত গ্ৰাহকৰ মাজত এইবোৰৰ জনপ্ৰিয়তা হ্ৰাস পোৱা নাই। এইক্ষেত্ৰত দেশৰ সচেতন লোকসকলে বিশেষ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিলে ধঁপাত আসক্তি কিছু পৰিমাণে ৰোধ কৰিব পৰা যাৱ।

প্ৰতিসংহাৰঃ

কৰ্মহীনতাই মানুহৰ মাজলৈ আলস্য ভাব আনে। বিবেকে যেতিয়া সৃষ্টিশীল কৰ্মৰ প্ৰতি আগ্ৰহী নহয়। তেতিয়াই মানুহৰ মাজত বদ্অভ্যাস গঢ় লৈ উঠে। সেই বদ্ অভ্যাসেই কু-চৰিত্ৰ গঠনত সহায় কৰে আৰু কু-চৰিত্ৰই মানুহক অসৎ পথত পৰিচালিত কৰে। ধঁপাত আসক্তি হৈছে তেনে এবিধ বদ্ অভ্যাস। কৰ্মসংস্কৃতিৰ জৰিয়তে মানৱ সমাজক সুপথে পৰিচালিত কৰিব পৰা যায়। গতিকে ধঁপাত আসক্তিৰ প্ৰতি থকা মানৱ সমাজৰ আগ্ৰহক ৰোধ কৰাটো নিতান্তই প্ৰয়োজন। কাৰণ মানৱ সমাজ এবাৰ ধঁপাত আসক্তিত পৰিলে দেশ তথা জাতিৰ অধঃপতন অনিবাৰ্য্য।

বৰ্তমান শ্বালিত যুৱ সমাজ আৰু ইয়াৰ প্ৰভাৱ

গুলচানা লস্কৰ কলা শাখা, ষষ্ঠ যান্মাসিক

সন্তান জন্মাৰ লগে লগে ল'ৰাই হওঁক বা ছোৱালীয়ে হওঁক প্ৰত্যেক অভিভাৱকে আশা কৰে যে তেওঁলোকৰ সন্তান সৰ্বগুণী হওঁক। নাম-যশেৰে মাক-দেউতাকৰ মুখ উজলাওক। যিহেতু বৰ্তমানৰ সমাজ সৰু পৰিয়াল পক্ষপাতী, গতিকে এটা পৰিয়ালত এটা বা দুটা সন্তানহে প্ৰাধান্য লাভ কৰে। সেইবাবে সকলো অভিভাৱকে সাধ্যনুসাৰে নিজৰ সন্তানক পঢ়া-শুনাৰ লগতে খেলা-ধূলা, সংগীত আদি সকলো দিশতে শিক্ষা দিবলৈ যত্ন কৰে। তদুপৰি ঘৰুৱাভাৱেও সন্তানক সজ আচৰণৰ শিক্ষা দিয়ে। কিন্তু বৰ্তমান যুগত কিমান পিতৃমাতৃয়ে আশা কৰা মতে নিজ সন্তানক গঢ় দিব পাৰিছে। দেখা যায় যে বৰ্তমান যুৱ সমাজে সৃষ্টি কৰা অসুস্থ বাতাৱৰণে সমাজৰ উন্নয়নত এক নেতিবাচক ভূমিকা গ্ৰহণ কৰে।

বাটলৈ ওলালেই আমি সাৱধান হৈ থাকিবলগীয়া হয়। ক'ত কেনেকৈ অপমানিত হ'ব লাগে, ক'ত শাৰীৰিকভাৱে অপদস্থ হ'বলগীয়া হয় ইত্যাদি। কৈশোৰত ভৰি দিয়া ল'ৰাৰ পৰা প্ৰাপ্তবয়স্ক যুৱকলৈকে মুখত আখৈ ফুটাদি ফুটা অশ্লীল মাত কেইষাৰৰ কথা নকলোৱেইবা। কোমল বয়সীয়া ল'ৰা-ছোৱালীয়ে চুৰি, ডকাহতি, ড্ৰাগছ, ধৰ্ষণ, সুৰা আদিত জড়িত হৈ পৰাটো দৈনিক বাতৰিত পৰিণত হৈছে। এনেবোৰ কাৰ্যৰ বাবে অভিভাৱকসকলো সদায় চিন্তিত। এই কথা অনস্বীকাৰ্য যে যুৱ সমাজত ভ্ৰন্তীচাৰ, ধ্বংসৰ মুখলৈ ক্ৰমান্তয়ে আগবাঢ়ি গৈছে আৰু ইয়াৰ কাৰণ কেইবাটাও দেখিবলৈ পোৱা যায়।

বৰ্তমান সমাজখন তীব্ৰ প্ৰতিযোগিতাৰে পৰিচালিত হৈছে। প্ৰতিযোগিতা নাই কিহত ? পঢ়া-শুনাৰ ক্ষেত্ৰত, চাকৰি-ব্যৱসায়ৰ ক্ষেত্ৰত আনকি মন্ত্ৰীসকলৰ প্ৰিয়ভাজন হ'বলৈ আৰু মন্ত্ৰীত্ব লাভ কৰাৰ ক্ষেত্ৰতো দেখা যায় যে প্রতিযোগিতা চলি আছে। গতিকে সকলোৱেই আত্মকেন্দ্ৰীক হৈ পৰিছে। চলে, বলে কৌশলে যিয়ে যেনেকৈ পাৰে ধন-সম্পত্তি আহৰণ কৰাটোৱেই গুৰুত্ব পূৰ্ৰ বিষয় হৈ পৰিছে। ল'ৰা-ছোৱালীয়ে সৎ শিক্ষা আহৰণ কৰাতকৈ কোনটো বৃত্তিত অধিক ধন উপাৰ্জন কৰিব পাৰিব অভিভাৱকসকলৰ বাবে সেইটোৱেই প্ৰয়োজনীয় বিষয় হৈ পৰিছে। ইয়াৰ ভিতৰত মেধাৱী ছাত্ৰী-ছাত্ৰীয়ে মেধাৰ বলত নিজৰ সংস্থাপন উপযুক্তভাৱে কৰি ল'ব পাৰিছে। আনহাতে ক্ষমতাশালী অভিভাৱকৰ ল'ৰা-ছোৱালীয়ে টকা আৰু ক্ষমতাৰ জোৰেৰে ভাল কলেজত ভৰ্তি হ'ব পাৰে বা চাকৰি একোটা যোগাৰ কৰি ল'ব পাৰে। দূৰলৈ যাব নালাগে, আমাৰ অসমৰ ৰাইজৰ প্ৰতিনিধিসকলৰ পুত্ৰ-জীয়ৰীয়ে অসম প্ৰশাসনিক সেৱাত চাকৰি পোৱাটোৱেই তাৰ প্ৰমাণ। এওঁলোকৰ সৰহ ভাগৰে নিশ্চয় এনে প্ৰতিযোগীতামূলক পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ যোগ্যতা নাই। এয়া হ'ল সৌভাগ্যবান সকলৰ কথা। কিন্তু মধ্যবিত্ত বা নিম্নবিত্ত পৰিয়ালৰ পৰা অহা যুৱক-যুৱতীসকলে কি

উपियान **** ২০১৮-২০১৯

কৰিব? তাৰ মাজতো কিছুমান উৎসাহী যুৱক-যুৱতীয়ে শিক্ষা সাং কৰি চাকৰিৰ বাট নাপাই কন্টেৰে নিজাববীয়াকৈ কিবা কৰে। কিন্তু এইসকলৰ কথা লেখত লবলগীয়া। বাকীসকলে হয় চাকৰিৰ বাবে ঢপলীয়াই ফুৰিছে। নহয় শেষ আশা হিচাপে নিষিদ্ধ সংগঠনত যোগদান কৰিছে। বাকী থকা এচাম নিবনুৱা যুৱক-যুৱতীৰ বাবে চুৰি, ডকাইত, বেশ্যাবৃত্তি, ড্ৰাগছৰ ব্যৱসায় আদি অসামাজিক কামত লিপ্ত হোৱাৰ বাহিৰে আন উপায় নাথাকেগৈ। অপ্ৰিয় হ'লেও সত্য যে এই ক্ষেত্ৰত চৰকাৰ, আৰক্ষী আৰু সমাজৰ ভূমিকা আশাবাঞ্জক নহয়। এই সমস্যাৰ সমাধন স্বৰূপে উদ্যোগীকৰণ আৰু স্বাৱলম্বীতাৰ বাটেই আশাৰ স্থল। কিন্তু ৰাজ্যখনৰ বৰ্তমান ভয়াহৱ অৰ্থনৈতিক আৰু ৰাজনৈতিক সমস্যাৰ বাবে এই আশাও সুদূৰতেই থকা বুলি ক'ব পাৰি।

যুৱ সমাজৰ নৈতিক স্থালনৰ বাবে এক প্ৰকাৰৰ দায়ী আমাৰ দুৰ্নীতিত পোত যোৱা সমাজ। লগতে দুৰদৰ্শন, বোলছবি আদি মাধ্যমৰ প্ৰভাৱত পৰিও অত্যাধনিকতাৰ ফালে আমাৰ মানসিকতা ধাবিত হৈছে। তদুপৰি আজিকালি সহজলভ্য 'ইণ্টাৰনেট'ৰ জৰিয়তেও যুৱ সমাজে প্ৰয়োজনীয় জ্ঞান আহৰণ কৰাতকৈ বিকৃত ৰুচিৰ বিভিন্ন অনুষ্ঠানৰ প্ৰতি গুৰুত্ব দিয়া পৰিলক্ষিত হৈছে। ফেচবুক আদিয়ে যুৱ চামক ভাল দিশতকৈ বেয়া দিশত লৈ যোৱা দেখা গৈছে।

বৰ্তমান নৈতিক স্থালন হোৱা এই যুৱ চামক সোনকালে সঠিক পথলৈ আনিব নোৱাৰিলে ভৱিষ্যতে এক ডাঙৰ সমস্যাৰ সৃষ্টি হ'ব। কাৰণ বৰ্তমানৰ যুৱসমাজেই হৈছে দেশৰ ভৱিষ্যৎ। সেইবাবে অভিভাৱক, চৰকাৰ, স্কুল-কলেজ কৰ্তৃপক্ষই এই ক্ষেত্ৰত সজাগ হৈ এই সমস্যাৰ সমাধানৰ কথা চিন্তা কৰা উচিত। অভিভাকসকলে নিজৰ সন্তানক আব্দুল কালাম, লতা মংগেস্কাৰ, ড° ভূপেন হাজৰিকা, শচীন তেণ্ডুলকাৰ, কিৰণ বেদী আদিৰ দৰে গুণী-জ্ঞানী হোৱাটো আশা কৰে যদিও সেয়া সম্ভৱ নহয়। কিন্তু নিজ সন্তানক এজন সুস্থ মনৰ, সৎ-সাহসী, অনন্য ব্যক্তিৰূপে গঢিবলৈ নিশ্চয় চেষ্টা কৰিব লাগে।

বৰদোৱা থানৰ দৌল উৎসৱ

জুনু মনি কলিতা স্নাতক, ষষ্ঠ যান্মাযিক

দৌল বসন্ত উৎসৱৰ অংগ। প্ৰচীন কালত ভাৰতবৰ্ষত মদনোৎসৱ হৈছিল। প্ৰাণ উতলা কৰা ফাগুনত প্ৰকৃতিয়ে উন্মনা কৰা মানৱে ৰং- ৰহইচৰ উৎসৱ হিচাপে ইয়াক পালন কৰিছিল। ফাগুগুড়ি ছটিয়াই পৰস্পৰে আনন্দ লভিছিল আৰু ইয়ে সমাজত আনি দিছিল সমৰসতা। ফাগুনৰ এই ফাল্পোৎসৱ অসমত 'দৌলোৎসৱ'ৰূপে খ্যাত। অসমত মহাপুৰুষ শংকৰদেৱে দৌলোৎসৱৰ প্ৰবৰ্তন কৰে। বৰদোৱাত জগতগুৰু শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱে দৌলোৎসৱ আয়োজন কৰি সমাজত এক নৱোন্মোষৰ সৃষ্টি কৰে। বৰদোৱা থানত এবছৰ ফাগুন মাহত আৰু এবছৰ চ'ত মাহৰ পূৰ্ণিমা তিথিত উলহ মালহেৰে এই উৎসৱ উদযাপন কৰা হয়। এদিনাখন শংকৰদেৱে তেওঁৰ সমনীয়া ভূঞাসকলক ফল্লোৎসৱ কৰাৰ প্ৰস্তাব দিলে। সেই মতে তেৰাৰ আজ্ঞাত সকলোৱে হাতত কোৰ - সাঙী লৈ মাটি কাটি এডোখৰ ঠাইত ওখকৈ দৌলৰ ভেঁটি বান্ধিলে। এই মাটি খান্দোতেই

উদ্ধাৰ হোৱা বিষ্ণুক গোবিন্দ মূৰ্তিয়েই আজিৰ দৌল গোবিন্দ। সাত বৈকুণ্ঠৰ আৰ্হিৰে সাত খলপীয়া নিৰ্মান কৰোৱা আসনত এই গোবিন্দ মূৰ্তি স্থাপনেৰে আৰম্ভ হ'ল গোবিন্দৰ দৌল উৎসৱ । দৌলৰ পূজা অৰ্চনাৰ দায়িত্ব দিয়া হ'ল ৰামৰাম গুৰুক। এইদৰে বৰদোৱাত জগত গুৰু শংকৰদেৱে তিনি দিন ধৰি ফাল্গোৎসৱ কৰিলে - প্ৰথম দিনা মেষদাহ যজ্ঞ; দ্বিতীয় দিনা দৌল -গোবিন্দক ফাকু প্ৰদান আৰু গীত -বাদ্য, তৃতীয় দিনা দৌল গোবিন্দৰ যাত্ৰা আৰু সমূহীয়া ফাকু খেল। বৰদোৱা থানত আজিও জগত গুৰুৱে আৰম্ভ কৰা দৌলোৎসৱৰ এই পৰম্পৰা পালন কৰা হয়। বৰদোৱাক কেন্দ্ৰ কৰি গঢ় লৈ উঠা দুখন সত্ৰ শ্ৰী শ্ৰী নৰোৱা সত্ৰ আৰু শ্ৰীশ্ৰী শলগুৰি সত্ৰই প্ৰতি বছৰে একাদিক্ৰমে পৰম্পৰাগতভাবে পালন কৰে বৰদোৱাৰ দৌল উৎসৱ।বৰদোৱা থানত পাঁচদিনীয়াকৈ দৌলোৎসৱ হয় যদিও মূল ধৰ্মীয় অনুষ্ঠান প্ৰথম তিনি দিন হয়। থানৰ ধৰ্মীয় কামখিনি সলনা-সলনিকে শ্ৰীশ্ৰীনৰোৱা সত্ৰই আৰু বছৰ শ্ৰী শ্ৰী শলগুৰি সত্ৰই পালন কৰে শ্ৰী শ্ৰী বটদ্ৰৱা থান পৰিচালনা সমিতিয়ে এই উৎসৱ পৰিচালনা কৰে।

ধাৰ্মিক ৰীতি -নীতিৰ ক্ষেত্ৰত শ্ৰীশ্ৰীশলগুৰি আৰু শ্ৰী শ্ৰী নৰোৱাৰ সামান্য প্ৰভেদ আছে। গন্ধৰ দিনা নিশা আঠমান বজাত নামঘৰৰ পৰা গায়ন - বায়নে দেৱবাদ্য সঙ্গত কৰি গীত গাই গোবিন্দৰ মূৰ্তি উলিয়াই আনে। পূৰ্বে আটক ধুনীয়াকৈ সজাই - পৰাই ৰখা দৌলৰ আসনলৈ আনে।

শ্ৰীশ্ৰীশলগুৰি সত্ৰই নামঘৰৰ পৰা গোবিন্দৰ মূৰ্তি উলিয়াই আনি পোনে পোনে আকাশী গংগাৰ পাৰলৈ নিয়ে। তাত পূৰ্বে নিৰ্মাণ কৰা ভেড়াঘৰত কিছু সময় গোঁসাইক ৰখা হয়। বিধি অনুসাৰে গোবিন্দৰ পূজা-পাতল কৰি হৰি ধ্বনিৰে সমাপন কৰি মূৰ্তিটো ৰভাৰ তললৈ অনা হয়। গোবিন্দৰ মূৰ্তি অনাৰ সময়ত গায়নে যোৰা গায়

দোলায় গোবিন্দ পৰম আনন্দে ৰতন সিংহাসনে বসি।

কনক বিৰচিত দৌলেৰ মণ্ডপ জ্বলয় যেন ৰবি শশী। শ্ৰীশ্ৰীমাধৱদেৱ

শ্ৰী গোবিন্দক ৰভাৰ তলত নোৱাই -ধোৱাই নব বস্ত্ৰ পৰিধান কৰোৱাই ৰভাৰ তলৰ আসনত প্ৰতিষ্ঠা কৰা হয়। গোবিন্দক অনাৰ পিছত ভেড়াঘৰটি জ্বলাই প্ৰতিকী অৰ্থত 'মেষদাহ' কৰে। বিষয় - বাসনাক জলাঞ্জলি দিয়া অৰ্থত ইয়াক 'গন্ধ ঘৰ পোৰা' বুলি কোৱা হয়। শ্ৰী শ্ৰী নৰোৱা সত্ৰই এনে বিধি পালন নকৰি নামঘৰৰ পৰা উলিয়াই অনাৰ পিছত ৰভাতলৰ আসনত প্ৰতিষ্ঠিত কৰে

> ভাই দেখো কমলাপতি দৌলৰ উপৰে। বৈকুণ্ঠৰ নাথ দৌল –ৰসে কেলি কৰে। (শ্ৰী শ্ৰী মাধৱদেৱ)

গায়ন –বায়নৰ যোৰাৰ মাজেৰেই গোবিন্দৰ শিৰত গোন্ধ – তেল দি মাহ – হালধীৰ নোৱাই – ধুৱাই নতুন কাপোৰ পিন্ধাই দৌলৰ আসনত স্থাপন কৰে। এই তেল গোবিন্দৰ শিৰত দিয়াৰ পিছত উপস্থিত ভক্ত ৰাইজ আৰু তীৰ্থ যাত্ৰীৰ মাজত ভগাই দিয়া হয় যাতে তেওঁলোকে এই তেল মূৰত ল'ব পাৰে। গোন্ধ – তেল অলপমান মূৰত ল'ব পৰাতো ভক্ত প্ৰাণ ৰাইজে নিজৰ সৌভাগ্য বুলি বিবেচনা কৰে। সাধাৰণতে দৌলোৎসৱৰ প্ৰায় কুৰিদিনমান আগতে দুই তিনি টিনমান মিঠাতেলত মিঠাগুঠি, গোন্ধবিৰিণা, গাঁঠিয়ন, পিৰিকাফল দি টিনৰ মুখ বন্ধ কৰি ৰখা হয়। ইয়াকে গোন্ধ তেল বোলা হয় আৰু ইয়াক দৌলৰ গন্ধৰ দিনা ব্যৱহাৰ কৰা হয়।

পূৰ্ণিমাৰ দিনা দিনৰ স্নান, অলংকাৰ পৰিধান, পূজা
- অৰ্চনা; সেৱা সৎকাৰকে ধৰি ৰীতিসমূহ পালনৰ অন্তত বিয়লি ভাগত 'ন ধেমালি' বজাই পুনৰ গোসাঁইক আদৰা হয়। লগে লগে বৰদোৱাৰ আকাশ - বতাহ মুখৰিত কৰি বৈষণ্ডব বৃন্দই গায়

> ফাকু খেলাই কৰুণাময় এ নন্দ কুমাৰ দেৱৰ দুৰ্লভ কেলি ফাগুন বিহাৰ।।" নানা আনন্দ উৎসৱ, নাম - কীৰ্তনেৰে পাৰ হয়

পূৰ্ণিমাৰ ফাকুৱা উৎসৱ।

তৃতীয় দিনা আৰম্ভ হয় দৌল যাত্ৰা উৎসৱ। সেইদিনা সু-সজ্জিত ৰথত উঠি কৃষ্ণ গোঁসাইক সাজু হয় দৌল উৎসৱলৈ।শংখ - ঘন্টাৰ লগতে খোল - তাল; কালি - পেঁপাৰ ধ্বনি, নাম কীৰ্ত্তন আৰু ৰুক্মিণী হৰণ পাৰিজাত হৰণ নাটৰ গীতৰ ধ্বনিৰে অগনন বৈষ্ণবৰ আগে আগে দুই সত্ৰৰ মাজেৰে কৃষ্ণৰ ৰথ আগবাঢ়ে দৌল মন্দিৰলৈ। দৌল মন্দিৰলৈ নিয়াৰ সময়ত চোঁৱৰ ধাৰীয়ে গোবিন্দৰ গাত বা দি যায়।

গোবিন্দক দৌল মন্দিৰলৈ ফুৰাবলৈ নিয়াৰ সময়ত বৰদোৱাৰ প্ৰতিঘৰ গৃহস্থই নিজৰ নিজৰ পদুলিত ধূপ -ধূনা অৰিহণা আদিৰে সেৱা জনায়। শ্ৰী গোবিন্দক নিয়া বাটৰ দুই কাষে আগনন ভক্ত ৰাইজ সমাবেত হয়। তেওঁলোকে গোবিন্দৰ দৰ্শন পাবলৈ হেঁপাহেৰে বাট চাই থাকে।

দৌলমন্দিৰতো গোঁসাইৰ আগমনৰ কাৰণে প্ৰস্তুতি চলে। দৌল মন্দিৰত গোঁসাইক আদৰিবলৈ ৰৈ থকা ভক্তই গোবিন্দক আদৰি নি তিনিবাৰ দৌলমন্দিৰৰ চাৰিওফালে প্ৰদক্ষিণ কৰাই নিৰ্দিষ্ট থাপনাত প্ৰতিষ্ঠা কৰে। দৌলমন্দিৰত গোবিন্দক যথাবিহিতভাৱে পূজা - অৰ্চনা কৰি মূল নাম ঘৰলৈ ওভতাই অনাৰ বাটত দুয়োখন সত্ৰৰ সত্ৰাধিকাৰ দুজনৰ ঘৰত নামঘৰৰ সন্মুখত দিয়া ৰভাৰ ক্ষন্তেক ৰাখি তাৰপৰা থানৰ সিংহদ্বাৰত ৰখোৱা হয়। ইয়াতে তেওঁলোকৰ পৰীক্ষা গোবিন্দক ভিতৰত প্ৰবেশত বাধা দিয়াৰ উদ্দেশ্য দুৱাৰ বন্ধ কৰি দিয়া হ'ল যদিও গায়ন বায়নে গীত কীৰ্তন নেৰিলে। লক্ষ্মীৰ ফালৰ পৰা সৰ্বজয়ে বাট বন্ধ কৰি থাকিল। লক্ষ্মীক দুটা শ্লোকেৰে স্তুতি কৰাত লক্ষ্মীয়ে বাট এৰি দিলে। ইয়াৰ পিছত দৌল গোবিন্দই লক্ষ্মীৰ মন্দিৰত প্ৰবেশ কৰিলে। গোবিন্দৰ দুৱাৰ ধৰা এই অনুষ্ঠান শ্ৰীশ্ৰী শলগুৰি সত্ৰইহে পালন কৰে, শ্ৰী শ্ৰী নৰোৱা সত্ৰই নকৰে। দৌলোৎসৱৰ সময়ত দুভাগ কীৰ্তন বঢ়াই প্ৰসংগ কৰা হয়। পুৱা বিয়লি আই সকলে একে কীৰ্তন ধৰিলেও শেষৰ কীৰ্ত্তনত ফাকুৱাৰ দিহা

নাম ধৰে ঃ

ফাকু খেলি আছে প্ৰভু ৰঙ্গে যদুৰাম।
দেৱগণে আকাশে আনন্দ আছে চায়।।
দৌলক কেন্দ্ৰ কৰি বৰদোৱা থান উদুলি মুদুলি
হৈ পৰে। বৰদোৱাৰ এই ঐতিহাসিক দৌল উৎসৱ
অনুষ্ঠানত ভাগ লোৱাৰ উদ্দেশ্য উৎসৱস্থলীত ভিৰ
কৰেহি অসমৰ বিভিন্ন প্ৰান্তৰ অগনন লোকে। এই
জনসমাগমৰ বাবেই বৰদোৱাৰ উখল মাখল পৰিৱেশত
গঢ়ি উঠে এখন বৃহৎ মেলা।ইতিমধ্যে বৰদোৱাৰ আকাশী

গংগাৰ পাৰত অস্থায়ী মঞ্চ সাজি এক সত্ৰীয়া সাংস্কৃতিক কেন্দ্ৰও বৰদোৱা থান পৰিচালনা সমিতিয়ে গঢ়ি তুলিছে। সত্ৰৰ নাম কীৰ্তন, গীত - মাত; সত্ৰীয়া সংস্কৃতিৰে পয়োভৰ মেলাৰ আনন্দৰ জোঁৱাৰৰ জাতি - বৰ্ণ ধৰ্ম নিৰ্বিশেষে অগণিত জনতা যেন বান্ধ খাইছে একতাৰ এনাজৰীৰে বটদ্ৰৱা থানৰ এই দৌল উৎসৱত।

পাটবাউসী সত্ৰত গুৰুজনাৰ গ্ৰন্থ ৰচনা ঃ

পাটবাউসী সত্ৰৰ সুন্দৰ পৰিৱেশত গুৰুজনাই শাস্ত্ৰ প্ৰণয়নৰ কাম হাতত লয়। কীৰ্ত্তন ঘোষাৰ কেইবাটাও অধ্যায় পাটবাউসী সত্ৰত ৰচনা কৰিছিল। তাৰ উপৰি গুণমালা, আদি দৰ্শম, ভাগৱতৰ প্ৰথম, দ্বিতীয়, তৃতীয়, সপ্তম, অষ্টম, দশম, একাদশ, আৰু দ্বাদশ স্কন্দৰ ভাঙনি, ভক্তি ৰত্নাকৰ শাক্ত, অংকীয়া নাট ক্ৰমে কেলি গোপাল, পাৰিজাত হৰণ, কালিয়া দমন, ৰুক্মিনী হৰণ, পত্নী প্ৰসাদ, নিমিনৱ সিদ্ধ সংবাদ আৰু বাৰকুৰি বৰগীত ৰচনা কৰিছিল।

পাটবাউসীত বৃন্দাবনী বস্ত্র ঃ

কোচৰজা নৰনাৰায়ণে বিৰুদ্ধবাদীৰ কথামতে শ্ৰীমন্ত শংকৰ গুৰুক পাটবাউসীৰ পৰা ধৰাই নিবলৈ মানহ পটিয়াই ছিল যদিও ৰজাৰ ভাতৃ চিলাৰায় দেৱানৰ তৎপৰতাত সেই কাম সম্পন্ন কৰিব নোৱাৰিলে আৰু চিলাৰায় দেৱানৰ বুজনিত সৈমান হৈ নৰনাৰায়ণৰ ৰাজসভালৈ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱক নিমন্ত্ৰণ জনালে। কোচ ৰজা নৰনাৰায়ণে শ্ৰীকৃষ্ণৰ লীলা মালাৰে বৃন্দাবনৰ সকলো পাট কাপোৰতে তুলি দিবলৈ অনুৰোধ কৰাত ১২০ হাত দীঘল ৬০ হাত বহলৰ বিভিন্ন সূতাৰ ৰঙেৰে কাৰুকাৰ্য খোদিত এখন বস্ত্ৰ তৈয়াৰ কৰিবলৈ তাঁতীকুছিৰ গোপালক শ্ৰীমন্ত শংকৰগুৰুৱে দায়িত্ব অৰ্পন কৰিলে আৰু দুজনা গুৰুৱে তাঁতীকুছিত আহি কাপোৰখন বোৱা কাৰ্যত সহযোগ কৰিবলৈ ধৰিলে আৰু শেষত অতি সুন্দৰ যাউতি যুগীয়া বস্ত্ৰ তৈয়াৰ হৈ উঠিল। এই বস্ত্ৰখন শিষ্যসকলৰ সহিতে গুৰুজনাই কোচবিহাৰলৈ নি ৰজাক প্ৰদান কৰিলে। ৰজাই এনেকুৱা এখন চালে চকুৰোৱা বস্ত্ৰ দেখি আপ্লত হৈ পৰিল আৰু শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱক স্থায়ীভাৱে ৰাজসভাত ৰাখিবলৈ আমন্ত্ৰণ জনালে। এই বস্ত্ৰখনেই আছিল বিখ্যাত বৃন্দাৱনী বস্ত্ৰ আৰু মুখ্য তাঁতী গোপালেই শেষত মথুৰা দাস বুঢ়া আতা হৈ বৰপেটা সত্ৰৰ গুৰি ধৰিছিল।

ज्रुन्पबीपिया जब ः

মহাপুৰুষ মাধৱদেৱৰ সুন্দৰীদিয়া এখন অতি ঐতিহ্যপূৰ্ণ সত্ৰ। এই সত্ৰখন মহাপুৰুষ শ্ৰীমাধৱ দেৱে

মহাপুৰুষ দুজনাৰ দুখন ঐতিহ্যময় সত্ৰ

মেঘাশ্রী কলিতা স্নাতক যন্ঠ যান্মাযিক

মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ পাটবাউসী আৰু শ্ৰীমাধৱদেৱৰ সুন্দৰীদিয়া এই দুয়োখন সত্ৰ দুজনা গুৰুৰ দ্বাৰা প্ৰতিষ্ঠিতি ঐতিহ্যময় সত্ৰ। শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱে নামনি অসমৰ বৰপেটাত প্ৰৱেশ কৰি ছয়কুৰি ঘৰ ভকত সমন্ধিতে চিন পৰা বা চুণপোৰা ভিঠিত উপস্থিত হৈ তাৰ কেবাটাও ভাল চিহ্ন দেখা পোৱা বাবে তাতেই নাওঁ বান্ধি ছয় মাহ কাল ভকত সমন্ধিতে অতিবাহিত কৰিছিল। এই থানতে একান্ত গৃহী ভকত ভৱানন্দ সাউদ তথা নাৰায়ণ দাস ঠাকুৰ আতাক গুৰুজনাই শৰণ - দীক্ষা দি নিজৰ সংগী কৰি লৈছিল আৰু শ্ৰীমাধৱদেৱ গুৰুজনাৰ লগত সখিত্ব বান্ধোনেৰে বান্ধ খুৱাই লৈছিল। বাউসী পৰগণৰে এই ঠাইডোখৰতেই গুৰুজনাই একশৰণ নাম ধৰ্মৰ বেদী প্ৰতিষ্ঠা কৰা কাৰণেই ঠাইখিনিৰ নাম পাটবাউসী হয়। পাটবাউসী নাম সমর্থকে আন আন দুই এটা পুৰাণ প্ৰসিদ্ধ কাহিনীও এই অঞ্চলত প্ৰসিদ্ধ হৈ আছে।

১৫৭০ খ্রীঃত (১৪৯২ শকত) প্রতিষ্ঠা কৰিছিল। সুন্দৰীদিয়া সত্রত গুৰুজনাই থিতাপি লৈয়েই 'ভক্তি ৰত্নাৱলী' গ্রন্থখন অতি সুন্দৰ লালিত্যময়. অনুবাদেৰে ভাঙনি কৰি উলিয়াই গুৰুজনাৰ সুহৃদ একান্ত গৃহী ভকত নাৰায়ণ দাস ঠাকুৰ আতাৰ তাগিদাত ধর্ম প্রচাৰৰ কামত উদ্বুদ্ধ হৈ পৰে। ঠাকুৰ আতাই এই ক্ষেত্রত গুৰুজনাক দেহেকেহে সহায় কৰিছিল। ঠাকুৰ আতাৰ পৰামর্শ মতেই তেওঁৰ পূর্বৰ থিতাপি লোৱা ঠাই 'আদি ভিতি' ৰ অলপ আতৰত কীর্ত্তন ঘৰ, হাটী - বাহা নির্মাণ কৰাই প্রথম সত্রানুষ্ঠানৰ পাতনি মেলে আৰু এই ক্ষেত্রত আতা পুৰুষসকলৰ সহায় সহযোগ অনস্বীকার্য বুলি ক'ব পাৰি।

সুন্দৰীদিয়া সত্ৰত পালনাম ঃ

মহাপুৰুষ শংকৰদেৱে প্ৰথম পালনাম ধোৱাহাটা বেলগুৰি সত্ৰত আৰু মহাপুৰুষ মাধৱদেৱে প্ৰথম পালনাম ধৰিছিল যক্ষ (যখ) খেদিবলৈ সুন্দৰীদিয়া সত্ৰত। মানুহৰ মনৰ পৰা ভয় , দুখ, ক্ৰোধ আতৰোৱাৰ একমাত্ৰ পন্থা হ'ল হৰিনাম কীৰ্তন আৰু হৰিনাম কীৰ্তন কৰিয়েই বৰবিলৰ পৰা যক্ষ খেদি নামৰ মাহাত্ম্য প্ৰকাশ কৰিছিল। শ্ৰীৰাম আতাঁৰ মুখৰ পৰা বৰবিলৰ যক্ষৰ কথা জানিব পাৰি সাতদিন সাত ৰাতি সুন্দৰীদিয়া সত্ৰত পালনামৰ ব্যৱস্থা কৰিছিল। মহাপুৰুষ মাধৱদেৱে পালনামৰ 'ডাকনি' কৰি ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণ গুৰু আসনত প্ৰতিষ্ঠা কৰি পালনামৰ আৰম্ভ কৰিছিল। আজিও কেৱল সুন্দৰীদিয়া সত্ৰতে পালনামৰ 'ডাকনি'ৰ সুৰীয়া ব্যৱস্থা চলি আহিছে। পালনামৰ পৰা ভকতৰ দল এটি 'বাটবুলনি ঘোষা' গাই বৰবিলৰ পাৰত গৈ থিয় হৈ নাম গাইছিল। তালৰ শব্দ আৰু হৰিনামৰ ধ্বনিত যক্ষবোৰ বৰবিল এৰি ছাগমৰা বিললৈ যোৱা বুলি প্ৰৱাদ আছে। এই সাতদিন বিলৰ পাৰত ধাৰাবাহিকভাবে থিয় হৈ নাম গোৱা বাবে থিয়নামৰ সৃষ্টি হোৱা বুলি ক'ব খোজে। আজিও বৰবিলৰ পাৰত যক্ষ খেদা ভেটিত প্ৰতিবছৰে থিয় নাম গোৱাৰ পৰম্পৰা চলি আহিছে আৰু তেতিয়াৰ পৰা সত্ৰসমূহত 'বাটবুলনি ঘোষা' গোাৱ নিয়ম চলি আহিছে।

বৰ্তমান পাটবাউসী সত্ৰত কীৰ্ত্তনঘৰ, মুনিকূট গৃহ, মঠ, দৌলঘৰ আদি নিৰ্মাণ কৰি ইয়াৰ ভকতবৃন্দই সুন্দৰকৈ ৰক্ষণাবেক্ষণ কৰি আছে। সত্ৰৰ সংগ্ৰাহালয়ত পুৰনি সাঁচিপাতৰ পুথি, গুৰুজনাৰ দিনৰ বৰপীৰা, আই গোঁসানীৰ শয্যা, ভাওনাৰ মুখা, পিতলৰ শৰাই, গৰুজনাই গা - ধোৱা শিল আদি সংৰক্ষণ কৰি ৰখা হৈছে।

থোৰতে হেমবৰুৱা

ৰশ্মি ৰেখা তালুকদাৰ উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ

অসমৰ সাহিত্যৰ জগতখনত নিৰৱচ্ছিন্নভাৱে অৱদান আগবঢ়াই যোৱাৰ লগতে সক্ৰিয়ভাৱে ৰাজনীতিত জড়িত হৈ সমাজবাদী ৰাজনৈতিক আদৰ্শক আকোঁৱালি লৈ এখন শোষনমুক্ত সমাজ প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ বিচৰা এজন প্ৰতিভাধৰ ব্যক্তি আছিল হেম বৰুৱা। তেখেতে আছিল একেধাৰে এগৰাকী বিচক্ষণ সাহিত্যিক, কবি ৰাজনীতিবিদ, নিবন্ধকাৰ, ভ্ৰমণ কাহিনী ৰচয়িতা, কাহিনী নিৰ্মাতা, সমালোচক, সংস্কৃতি চৰ্চাকাৰী আৰু শিক্ষাবিদ।

হেম বৰুৱাৰ জন্ম উত্তৰ গুৱাহাটীৰ মধ্যমখণ্ডৰ বিখ্যাত ভৰালী বৰুৱাৰ বংশত। পিতৃ আছিল বিনন্দিৰাম শৰ্মা বৰুৱা আৰু মাতৃ আছিল পদ্মালোচনী দেৱী।

সৰু কালতে হেম বৰুৱা বৰ অঘাইতং আছিল। এক কথাত অঘাইতং থ'ৰা বুলিলে যিখিনি গুন -দোষ থাকিব লাগে সেই গোটেইখিনি হেম বৰুৱাৰ গাত আছিল। সৰুতেই বৰ দৃষ্ট আছিল যদিও তেতিয়াই অন্যায়ৰ বিৰুদ্ধে প্ৰতিবাদ কৰিবলৈ শিকিছিল। অন্যায়ৰ বিৰুদ্ধে সৰৱ হৈ শৈশৱতে ঘটোৱা এটা আমোদজনক ঘটনাৰ কথা অনু বৰুৱাই লিখা 'হেম বৰুৱাই', মোৰ চিনাকি মানুহজন' নামৰ সংকলনখনত এইদৰে কৈছে -

'এজন পুলিচৰ দাৰোগাক অঘাইতং ল'ৰাজনে চকু পাৰি দেখিব নোৱাৰিছিল। কাৰণ ওচৰৰ গাওঁ ভূইৰ মানুহবোৰৰ ওপৰত বিনা কাৰণত কৰা অত্যাচাৰৰ কথা ল'ৰাজনে নজনা নহয়। সেই দাৰোগাজনে সদায় দেউতাকৰ ওচৰলৈ আহি ধঁপাত খাই গল্প -গুজৱ কৰে। ল'ৰাজনৰ ভাব অত্যাচাৰৰ প্ৰতীক এই মানুহটো কেলেই আহিব লাগে। মনটো বিদ্ৰোহী হয়, কিন্তু প্ৰকাশৰ অৱকাশ নাই। এদিন পিছে তেওঁ নিজকে সম্বৰন কৰিব নোৱাৰিলে। হোকাত দীঘলীয়া টান দি নাকে মুখে ধোঁৱাবোৰ উলিয়াই দাৰোগা বাবুৱে আমেজত চকুহাল মুদি দিছিল। সেই মুহুৰ্ততে দেউতাকে ওচৰত নাছিল। এয়ে সোণালী সুযোগ। দাৰোগাবাবুৰ গালত এটা পূৰ্ণহতীয়া চৰ সোধাই ল'ৰা অন্তর্ধান। ফল যে বিষময়, সন্দেহ নাই। ভাত পানীতো বন্ধ হ'লেই, ওৰেটো নিশা বাঘে খাই মাৰক' বুলি ঘৰৰ বাহিৰত থৈ দিলে। কপাল ভাল আছিল। গমিৰিত বাঘৰ ইমান উপদ্ৰপ নাছিল যদিও সাপৰ কিন্তু উৎপাত বৰ বেছি. ল'ৰাজনক বাঘেও নাখালে, সাপেও নুখুটিলে। সেইজনেই হ'ল হেম বৰুৱা।

যোৰহাট তৰাজনৰ পাটশালাত বৰুৱাই স্কুলীয়া শিক্ষা জীৱন আৰম্ভ কৰে। ১৯২৪ চনত প্ৰাথমিক শিক্ষা শেষ কৰি টাউনৰ এম ই স্কুলত পঢ়ে। ইয়াৰ পৰাই ১৯২৮ চনত ইংৰাজীতে ডিটিংচনসহ প্ৰথম বিভাগত এম ই পৰীক্ষা পাছ কৰে। তাৰ পিছত যোৰহাট মিশনাৰী স্কুলত অষ্টম শ্ৰেণীলৈকে পঢ়ি তেজপুৰ চৰকাৰী হাইস্কুলত নাম ভৰ্তি কৰে। তেওঁ তাৰ পৰাই ১৯৩২ চনত প্ৰৱেশিকা পৰীক্ষাত উত্তীণ হয়। ১৯৩৪ চনত তেওঁ কটন কলেজৰ পৰা বি এ পাছ কৰে আৰু ১৯৩৮ চনত কলিকতা বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা ইংৰাজী বিষয়ত দ্বিতীয় শ্ৰেণীত এম এ পাছ কৰে।

যোৰহাট জগন্নাথ বৰুৱা কলেজত কৰা শিক্ষকতাৰে হেম বৰুৱাই কৰ্মজীৱনৰ পাতনিমেলে। জগন্নাথ বৰুৱা কলেজত কিছুদিন কাম কৰাৰ পাছত যোৰহাটৰ কছাৰীৰ সন্মুখত অনুষ্ঠিত হোৱা ছাত্ৰ

সমাৱেশত দিয়া উদ্দীপ্ত ভাষণৰ কাৰণে ১৯৪২ চনৰ ১২ অক্টোবৰত পুলিচে তেখেতক গ্ৰেপ্তাৰ কৰি যোৰহাট জেললৈ নিয়ে। জেলত থকা সময়ছোৱাত বৰুৱাই লোকপ্ৰিয় গোপীনাথ বৰদলৈ, বিষ্ণুৰাম মেধি, বিমলা প্ৰসাদ চলিহা, অমিয় কুমাৰ দাস, সিদ্ধিনাথ শৰ্মা, ফকৰুদ্দিন আলি আহমেদ, কামাখ্যা প্ৰসাদ ত্ৰিপাঠী, দেৱেশ্বৰ শৰ্মা আদি অসমৰ নেতৃস্থানীয় লোকসকলক অতি ওচৰৰ পৰা লগ পাইছিল। লগতে সেইখিনি সময়ত তেখেতে গীতা, কোৰান, বাইবেল ইত্যাদি মহৎ গ্ৰন্থসমূহ অধ্যয়ন কৰিছিল আৰু মাৰ্ক্সৰ গ্ৰন্থ অধ্যয়ন কৰাৰ সুযোগ পাইছিল। জেলৰ পৰা ওলাই আহি তেখেতে ১৯৪৪ চনত গুৱাহাটী বি. বৰুৱা কলেজত যোগদান কৰে। সেইখিনি সময়তে তেখেতে বৰপেটা এম চি কলেজ আৰু নগাঁও কলেজলৈকো আমন্ত্ৰণ লাভ কৰিছিল। সেই সময়ৰ বি. বৰুৱা কলেজৰ অধ্যক্ষ বৰুৱা দেৱৰ আহ্বান আৰু দেৱকান্ত বৰুৱাৰ পৰামৰ্শক্ৰমে বি . বৰুৱা কলেজতে যোগদান কৰিলেহি।ইয়াতেই তেওঁ স্থায়ীভাবে কৰ্মজীবন আৰম্ভ কৰিলে। প্ৰথম অৱস্থাত তেখেতে ইংৰাজী পটুৱাইছিল যদিও পিছলৈ অসমীয়াও পঢ়ুৱাবলগীয়া হ'ল। বি. বৰুৱা কলেজত কাম কৰি থকাৰ সময়তে সন্দিকৈ কলেজতো কিছুদিনৰ কাৰণে তেখেতে অধ্যাপনা কৰিছিল। ছাত্ৰসকলক ভালদৰে শিক্ষা দিবলৈ তেখেতে সৰ্বতো প্ৰকাৰে কন্ত কৰিছিল। আনকি কোনোবা অভাৱগ্ৰস্থ ল'ৰাই মাচুলৰ অভাৱত পৰীক্ষা দিব নোৱাৰিলে তেখেতে নিজৰ দৰমহাৰ ধন দি ছাত্ৰক পৰীক্ষাত বহুৱাইছিল। সেয়া আছিল তেখেতৰ উদাৰতা। ১৯৪৭ চনৰ ১৩ চেপ্তেম্বৰত তেখেতে বি. বৰুৱা মহাবিদ্যালয়ৰ স্থায়ী অধ্যক্ষ হিচাপে নিযুক্ত হয়। গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ ক্ষেত্ৰতো হেমবৰুৱাই আগ ভাগ লৈছিল।

১৯৪৮ চনত তেখেতে ৰামমোহনৰ লোহিয়াই প্ৰতিষ্ঠা কৰা ছঁচিয়েলিষ্ট পাটিৰ সক্ৰিয় সদস্য হয় আৰু এই পাৰ্টিৰ সভাপতি হয় ১৯৬৬ চনত। হেমবৰুৱাৰ

ৰাজনৈতিক আদৰ্শৰ লক্ষ্য আছিল জনসাধাৰণৰ মংগল সাধন, বহুজনৰ স্বাৰ্থ সংৰক্ষণ তথা দেশখনৰ স্বাৰ্থ সংৰক্ষণয। তেওঁ নিজে কৈছে-'মোৰ ৰাজনৈতিক পাৰ্টি আজি আছে, হয়তো কালিলৈ নাথাকিব; কিন্তু মোৰ দেশ চিৰন্তন। আমাৰ প্ৰথম লক্ষ্য হোৱা উচিত দেশৰ স্বাৰ্থ সংৰক্ষণ আৰু দ্বিতীয় লক্ষ্য হ'ব লাগিব আমাৰ পাৰ্টি, আমাৰ ৰাজনৈতিক সংগঠন স্বাৰ্থ সংৰক্ষণ।'

এগৰাকী সুদক্ষ ৰাজনীতিবিদ হিচাপে হেমবৰুৱা আছিল প্রচণ্ড সাহসী, যুক্তিবাদী, সুক্ষা বুদ্ধিসম্পন্ন নিকা মনৰ গৰাকী।

১৯৪৬ চনত তেখেতে এজন ছচিয়েলিষ্ট দলৰ আজীৱন সদস্য হিচাপে যোগদান কৰে।

১৯৫২ চনৰ স্বাধীন ভাৰতৰ প্ৰথমটো সাধাৰণ নিৰ্বাচনত তেখেতে কমিউনিস্ট প্ৰাৰ্থী গৌৰীশংকৰ ভট্টাচাৰ্যৰ সৈতে প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা আগবঢ়াইছিল। কিন্তু প্ৰথমবাৰ তেখেতে ব্যৰ্থ হয়। ১৯৫৭ চনত তেখেতে প্ৰথমবাৰৰ বাবে সংদসলৈ নিৰ্বাচিত হয়। তাৰ পাছত তেখেতে ১৯৭২ চনলৈ তিনিবাৰকৈ সাংসদ হিচাপে নিৰ্বাচিত হৈ ভাৰতীয় সংসদীয় ৰাজনীতিত এক স্বাক্ষৰ ৰাখি থৈ যায়।

এগৰাকী ৰাজনীতিবিদ হিচাপে বৰুৱাই কেতিয়াও কাৰো ব্যক্তিগত দিশটোক সমালোচনা কৰা নাছিল।

হেম বৰুৱাই ৰাজনীতি কৰিছিল ইহকালৰ কাৰণে আৰু সাহিত্য চৰ্চা কৰিছিল পৰকালৰ কাৰণে। ৰাজনীতিৰ পথাৰখনত তেখেতে সক্ৰিয়ভাৱে কাম কৰি থকাৰ সময়তো ভালেমান কিতাপ তেখেতে ৰচনা কৰিছিল। ৰাজনীতি আৰু সাহিত্য এই দুয়োটা দিশতে তেখেতে ভাৰসাম্য ৰক্ষা কৰি চলিছিল।

পঢ়ি থকা কালৰে পৰাই হেম বৰুৱাই লিখিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল। কলকতাত এম এ পঢ়ি থকা সময়তে 'হিয়াৰ মিলন' নামৰ প্ৰথম গল্প লিখিছিল।

হেমবৰুৱাক লিখিবলৈ বাধ্য কৰোৱা ব্যক্তিজন

আছিল প্ৰসিদ্ধ সাংবাদিক ত্ৰৈলোক্য নাথ শৰ্মা। এই কথাটো হেমবৰুৱাই অৱশ্যে 'মই লিখো কিয়' নামৰ এটা প্ৰৱন্ধত তেওঁক 'ওৰে জীৱন পাহৰিব নোৱাৰো' বুলি উল্লেখ কৰি গৈছে।

তেখেতৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত প্ৰৱন্ধৰ ধাৰা দুটা এটা ইংৰাজী আৰু আনটো অসমীয়া ।ইয়াৰ কিছুমান সাহিত্য বিষয়ক। আধুনিক অসমীয়া কবিতাৰ জন্মৰ লগতো তেখেতে ওতঃপ্ৰোতভাৱে জড়িত। 'আৱাহন'ত প্ৰকাশ পোৱা 'বান্দৰ' নামৰ কবিতাটোৰ জৰিয়তে তেখেতে আধুনিক অসমীয়া কবিতাৰ ক্ষেত্ৰখনত পাতনি মেলে। এইখিনিতে এটা কথা উল্লেখ কৰিব লাগিব যে তেওঁৰ দ্বাৰা সম্পাদিত 'পছোৱা' আলোচনীয়ে আধুনিক অসমীয়া কবিতাৰ বিকাশৰ পথ মুকলি কৰি দিয়ে।

সমাজবাদী আদৰ্শত অটল হৈ থকা হেমবৰুৱাই সাহিত্য সংস্কৃতি, ৰাজনীতি আদি সকলো দিশতে সমানভাৱে অসমক বিকাশ কৰিবৰ কাৰণে চেষ্টা কৰিছিল। তেখেতৰ সমাজবাদ আছিল মাৰ্ক্সবাদৰ পৰা পৃথক। ৰাজনীতিৰ ক্ষেত্ৰখনত এগৰাকী বিচক্ষণ সাং সদৰূপে নিকা, ভ্ৰষ্টাচাৰহীন ৰাজনৈতিক জীৱন যাপন কৰা বৰুৱাই গান্ধীৰ আদৰ্শ সম্পূৰ্ণভাৱে বজাই ৰাখিবলৈ যত্ন কৰিছিল। শ্ৰেণী সংগ্ৰামৰ তেখেত ঘোৰ বিৰোধী আছিল। আৰু এই আদৰ্শকতেখেতে ঘীণ কৰিছিল।

এনে এজন বিৰল ব্যক্তিত্বৰ গৰাকীয়ে ১৯৭৭ চনৰ ৯ এপ্ৰিলৰ তাৰিখে আমাৰ মাজৰ পৰা চিৰ বিদায় মাগে।

তেখেত আজিও আমাৰ আদর্শ। তেওঁৰ দৰে এজন নিৰ্ভীক ব্যক্তি আজি আমাৰ সমাজত খুবেই প্ৰয়োজন। আজি ৰাজনীতিৰ ক্ষেত্ৰখনত সত্যবাদিতা, যুক্তি নিষ্ঠতা, স্পষ্টবাদিতা আদি গুণসম্পন্ন ব্যক্তিৰ অভাৱ অথচ সেইকেইটা গুণৰ কাৰণে স্বয়ং নেহৰুৱেও বৰুৱাৰ ওচৰত মূৰ নত কৰিবলৈ বাধ্য হৈছিল।

সাহিত্য আৰু ৰাজনীতিৰ ক্ষেত্ৰখনলৈ সমানে অৱদান আগবঢ়াই যোৱা হেমবৰুৱাক একে উশাহে ব্যতিক্ৰমী পুৰুষ বুলিয়েই ক'ব পাৰি। দুয়োখন ক্ষেত্ৰতে অসামান্য দক্ষতাৰ পৰিচয় দিয়া ব্যক্তি হয়তো খুব কমেই ওলাব। অসমৰ ৰাজনীতি, সমাজনীতি, শিক্ষা-সাহিত্যসংস্কৃতি ইত্যাদিকে ধৰি প্ৰত্যেকটো দিশতে তেখেতে যি বহুমূলীয়া অৱদান আগবঢ়াই থৈ গ'ল সি আমাৰ উত্তৰপুৰুষৰ বাবে প্ৰেৰণাৰ উৎস হৈ ৰ'ব।

নগৰৰ ধাৰণা

জেচ্মিন বেগম স্নাতক ষষ্ঠ ষান্মাষিক

নগৰ হৈছে ঘন জনবসতিৰ গাড়ী - মটৰ, যাতায়াত, বাট - পদূলি; বেংক, বিজুলি, বজাৰ, পানী যোগান স্বাস্থ্যসেৱা; শিক্ষা - দীক্ষা আদিৰ সা - সুবিধা থকা একো খন বিশেষ ঠাই।

আমাৰ দেশ ভাৰতবৰ্ষ মূলতঃ এখন কৃষি প্ৰধান দেশ। পৃথিৱীৰ আন আন উন্নত দেশৰ তুলনাত আমাৰ দেশত নগৰত বাস কৰা মানুহৰ সংখ্যা কম। ভাৰতবৰ্ষত প্ৰতি ১০০ জন মানুহৰ ভিতৰত প্ৰায় ৭০ জনেই গাঁৱত বাস কৰে আৰু বাকী ৩০ জনেহে নগৰত বাস কৰে। কিন্তু আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰ, গ্ৰেট ব্ৰিটেইন, জাপান, কানাডা আদিৰ দৰে উন্নত দেশবোৰত নগৰত বাস কৰা লোকৰ সংখ্যাই বেছি। আমেৰিকাত প্ৰতি ১০০ জন মানুহৰ ভিতৰত প্ৰায় ৭৬ জনেই নগৰত বাস কৰে।

সাধাৰণতে নগৰত বাস কৰা লোকসকলে গাঁৱৰ মানুহৰ তুলনাত অধিক সা - সুবিধা ল'ব কৰে। উদাহৰণস্বৰূপে, যাতায়াত ব্যৱস্থা, যোগাযোগৰ সুবিধা , শিক্ষা - দীক্ষা চিকিৎসাৰ সুবিধা ইত্যাদি।

ভাৰতবৰ্ষত অধিক সা - সুবিধা থকা উন্নত নগৰৰ সংখ্যা ৩০০ খনমানহে হ'ব। এই নগৰসমূহেৰ ভিতৰত কলকাতা, মুম্বাই, দিল্লী, চেন্নাই এই চাৰিখন মহানগৰক বিশেষ মর্যাদাসম্পন্ন নগৰ (মেট্র' পলিটীন চিটি) বুলি ধৰা হয়। আমাৰ উত্তৰ- পূৱ ভাৰতত কিছু উন্নত সা -সুবিধা থকা নগৰ গুৱাহাটীয়েই। অসমৰ বাহিৰে আনকেইখন ৰাজ্য হৈছে পাহাৰীয়া। উত্তৰ - পূৱ ভাৰতৰ ৮ খন ৰাজ্যৰ ভিতৰত অসমতেই নগৰ - চহৰৰ সংখ্যা আটাইতকৈ বেছি। পাহাৰীয়া ৰাজ্যকেইখনত যাতায়াত যোগাযোগ আদিৰ উন্নত ব্যৱস্থা নথকাৰ বাবে আৰু শিল্প উদ্যোগ গঢাৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় কেচামাল আদি পৰ্যাপ্ত পৰিমানে নোপোৱাৰ লগতে সুবিধাজনক পৰিৱেশ নথকাৰ বাবে এই কেইখন ৰাজ্যত বৰকৈ নগৰ চহৰ বৰ্তমানেও গঢ়ি উঠা নাই। এনে পাহাৰীয়া ৰাজ্যকেইখনত অৰ্থনৈতিক কাৰ্যৰ পৰিসৰ সীমিত। পাহাৰীয়া ৰাজ্যকেইখনৰ ঘাই চহৰকেইখনো ৰাজ্যকেইখনৰ ৰাজধানীহে। যেনে - ছিলং (মেঘালয়) ইম্ফল (মনিপুৰ), আইৰ্জল (মিজোৰাম), আগৰতলা (ত্ৰিপুৰা), ইটানগৰ (অৰুণাচল), গেংটক (ছিকিম) ইত্যাদি।

অসম এখন সমভূমি প্ৰধান ৰাজ্য। গতিকে ইয়াত ব্যৱসায় - বাণিজ্য,শিল্প উদ্যোগ গঢ়ি তোলাৰ সুবিধা আছে। অসমক ভাৰতৰ বিভিন্ন ৰাজ্যৰ পৰা উত্তৰ -পূৰ্বাঞ্চললৈ অহাৰ বাট - ঘৰ বুলিও কোৱা হয়। উত্তৰ -পূৰ্বাঞ্চলৰ ঠাইবোৰলৈ অসমৰ মাজেদিয়েই যাব লাগে। যাতায়াত, যোগাযোগ আৰু অহা - যোৱাৰ মাত্ৰা বঢ়া বাবে অসমত বাণিজ্য কেন্দ্র গঢ়ি উঠিছে। লগতে গঢ়লৈ উঠিছে নগৰ-চহৰ।

নগৰ - চহৰ গঢ় লৈ উঠা কাৰণসমূহ ঃ

যদি ধৰা হয়, কোনো এঠাইত সৰহ পৰিমাণৰ খনিজ পদাৰ্থ পোৱা যায়; তেন্তে তাক কেন্দ্ৰ কৰি বৃহৎ উদ্যোগ স্থাপন হয়। তেতিয়া এই উদ্যোগ বোৰত কাম কৰিবৰ বাবে সেই ঠাইলৈ চাকৰি কৰিবলৈ বহুতো মানুহ আহে আৰু তাত বসতি স্থাপন কৰে। লাহে লাহে তেওঁলোকৰ দৈনন্দিন জীৱনৰ প্ৰয়োজনীয় বস্তুবোৰ যোগন ধৰিবৰ বাবে ব্যৱসায়-বাণিজ্যৰ লগতে বজাৰৰ সৃষ্টি হয়। বিভিন্ন অৰ্থনৈতিক কাৰ্য কৰা লোকৰ প্ৰয়োজন হয়। ফলত বিভিন্ন অৰ্থনৈতিক কাৰ্য কৰা মানুহৰ সমাগম

হয়। তদুপৰি দূৰ -দূৰণিত থকা বংশ - পৰিয়ালৰ লগত যোগাযোগ স্থাপনৰ বাবে যোগাযোগ মাধ্যমৰ প্ৰসাৰ ঘটে। ফলত লাহে লাহে ঠাইখন ব্যস্ততাপূৰ্ণ নগৰ লৈ ৰূপান্তৰিত হয়।

মনোমোহা প্রাকৃতিক দৃশ্য; বতৰ , জলবায়ু, প্রাচীন ঐতিহ্য আদিক কেন্দ্র কৰিও কিছুমান ঠাই আকর্ষণীয় হয়। এই ক্ষেত্রত আমি দাজিলিং, আগ্রা বেনাৰস, নাইনিতাল, পুৰী, শ্রীনগৰ, গোৱা, ছিলং আন্দামান নিকোবৰ, ছিমলা, গেংটক আৰু অসমৰ শিৱসাগৰ, তেজপুৰ ইত্যাদি নাম উল্লেখ কৰিব পাৰো।

সাগৰ আৰু নদীৰ পাৰৰ সুবিধা জনক বন্দৰক কেন্দ্ৰ কৰি ব্যৱসায় - বাণিজ্য গঢ়ি উঠিও নগৰৰ সৃষ্টি হয় যেনে মুম্বাই, কলকাতা, চেন্নাই; বিশাখাপট্টনম ইত্যাদি।

তীৰ্থস্থানৰ পৰাও একোখন নগৰৰ সৃষ্টি হ'ব পাৰে। আমাৰ দেশত এনে বহুটো নগৰ আছে, যেনে বেনাৰস, পুৰী, বৃন্দাবন, তিৰুপটী ইত্যাদি। কিন্তু উত্তৰ – পূব ভাৰতত এতিয়াও তীৰ্থস্থানক কেন্দ্ৰ কৰি উপৰোক্ত নগৰ বোৰৰ নিচিনা বিশেষ উল্লেখযোগ্য নগৰ গঢ়ি উঠা নাই।

আধুনিক যুগ 'নগৰ কেন্দ্ৰিক' সভ্যতাৰ যুগ, 'নগৰ কেন্দ্ৰিক' সভ্যতাৰ সুবিধাও যথেষ্ট। সকলো আধুনিক সা - সুবিধা নগৰৰ অধিবাসী সকলে ভোগ কৰাৰ সুযোগ পায়। কিন্তু নগৰীয় সভ্যতাই আমাৰ 'যৌথ পৰিয়াল' ব্যৱস্থাক বিলগ্ন কৰিছে। মানুহক আত্মকেন্দ্ৰিক কৰি তুলিছে। বৃদ্ধাশ্ৰমৰ সংখ্যা বৃদ্ধি পাইছে। প্ৰদূৰ্ষণ বৃদ্ধি পাইছে, ধনী - দুখীয়াৰ মাজৰ পাৰ্থক্য বৃদ্ধি কৰিছে। নগৰৰ বৃহৎ অট্টালিকাৰ গাত গা লাগি গঢ়ি উঠিছে দুখীয়া শ্ৰেণীৰ মানুহৰ বস্তীঅঞ্চল। নগৰ সভ্যতাক মানুহে আকোৱালি লৈছে। মানুহ নাগৰিক হওঁক কিন্তু হাদয়হীন যেন নহয়।

মাক আৰু সন্তান

অৰ্পিতা ঠাককৰীয়া স্নাতক দ্বিতীয় ষান্মাসিক (ক'লা শাখা)

'মা' এটা বৰ ধুনীয়া শব্দ। কেৱল মাত্ৰ এটা শব্দতেই নিহিত হৈ আছে মৰম, ভালপোৱা। সন্তান জন্ম হোৱাৰ দিনৰে পৰা জন্মদাত্ৰীয়ে এটা ধুনীয়া নাম পায় যিটো হ'ল 'মা'। সন্তান আৰু মাকৰ মাজত এটা নিবিড সম্পৰ্ক। যিটো সম্পৰ্ক হয়তো দেউতাক আৰু সন্তানৰ মাজত নাই। মৰমতে মাকে নিজৰ সন্তানক মৰম কৰে বা ভাল পায় হয়তো দেউতাকে ইমান মৰম নকৰে। সন্তান জন্ম হোৱাৰে পৰা মাকে নিজৰ সন্তানক বহু কষ্টৰে ডাঙৰ-দীঘল কৰে। সন্তানক খোৱা-বোৱা, খেলা-ধুলা আদি মাকে বেছি চকু ৰাখে। মাকে নিজে খাবলৈ নাপালেও সন্তানক পেট ভৰাই খাবলৈ দিয়ে বা ভালদৰে কাপোৰ-কানি পিন্ধিবলৈ দিয়ে। নিজৰ ল'ৰা-ছোৱালী ঘৰৰ বাহিৰত থাকিলে বিশেষকৈ অকলশৰীয়াকৈ চাকৰি কৰি থাকিলে বা বাহিৰত ফুৰিবলৈ গ'লে মাকৰ বেছি চিন্তা হয়। নিজৰে ল'ৰাটোৱে বা ছোৱালীজনীয়ে তাত সময়মতে খাইছেনে নাই শুইছেনে নাই, সময়মতে চাকৰিত যায় নে নাযায় আদি চিন্তা কৰি থাকে। আনকি নিজৰ ল'ৰাটোৱে বা ছোৱালীজনীয়ে ঘৰৰ পৰা অলপ সময়ৰ কাৰণে ওলাই গ'লেও সময়মতে আহি নাপালে কেতিয়া আহিব? ছেঃ এতিয়ালৈকে আহি পোৱায়েই নাই এইবোৰ প্ৰশ্ন মনলৈ আহি পৰে। নিজৰ ল'ৰা-ছোৱালীয়ে কি খাই ভাল পায় এইবোৰ কথা কেৱল মাকে চকু দিয়ে। ল'ৰা-ছোৱালীবিলাকে ৰাতিপুৱা শুই উঠাৰে পৰা কেৱল মাককে বিচাৰে কিবা এটা বস্তু বিচাৰি নাপালে বা কিবা খাবলৈ মন কৰিলে কেৱল মাকক বিচাৰে। মায়ে যেন সকলো আৰু মাকেও নিজৰ সন্তানক যি লাগে তাকে দিয়ে। ল'ৰা-ছোৱালীয়ে কিবা এটা কথা দেউতাকক ক'ব নোৱাৰিলেও মাকক কয়। আমি খাই ভাল পোৱা প্ৰত্যেকটো বস্তু মাক ৰান্ধিবলৈ দিলে মায়ে কেতিয়াও এলাহ নকৰে। এটা সঁচা কথা এই যে কোনো এবিধ সামগ্ৰী বেলেগে যিমান ধুনীয়াকৈ নাৰান্ধক কিয় মায়ে ৰন্ধা খাই বৰ বেছি ভাল লাগে। কাৰণ তাত আছে মাৰ মৰম আৰু ভালপোৱা।

মায়ে আমাক সৰুৰে পৰা চোৱা-চিতা কৰিব লাগে। কিন্তু বৰ্তমান সমাজত দেখা যায় কিছুমান মানুহে নিজৰ জন্মদাত্রী মাকক চিনাকী দিবলৈকে লাজ পায় বা টান পায়। সিহঁতৰ হৃদয়খন যেন এটা কঠিন শিলত পৰিণত হৈছে।

'মা' বুলি কোৱা শব্দটো যেন সিহঁতৰ মনৰ পৰা হেৰাই গৈ সেই শব্দটোৰ নিহিত হৈ থকা মৰম, ভালপোৱা, স্নেহ আদি সিহঁতৰ কাৰণে যেন অৰ্থহীন হৈ পৰিছে। সিহঁতৰ কাৰণে মাক কেৱল সিহঁতে উপাৰ্জন কৰাৰ আগলৈকে প্ৰয়োজন। সিহঁতে মাকক নানা অত্যাচাৰ কৰি মাকক কন্ট দিয়ে। তাৰ ফলত মাকে নিজৰ সুন্দৰ ঘৰখনৰ পৰা ওলাই আহি বুদ্ধাশ্ৰম নহ'লে ৰাস্তাত অনাই-বনাই ঘূৰি ফুৰিব লগা হয়। যিকি নহওক, মায়ে যেনেকৈ আমাক মৰম কৰে মাবুদ্ধ হ'লে আমিও মৰম কৰিব লাগে। মাক কেতিয়াও বেয়া চকুৰে চাব নালাগে কাৰণ মাৰ নিচিনা আপোন আৰু কোনো নাই। মাৰ কাৰণে আমি এই পৃথিৱীখন দেখিবলৈ পাইছো। মাক আমনি কৰা অনুচিত আৰু এইটো কৰাও পাপ।

দৰিদ্ৰতা আৰু আনুষ্ঠানিক শিক্ষাহীনতা জীৱন সংগ্ৰামৰ বাধা নহয়

পাপৰি চৌধুৰী প্ৰাক্তন ছাত্ৰী, (ক'লা শাখা)

'নাৰী' এই শব্দটোৱে আমাক মনলৈ আনি দিয়ে এটি ছবি যাৰ স্নেহ আৰু মমতা ভৰা এখন হৃদয় থাকে। নাৰী বুলি ক'লেও আমি মনত পেলাও আমাৰ মাতৃ, ভগ্নী অথবা এগৰাকী পত্নী বা জীয়ৰীলৈ। কিন্তু এগৰাকী মহিয়সী নাৰী বুলি ক'লে আমি মনত পেলাও ঝান্সি ৰাণী লক্ষ্মীবাঈৰ কথা, ৰেজিয়া চুলতানাৰ কথা।

কিন্তু এগৰাকী মহিয়সী নাৰী বুলি মই আজি তেওঁলোক কাৰোৱেই কথা ক'বলৈ বিচৰা নাই। মই আজি ক'বলৈ বিচাৰিছো মোৰ অন্তৰত মই সদায়েই নমস্য জনাই অহা এগৰাকী সৰু গাওঁৰ এগৰাকী নাৰীৰ কথা। তেওঁ মোৰ সদায়েই অনুকৰণীয়, মোক সাহস দিওতা এগৰাকী সহজ–সৰল, সংগ্ৰাম কৰি যোৱা নাৰী।

এৰা, "বকুল বনৰ' এটি পৰিয়ালত বিবাহ সূত্ৰে আহি

স্বামীৰ সৈতে বসবাস কৰিবলৈ লৈছিল সকলোৰে পৰিচিত আৰু মৰমৰ 'কণমাই'। লাহে লাহে পৰিয়ালটি ডাঙৰ হ'ল পাঁচোটি সন্তানেৰে এটি ভৰা পৰিয়াল। কণমাই ঘৰত তাকি পৰিয়ালটো সুন্দৰকৈ চলাই নিয়াত স্বামীক সহায় কৰে। ঘৰৰ উপাৰ্জনৰ ব্যক্তি আছিল তেওঁৰ স্বামী। কিন্তু সময় কাৰো বাবে একে নাথাকে, সুখ-দুখ তাৰ মাজতেইতো সংসাৰ চলে। কণমাইৰ সৰু পুত্ৰৰ জন্মৰ ১২ দিনৰ দিনাখন হঠাৎ এটি দুৰ্ঘটনাত কণমাইৰ স্বামীৰ মৃত্যুৰ খবৰ কণমাই পাব লগা হয়। সন্মখত যেন সৰগ ভাগি পৰিল কণমাইৰ। একমাত্ৰ উপাৰ্জনৰ ব্যক্তিজনে এনেদৰে জীৱনৰ সকলো ত্যাগ কৰি এৰি যাব বুলি কেতিয়াও ভবা নাছিল। সেইদিনাখনৰ পৰাই আৰম্ভ হ'ল কণমাইৰ জীৱনৰ সংগ্ৰাম। পাঁচোটি সন্তানৰ বয়সৰ পাৰ্থক্য খবেই কম। সেয়ে সকলো কেইটিয়ে 'এমা-ডিমা' হৈ আছে। ১২ দিনীয়া সন্তানক ঘৰৰ একেবাৰে ডাঙৰ সন্তানটিৰ হাতত তুলি দি সকলোৰে মুখত এমুঠি অন্ন যোগাৰ কৰাৰ নিমিত্তে কণমাই বাহিৰ ওলাব লগা হয়। ল'ৰা-ছোৱালীকেইটিৰ মুখলৈ চাই কণমাই জীৱনত যুঁজত অকলেই নামি গ'ল।

কণমাই আগৰ দিনৰ তিৰোতা হিচাৰে পঢ়া-লিখা নাছিল। সেয়ে বাৰীৰ শাক-পাচলিবোৰকে গোটাই বজাৰত বেচিবলৈ গৈছিল। তাৰ পৰা যিখিনি উপাৰ্জন হয় তাৰ দ্বাৰা ঘৰৰ চাউল, দালি, নিমখ কিনি আনে। তেওঁ মোক কৈছিল—কেতিয়াবা চাউল কম হ'লে বেছিকৈ পানী দি সিজাই দিয়ে যাতে ভাতৰ পৰিমাণ বেছি হয় আৰু ল'ৰা-ছোৱালী কেইটাই কিছু সকাহ পায়। দালি খোৱাৰ সৌভাগ্য কেতিয়াবাহে হৈছিল। বেছিকৈ সিজোৱা আলু আৰু নিমখ ভাতহে ভাগ্যত মিলিছিল। সেই সময়ত কণমাই সম্পূৰ্ণ নযৌৱনা হৈয়ে আছিল। কাৰণ ১৩ বছৰ সময়সতে তেওঁৰ বিবাহ হৈছিল। মই আজিৰ সমাজখনৰ কথা কোৱা নাই। তেতিয়াৰ সমাজখন খুবেই দুখীয়া আছিল আৰু বাল্য বিবাহৰো প্ৰচলন এটি সাধাৰণ কথা আছিল। কণমাইৰ দৰিদ্ৰতাৰ সুযোগ লৈ বহু মানুহে কণমাইক সহায় কৰিব আহিছিল কিন্তু তেওঁলোকৰ মনত পাপ আৰু অসৎ লিপ্সা আছিল। সমাজত এগৰাকী অকলশৰীয়া নাৰীয়ে লাভ কৰা বহু সমস্যা কণমাইয়েও পাইছিল কিন্তু নিজৰ সতীত্ব আৰু নিজৰ পবিত্ৰতা ৰক্ষা কৰি কণমাই এটি সিদ্ধান্ত ল'লে। সেয়া হ'ল এগৰাকী নিৰ্জ্-সহজ-সৰল কণমাই হৈ পৰিল এগৰাকী সাহসী, সময়ক্ষেত্ৰত খঙাল, উগ্ৰ নাৰী। কণমাই জানিছিল যে সৰলতাৰ সুযোগ বহুতেই ল'ব বিচাৰে। সেয়ে নিজক কঠোৰ আৰু কষ্ট কৰিব পৰা নাৰী ৰূপে গঢ় দিছিল।

२०১৮-২०১৯

খৰি ফালি বজাৰত বেচা কামো কৰিব লগা হৈছিল। এনেদৰে সংসাৰখনৰ সমস্ত দায়িত্ব নিজে বহন কৰি অন্তৰত ভগৱানৰ প্ৰতি বিশ্বাস ৰাখি ল'ৰা-ছোৱালী কেইটিক ডাঙৰ কৰাৰ নিমিত্তে জীৱন সংগ্ৰাম কৰি গৈছিল। সমাজত কণমাইক সকলোৱে ভয় আৰু ভক্তি দুয়োটাই কৰিছিল। কাৰণ কণমাইৰ যিমান কষ্ট নহ'লেও সমাজত এগৰাকী ব্যক্তি হিচাপে সমাজৰ প্ৰতি থকা কৰ্তব্যও কৰি গৈছিল।

সময়ে কেতিয়াও হাৰ মনাব নোৱাৰাকৈ এটি স্তম্ভৰ দৰে থিয় দি থাকি সন্তানক পঢ়াই-শুনাই যিমানখিনি পাৰি জীৱনৰ পোহৰৰ বাট দেখুৱাই দিবলৈ সক্ষম হৈছিল। কণমায়ে বোৱা-কটা জানিছিল আৰু তেনেদৰেও পৰিয়ালটোক পোহ-পাল দিবলৈ সক্ষম হৈছিল। নিজৰ জীয়েককো বোৱা-কটা শিকাই এগৰাকী পাকৈত বোৱনী কৰি তুলিছিল।

লাহে লাহে কণমাই বৃদ্ধ হৈ আহিল। সকলো কেইটি সন্তান বিয়া-বাৰু কৰাই সংসাৰি হ'ল। জীয়ৰীক শিকোৱাৰ দৰে ল'ৰাৰ নাতিনী ছোৱালীজনীক বোৱা-কটা শিকাৰ কথা কোৱাত ছোৱালীজনীয়ে উত্তৰ দিঠিছল—আজিকালি ছোৱালীয়ে বোৱা-কটা নিশিকে। চাকৰি কৰিব। তেতিয়া কণমাই মুমাহত হৈছিল। কিয় নিজৰ হাতৰ বিদ্যাকণ শিকাত আপত্তি। হাতৰ বিদ্যা শিকি লোৱাত লাজ কিহৰ। এয়া জানো সমাজৰ স্থালন নহয়। চাকৰি কৰাত বাধা নাই, কিন্তু আমাৰ এচামে নতুন প্ৰজন্মক দি যোৱা বিদ্যাখিনি জানো এনেদৰে শেষ, হৈ যাব দিব পাৰি। আধুনিকতাই পুৰণিক বিচাৰি পাই এজন কৃষকৰ ৰূপত, এগৰাকী শিপিনীৰ ৰূপত। কিন্তু আধুনিক সমাজৰ নাৰী গৰাকীক নতুন প্ৰজন্মই কিহৰ মাজত পাব। এনেদৰে জানো আমাৰ সমাজৰ বহু মূল্যবান এটি পৰস্পৰা শেষ হৈ নাযাবনে?

এৰা, এগৰাকী অশিক্ষিত নাৰী কণমায়ে যদি এই কথাষাৰ ভাবিব পাৰে তেন্তে আমি যিখিনিয়ে হাতৰ এই বিদ্যাবোৰ শিকি লোৱাৰ সুবিধা পাওঁ সেইখিনিয়েনো আগ্ৰহেৰে শিকি নলও কিয় মোৰ বাবে এইগৰাকী নাৰী চিৰ নমস্য, যিয়ে সমাজত নিজৰ অস্তিত্ব বজাই ৰাখি জীৱন সংগ্ৰামত অকলেই যুঁজি জয়ী হ'ল। সমাজৰ এচাম ভদ্ৰতাৰ মুখা পিন্দা পুৰুষৰ বিৰুদ্ধে ৰণচণ্ডী ৰূপে নিজকে সজাই নিজৰ সতীত্ব, পবিত্ৰতা ক্ষণ্ণ হ'বলৈ নিদি দৰিদ্ৰতাৰ সৈতে যুঁজি যুঁজি আগবাঢ়ি গ'ল। জীৱনত কেতিয়াও হাৰ নমনা এইগৰাকী নাৰী জানো আমাৰ সমাজৰ লক্ষ্মীবাঈ বা ৰেজিয়া চুলতানাৰ দৰে মহিয়সী নাৰী বুলি কোৱাত কিবা আপত্তি থাকিব পাৰে।

সংগ্রাহক

ছহিদুল আলী

স্নাতক দ্বিতীয় বার্ষিক

- ১। "আনক আঘাত দিলে সেই আঘাত নিজে এদিন ভোগ কৰিবা?"
- ২। "প্ৰেমৰ আনন্দ ক্ষণস্থায়ী কিন্তু প্ৰেমৰ বেদনা চিৰস্থায়ী। — ৰবীন্দ্ৰনাথ ঠাকুৰ
- ৩। পৰীক্ষাত নকল কৰাটো যিমান অপৰাধ, আনৰ পৰা চাই লিখাটো সিমানেই অপৰাধ। - হেম বৰুৱা
- ৪। পুথিভঁৰাল নোহোৱা শিক্ষানুষ্ঠান বধা নহোৱা নাৱৰ দৰে। — হেমচন্দ্ৰ গোস্বামী
- ৫। কোনে কি জাতিৰ ভগৱানে তাৰ খবৰ নাৰাখে, কোনে কি কৰে তাৰহে খবৰ ৰাখে। – গুৰু নানক
- ৬। ভুল কথা জনাতকৈ একো নজনাই ভাল। — উইলিয়াম ছেক্সপিয়েৰ
- ৭। উপদেশতকৈ আৰ্হি ভাল। — হজৰত মহম্মদ (ছঃ)

সমাজৰ প্ৰতি আমাৰ দায়িত্ব আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী বা যুৱ প্ৰজন্মৰ কিছু কৰণীয়

বিপাশা শর্মা

স্নাতক কলা শাখা, প্রথম যান্মাষিক

জীৱ সমূহৰ ভিতৰত মানুহক জীৱশ্ৰেষ্ঠ বুলি আখ্যা দিয়া হয়। মানুহৰ জীৱনটো প্ৰধানকৈ চাৰিটা ভাগত ভাগ কৰা হৈছে। সেই ভাগকেইটা হ'ল শিশু কাল, ছাত্ৰ বা যুৱ কাল, প্ৰাপ্তবয়স্ক কাল আৰু বৃদ্ধ কাল। প্ৰতিটো অৱস্থা বা কালতে শাৰীৰিক বা মানসিক বিকাশে এজ ন মানুহৰ ওপৰত গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰে।

এখন সমাজত ব্যক্তি এজনে নিজকে সু-নাগৰিক হিচাপে প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ যথেষ্ট কন্ট কৰিব লগা হয়। সু-নাগৰিক হ'বলৈ কিছুমান আহিলাৰ দৰকাৰ যেনে শিক্ষা, স্বাস্থ্য, চৰিত্ৰ আৰু যত্ন। ইয়াৰে এটাৰ আনটোৰ লগত উমৈহতীয়া সম্পৰ্ক আছে। এই আটাইবোৰ কাৰকে শিশু অৱস্থা পৰাই প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰে।

সমাজত ভাল যুৱ মানসিকতা গঢ় লৈ উঠিবলৈ শিশু অৱস্থাৰ পৰাই যত্ন কৰা উচিত। শিশু এটাই জন্মৰ পিছৰ পৰাই পৰিৱেশৰ মাজত থাকি ডাঙৰ-দীঘল হ'বলৈ ধৰে। এই অৱস্থাৰ পৰাই যত্ন কৰিব লাগে যাতে কুপ্ৰভাৱৰ ফলত শিশুৰ মানসিকতা বিপথে পৰিচালিত নহয়। শিশু সকলক যদি সৰুৰে পৰাই শিক্ষা স্বাস্থ্য, চৰিত্ৰ আদিৰ ক্ষেত্ৰত গুৰুত্ব দি মাক-দেউতাকে আগবঢ়াই নিয়ে, তেতিয়া সু-মানসিকতা গঢ় লোৱাত যথেষ্ট সহায়ক হ'ব।

এনেদৰে লাহে লাহে শিশু অৱস্থাৰ পৰাই যুৱ অৱস্থা বা ছাত্ৰ অৱস্থালৈ অগ্ৰসৰ হয়। এই অৱস্থা বা সময়ছোৱাত যদি ছাত্ৰ জন নিজে বা অভিভাৱক সতৰ্ক নহয়, তেনেহ'লে বিপথে পৰিচালি ত হৈ জীৱটো ধ্বংসৰ গৰাহত পৰিণত হ'ব পাৰে। এই সময়ছোৱাত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে তেওঁলোকৰ উদ্দেশ্য পৰা অৰ্থাৎ শিক্ষা গ্ৰহণৰ পৰা আতৰি গৈ নিজৰ জীৱনটোক ধ্বংস গৰাইলৈ টানি নিব পাৰে। অপৰাধমূলক কাম বুলি কওঁতে ড্ৰাগছ, সুৰা, যৌন কেলেংকাৰী আদি বিভিন্ন কামে আজিৰ যুৱ সমাজৰ মাজত অগ্ৰগতি লাভ কৰিছে। ই সমাজৰ প্ৰতি শুভ লক্ষণ নহয়। যিসকলে নিজকে এইবোৰৰ পৰা আঁতৰাই ৰাখি নিজৰ কৰ্তব্য সাধনত ব্ৰতী হয়, তেওঁৰে ভৱিষ্যতে সুনাগৰিক হিচাপে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰিব পাৰে।

এই ক্ষেত্ৰত যুৱ সমাজৰ বা ছাত্ৰ সমাজৰ যথেষ্ট কৰণীয় আছে। ছাত্ৰ শক্তি হৈছে এটা বৃহৎ শক্তি। সমাজত যাতে কোনো কু–সংস্কৃতিয়ে গা কৰি উঠিব নোৱাৰে তাৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰখা উচিত।

আজিৰ সমাজত বিশেষকৈ বৰ্তমান সমাজত বহুত মানুহে মানৱীয় মূল্যবোধ হেৰুৱাই পেলাইছে। যাৰ ফলত সমাজত বহু ধৰণৰ অপৰাধমূলক ঘটনা সংঘটিত হৈ আছে। যেনে- হত্যা, লুগ্ঠন, সন্ত্ৰাসবাদ, ধৰ্ষণ, ভ্ৰষ্টচাৰ ব্যাভিচাৰ আদিৰ দৰে ঘটনাই মুখ্য স্থান পাবলৈ ধৰিছে।

মানুহৰ অন্তৰৰ পৰা দয়া, মৰম, স্নেহ আদি নোহোৱা হৈ গৈছে। ছাত্ৰ সমাজ, প্ৰশাসন, সমাজৰ বিভিন্ন স্তৰৰ ব্যক্তি আদিয়ে এই অপৰাধমূলক ঘটনা ৰোধ কৰি নিকা অৰ্থাৎ স্বচ্ছ সমাজ গঢ় দি তোলাত মূখ্য ভূমিকা পালন কৰিব পাৰে। এই ক্ষেত্ৰত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ লগতে অভিভাৱকৰ দায়িত্ব বহুত বেছি।

সেয়েহে আমি সকলোৱে ঐক্যবদ্ধ হোৱা উচিত।
লগতে সমাজৰ পৰা এই কু-সংস্কৃতি, দুর্নীতি, অশান্তি
আঁতৰাই এখন নিকা শান্তিৰ সমাজ গঢ়াৰ প্রতি অগ্রসৰ
হ'ব লাগে, নহ'লে এটা সময়ত মানৱ জাতি ধ্বংস
হোৱাটো নিশ্চিত।

বৈচিত্ৰতাৰ সময়ছোৱাই হৈছে কলেজীয়া জীৱন। কলেজীয়া জীৱন আনন্দ, মাধুর্যপূর্ণ, আশা-আকাংক্ষাৰ সোণালী বঙেৱে ৰঙীন ৰামধেনুৰ বিচিত্ৰতাৰে বর্ণময়। এই সময়ছোৱা নতুন সপোন ৰচনাৰ নতুন মধুময় কল্পনা কৰাৰ সময়। এনে এছোৱা সময়ৰ মধুৰ অবিস্মৰণীয় স্মৃতি মানৱ জীৱনৰ সমগ্ৰ কালছোৱাত হৈ ৰয় চিৰ সেউজীয়া, ৰামধেনুত সাতোৰঙৰ দৰেই সৌন্দর্যময়।

২০১৮ চনৰ ৩ আগষ্ট বুধবাৰে প্ৰথম ভৰি দিছিলো মই এইখন সুন্দৰ এছ.বি. দেওৰা মহাবিদ্যালয়ত। কলেজীয়া জীৱনত ভৰি দিয়াৰ আগমূহুৰ্তলৈ মোৰ মনত ভয়ে বান্ধি ৰাখিছিল। সেইদিনা নতুন ক্লাছৰুম, নতুন শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, নতুন বন্ধ-বান্ধৱীবোৰক দেখি বৰ আচৰিত আৰু ভয় অনুভৱ কৰিছিলো। কিন্তু ক্ৰমে ক্ৰমে মই বুজি উঠিলো যে মোৰ ভয় অমূলক আছিল। সেইদিনা প্ৰথম ক্লাছটোত যেতিয়া আমাৰ কলেজৰ ছাৰ আৰু বাইদেউ সকলে আহি সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ লগত আনন্দ উৎসাহেৰে কথা পাতিলে, মোৰ ভয় নিজে নিজে নাইকীয়া হৈ গ'ল। ছাৰ আৰু বাইদেউসকলে আমাক বহুত ভাল কথা শিকায় থৈ গ'ল, যে জীৱনত কেতিয়াও পিছ পৰি নাথাকিবা, সদায় আগুৱাই যোৱাটো চাবা, এদিন হাৰি হাৰি হ'লেও পিছত তুমিয়েই জিকিবা। এইষাৰ কথা শুনি মনত উৎসাহ লৈ জীৱনৰ বাটত আগবাঢ়ি যাবলৈ সিদ্ধান্ত ল'লো। এয়ে মোৰ মনত কলেজখনৰ প্ৰতি এক বিশেষ সন্মান জনাই তুলিলে। কলেজখনক সেইদিনাই ভাল পাই পেলালো আৰু এই ভালপোৱা জীৱনত কোনো গুণেই কমি নাযায়।

কলেজৰ ভিতৰত খোজ পোলোৱাৰ আগলৈকে হৃদয়ত দুৰু দুৰু কঁপনি, ভৰি দিয়াৰ পিছত এক সুন্দৰ অনুভূতি, পাৰহৈ গৈ থকা প্ৰতিটো পলতেই এক নতুন অভিজ্ঞতা আৰু ওলাই আহোতে মনৰ স্মৃতি কোঠাত ৰৈ গ'ল কোনোদিন বিস্মৃতিৰ কোলাত লীন হৈ যাব নোৱাৰা এটি দিন এয়াই মোৰ কলেজৰ প্ৰথম দিন। জীৱনৰ এক সতেজ অভিজ্ঞতা।

কলেজত মোৰ প্ৰথম দিনটো

অৰ্পিতা ঠাককুৰীয়া স্নাতক দ্বিতীয় যান্মাসিক (ক'লা শাখা)

অনন্ত অপাৰ মহাশব্দ শাস্ত্ৰৰ মহাসিন্ধু মথি
আমি আহৰণ কৰো জ্ঞানৰ অমৃত
মহা মহা জীৱনৰ গৰিমাৰ সৌধ ৰচো
ৰামধেনু ৰহণেৰে জীৱন বোলাই।
সময় গতিশীল, আমাৰ অজ্ঞাতে সময় তাৰ যাত্ৰা
অব্যাহত ৰাখে। সেইকাৰণেই হয়তো কোৱা হয় জীৱন
দুদিনীয়া। পলকতে কোন দিশেৰে যে জীৱন আগবাঢ়ে তাৰ
উমানেই পোৱা নাযায়। মনত পৰে সেইদিনাখন পিঠিত বেগ,
ডিঙিত ফ্লাক্স, স্কার্ট-চার্ট, ভৰিত জোতা-মোজা পিন্ধি নার্ছাৰীলৈ
গৈছিলো, এতিয়া উচ্চ মাধ্যমিক বিদ্যালয় পাৰ হৈ আহি
কলেজত ভৰি দিলো। ছাত্ৰ জীৱনৰ আটাইতকৈ মনোমোহা
ৰঙে-ৰসে উপচি পৰা মধুৰ স্বপ্নালীৰ আৱেশেৰে ভৰপূৰ

Annual Magazine of S. B. Deorah College

গল্প

সৰু প্ৰান সৰু ব্যথা সৰু সৰু দুখ কথা, অতি সহজ সৰল। হেজাৰ হেজাৰ বিস্মৃতি ৰাশি সদায় গৈছে ভাহি ইয়াৰে দুই চাৰিটা অশ্ৰুজল। বর্ণনা বাহুল্যহীণ ঘটনা আড়ম্ভৰহীণ, নাই তত্ব নাই উপদেশ অন্তৰত অতৃপ্তি ৰ'ব শেষ কৰি ভবা হ'ব শেষ হৈও নহ'ল শেষ। ৰবীন্দ্ৰনাথ ঠাকুৰ

এনাজৰী

কাকলি দাস

কলা শাখা, ষষ্ট যান্মাসিক

জেঠ মহীয়া চিপ-চিপিয়া বৰষুণজাক তাইৰ বৰ প্ৰিয়। তাই শীতৰ কালছোৱা পানীপিয়া চৰাইজনীৰ দৰে বৰষুণজাকৰ বাবে অতি আৱেগেৰে বাট চাই ৰয়। বাৰিষাৰ প্ৰথমজাক বৰষুণে তিতোৱা কেচাঁ মাটিৰ গোন্ধত তাইৰ মন চঞ্চল কৰি তোলে। সৰুৰে পৰা ঘাটমাউৰা মৌক তাইৰ বুটীমাকে অতি যতনেৰে ডাঙৰ-দীঘল কৰিছে। মৌ ৪ ৰ্থ মান শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰী তাই পঢ়া-শুনাত আগবঢ়াৰ লগতে সংগীত প্ৰিয় আছিল। তাইৰ শ্ৰেণীতে তাইৰ একেখন গাৱৰে মিহিৰাম বৰুৱাৰ পুতেক জিণ্টু একেলগে পঢ়িছিল। জিণ্টু আৰু মৌৰ বন্ধত্বৰ এনাজৰী ডাল আছিল অতিকে মজবুত। জিণ্টুরে তাইক সকলোতে খুব উৎসাহ দিছিল। তাইক সি এটা কথা সদায় কয় "মৌ তোৰ নামটোৰ দৰে তোৰ মাতটোৱো বৰ মিঠা অ'"আৰু কয়, "তই সদায় আগবাঢ়ি যাবি। মোৰ বিশ্বাস আছে তই এদিন এজনী সফল গায়িকা হ'বি। তাৰ পিছত আকৌ মোক পাহৰি নাযাবি। এতিয়া গান এটা গা।" আৰু মৌৱে গান এটা গাই তাক শুনাই। সিহঁত দুইটাৰে এটা গান বৰ প্ৰিয় আছিল "তোমাৰ কথা যেতিয়া ভারোঁ দুচকু পানীৰে ভৰে" মৌরে এই গানটো গালে তাইৰ নিজৰ মাকলৈ বৰকৈ মনত পৰে।

সিদিনা সিহঁতৰ বিদ্যালয়ৰ বিদ্যালয় সপ্তাহ আৰম্ভ হ'ব। তাই কোনোমতে ৰাতিপুৱা ভাত এমুঠি নাকে-কাণে গুজি স্কুলৰ বাবে সাজু হ'ল। আইতাকক মাত লগাই নহওঁতে জিণ্টুৱে পদুলিৰ দাতিত ৰৈ চাইকেলৰ বেল বজালে "আইতা আহিলো"বুলি কৈ মৌ দৌৰি জিণ্টুৰ কাষ পালে। জিণ্টুৱে প্ৰশ্ন কৰিলে "আজি সংগীত প্ৰতিযোগিতা আছে নহয়, কোনটো গান গাবি ?" মৌৱে ক'লে "তাত শুনিবি নহয়।" দুয়ো গৈ স্কুল পালে। মৌৱে কেবাটাও সংগীত

প্ৰতিযোগিতাত অংশ গ্ৰহণ কৰি পুৰস্কাৰ অৰ্জন কৰিলে। জিণ্টুৱেও খেলা-ধূলাসমূহত অংশ গ্ৰহণ কৰি পুৰস্কাৰ অৰ্জন কৰিলে। সপ্তাহৰ শেষৰ দিনা আছিল বঁটা বিতৰণী সভা। এই সভাত দুয়োৱে বহুকেইটা পুৰস্কাৰ পালে। সেইদিনটো আছিল তাইৰ বাবে এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ আৰু আনন্দৰ দিন। সেইদিনা অলপ অলপ বৰষুণ দিছিল। বৰষুণ জাক কমালৈ ইতিমধ্যে সভাখন শেষ হৈছে। বিদ্যালয়ৰ খেল পথাৰ খনৰ সৰু সৰু খলা-বমাবোৰত বৰষুণৰ পানী জমা হৈ পৰিছিল। মৌৱে তৎক্ষণাত তাইৰ বহীৰ পৰা এখন কাগজ ফালি এখন নাও সাজিলে আৰু কলমটো উলিয়াই তাত তাইৰ নামটো আৰু জিণ্টুৰ নামটো লিখিলে। কিন্তু হঠাৎ জিণ্টুৱে ঘৰলৈ যাবলৈ খৰধৰ কৰাত তাই সেইখন তাতেই পাহৰিলে। ৰাস্তাৰে খোজ কাঢ়ি গৈ থাকোতে মৌৱে ৰাস্তাৰ কাষত দুৱৰিৰ আগত টোপ লগা বৰষুণৰ টোপালবোৰ ভৰিৰে স্পৰ্শ কৰি গৈ আছিল। তেতিয়া হঠাৎ পশ্চিম আকাশত জিলিকা ৰামধেনুলৈ চকু গ'ল আৰু তাই উলাহতে কিৰিলি পাৰি উঠিলে। "ঐ জিণ্টু ছা সৌ আকাশত ৰামধেনু।"জিণ্টুৱে চাই ক'লে "অ হয়তো, ইমান ধুনীয়া।" তাই অন্য মনস্ক হৈ থাকোতে জিণ্টুৱে তাই সজা কাগজৰ নাওখন জেপৰ পৰা উলিয়াই তাইক দেখুৱালে। তাই চিঞৰি ক'লে "এইখনহু এইখন ক'ত পালি। এইখন মই সাজিছিলোঁ। ইয়াত মোৰ নামটোও লিখা আছে।"জিণ্টুৱে তাইৰ উৎকণ্ঠা দেখি ক'লে " তাতে কি হ'ল, ইয়াতটো মোৰ নামটোও লিখা আছে।" মৌৱে আকৌ এইবাৰ অলপ লাহেকৈ ক'লে ''কিন্তু এইখন মই সাজিছিলোঁ। তই ক'ত পালি ?'' জিণ্টুৱে তেতিয়া ক'লে "কিয় ? তইয়েছোন স্কুলৰ বেঞ্চত এইখন এৰি থৈ আহিছিলি, মইহে লৈ আহিলোঁ। ব'ল এতিয়া দুইটাই এইখন পানীত এৰি দিওঁ। সেইবুলি জিণ্টুৱে চাইকেলখন ষ্টেণ্ডত থৈ ওচৰতে ৰাস্তাৰ খলা বমাত জমা হোৱা পানীত নাওখন লৈ ধেমালি কৰিবলৈ ধৰিলে। সিহঁতৰ সেই ল'ৰালিৰ ধেমালিৰ সাক্ষি হৈ থাকিলসেই ৰামধেন, জেঠমহীয়া গধূলিৰ ৰ'দৰ জিলমিলনি আৰু প্ৰকৃতি।

অব্যক্ত হৃদয়ৰ কৰুণ গাথা

জেচমিন চুলতানা কলা শাখা, তৃতীয় যন্মাসিক

স্কুলৰ পৰা আহিয়ে য়াচমিনে দেখিলে, দেউতাকে মাকৰ লগত কাজিয়া কৰি আছে। এক শীতল আৰু ভয়ংকৰ চাৱনিৰে চাই দেউতাকে মাকক মাৰিবলৈ চোঁচা ল'লে। তাই দেখিয়ে চিঞৰি উঠিল। তাইৰ চকুৰ সন্মুখতে মাক অচেতন হৈ মাটিত ঢলি পৰিল। দৌৰি আহি তাই মাকৰ ওচৰত বহি থোকাথুকি মাতেৰে মাকক মাতিবলৈ ধৰিলে – "আম্মাহু উঠানা, কি হৈছে তোমাৰ?" সিহঁতৰ ঘৰত থকা ভাড়াতীয়া মহিলা দুগৰাকী আহি মাকৰ চকুৱেমুখে পানী চটিয়াই দিয়াতহে জ্ঞান ঘূৰি আহিল।

এয়া হৈছে য়াচমিনহঁতৰ ঘৰত প্ৰায়ে ঘটি থকা ঘটনা। অতি কম সময়তে তাই জীৱনৰ জটিলতাখিনিক বাৰুকৈয়ে উপলব্ধি কৰিছে। দেউতাকৰ মাকৰ প্ৰতি ৰুক্ষ ব্যৱহাৰ তথা তাইক আৰু ভনীয়েক চমিমাক কৰা তীব্ৰ অৱহেলা। তাই প্ৰথমতে বুজি পোৱা নাছিল দেউতাকে সিহঁতক কিয় ইমান অৱহেলা কৰে। ইয়াৰ সঠিক উত্তৰ তাই সেইদিনা পাইছিল, যিদিনা দেউতাকে তাইক কৈছিল

- "তুমিতো ছোৱালী। তুমি মোৰ কি কামত আহিবা। তোমাৰ মাৰাৰহে কামত আহিবা। সেয়ে মই ল'ৰা এজন তুলি ল'ম।" তেতিয়া তাই সপ্তম শ্ৰেণীত। কথাষাৰ শুনি তাই স্তম্ভিত হৈ ৰৈছিল। কান্দিব খুজিও চকুপানী ওলাই অহা নাছিল। দিন বাগৰাৰ লগে লগে তাই সন্মুখীন হৈছিল নিষ্ঠুৰ বাস্তৱৰ আৰু এটা নিৰ্মম সত্যৰ লগত। দেউতাকৰ পৰস্ত্ৰীৰ লগত অবৈধ সম্পৰ্ক আছে, সেইবাবে মাকক সদায় মাৰ-ধৰ কৰে। এবাৰ দেউতাকে ঘৰৰ সমগ্ৰ সম্পত্তিৰ কাগজ-পত্ৰ, সোণ-গহণা, বেংকৰ পাচবুক আদি লৈ গৈ পাঁচমাহ ঘৰলৈ অহা নাছিল আৰু ঘৰৰ কোনো ধৰণৰ খৰচ বহন কৰা নাছিল। আনকি য়াচমিন আৰু ভনীয়েকৰ স্কুলৰ মাহিলী ফিজো দিয়া নাছিল। মাকে কোনো ৰকমে পইছা ধাৰলৈ লৈ হ'লেও সিহঁতক পঢ়াই আছিল। পাঁচমাহ পিছত ঈদৰ আগদিনা দেউতাকে তেওঁৰ সম্পৰ্কীয় ১২ জন মানুহ লৈ ঘৰলৈ আহিল। মাকৰ ওচৰত ক্ষমা বিচাৰি দুনাই এনে ভুল নকৰোঁ বুলি ক'লে। লগতে এতিয়াৰ পৰা সুখ-শান্তিৰে থাকিম বুলি প্ৰতিজ্ঞাও কৰিলে। তাৰ পাছত দেউতাকে য়াচমিন, ভনীয়েক আৰু মাকক ঈদ্ উদ্যাপন কৰিবলৈ গাঁৱলৈ লৈ গ'ল। ঈদ্ৰ দিনাই ৰাতি য়াচমিন আৰু মাক শুই থকা বিচনাখনৰ ওচৰলৈ পেহীয়েক আৰু দেউতাক আহিলে। য়াচমিনে প্রথমতে তেওঁলোকে এনেই আহিছে বুলি ভাবিলে। কিন্তু নহয়। তেওঁলোকে টোপনি গৈছে নে নাই চাব আহিছে। মাকৰো টোপনি যোৱা নাছিল। তেওঁলোকে চাব অহা বাবে মনত সন্দেহ হোৱাত টোপনি যোৱাৰ ভাও ধৰিলে। যেতিয়া পেহীয়েক আৰু দেউতাক গ'ল, তাৰ দহমিনিটমান পিছত য়াচমিনক মাকে ক'লে - " মাইনাহু উঠা চোন, মোৰ মনে কৈছে - বহুত ডাঙৰ কিবা এটা হ'বলৈ গৈ আছে।" তাৰপিছত য়াচমিন আৰু মাকে বাহিৰত গৈ দেখে যে আনটো কোঠাৰ দুৱাৰ ভিতৰৰ পৰা বন্ধ, সেই কোঠাটোৰ পৰা বহুতো শব্দ আহি আছে। ঘৰৰ মানুহবোৰে টোপনি নহাত এনেয়ে কথা পাতি থকা বুলি ভবি য়াচমিন আৰু মাকে যেতিয়া কোঠাটোৰ

কাষেৰে বাথৰুমলৈ যাব ধৰিলে, এটা বাক্য কৰ্ণগোচৰ হোৱাত দুয়োৰে ভৰি থমকি গ'ল। বাক্যটি হ'ল - "মিনাক (য়াচমিনৰ মাক) ক'ম, এতিয়াৰ পৰা আমি গাঁৱত থাকিম। মাইনাহঁতকো গাঁৱৰ স্কুলত পঢ়াম। তাৰ পিছত সুযোগ বুজি মই এদিন চিলিণ্ডাৰৰ মুখখন খুলি থম আৰু তাৰ পিছত তাইৰ মৃত্যৰ পিছত মানুহক ক'ম চিলিণ্ডাৰত জুই লাগি মৃত্যু ঘটিছে।" মাতটো আছিল য়াচমিনৰ নিজৰ দেউতাকৰ। সেইষাৰ কথা শুনি দুয়োৰে নিশা টোপনি নাহিল, দুখত, যন্ত্ৰণাত।

ৰাতিপুৱা অতি সোনকালে য়াচমিন আৰু চমিমাক লৈ মাক নিজৰ ঘৰলৈ যাব ওলাল। য়াচমিনৰ দেউতাকৰ ঘৰৰ পৰা মাকৰ ঘৰ প্ৰায় এক কিলোমিটাৰমান আঁতৰত। যেতিয়া সিহঁতে যাব বুলি মাকে দেউতাকক জনালে। তেওঁৰ বহুত খং উঠিল। আৰু তৎক্ষণাত ঘৰৰ আটাইবোৰ সদস্যক মাতিলে। প্ৰথমে, তেওঁলোকে য়াচমিনৰ মাকক বহুত গালি-গালাজ কৰিলে। শেষলৈ মাৰিবলৈও উদ্যত হ'ল। বিশেষকৈ খুৰাক, বৰদেউতাক আৰু দেউতাকে বহুত গালি পাৰিলে, মাৰিবলৈ পৰ্যন্ত সাঁজু হ'ল। শেষত দা লৈও খেদিলে। কোনোমতে মাকে য়াচমিন আৰু ভনীয়েকক লগত লৈ দৌৰিবলৈ ধৰিলে। তেনেতে আকৌ এটা ঘটনা ঘটিল। ঘৰৰ সকলোৱে টনা-আজোৰা কৰি চমিমাক এটা কোঠাত সোমাই বাহিৰৰ পৰা তলা লগাই দিলে। ইফালে তাইক আনিব গ'লে মাকৰ ওপৰত আক্ৰমণ কৰিবলৈ সকলো প্ৰস্তুত হৈ আছে। তেওঁৰ কিবা এটা হ'লে নিজৰ সন্তানৰ ভৱিষ্যত অন্ধকাৰ হ'ব, সেই কথা ভাবি শিল বুকুত বান্ধি এগৰাকী মাতৃয়ে নিজৰ সৰু ছোৱালীক তাতে থৈ ডাঙৰ ছোৱালীৰ হাতত ধৰি দৌৰিবলৈ ধৰিলে নিজৰ প্ৰাণ বচোৱাৰ নিমিত্তে।

তাৰ পিছদিনাই য়াচমিনক লগত লৈ মাক সিহঁতৰ গুৱাহাটীৰ ঘৰলৈ গ'ল। ওপৰোক্ত সমস্ত ঘটনাৰাজিৰ বিষয়ে থানাত আৰক্ষী বিষয়াক অৱগত কৰোৱাৰ পিছতো তেওঁলোকে উচিত ব্যৱস্থা গ্ৰহণ নকৰিলে। সেইদিনাই

ৰাতি য়াচমিনৰ দেউতাকে তেওঁৰ সমগ্ৰ পৰিয়াল আৰু কেইগৰাকীমান বেয়া পৰিৱেশৰ পৰা অহা তিৰোতাক লগত লৈ য়াচমিনহঁতৰ ঘৰৰ খিৰীকি বাঁহেৰে ভাঙি ভিতৰলৈ শিল দলিয়াবলৈ ধৰিলে। লগে লগে মাকে পুলিচক ফোন কৰিলে আৰু পুলিচে আহি য়াচমিন, মাক, মাহীয়েক আৰু আইতাকক সেই মানুহবোৰৰ পৰা নিৰাপত্তা দি লৈ গ'ল আৰু গেটত তলা লগাই চাবি নিজৰ লগত ৰাখিলে। ২০ মিনিটমান পিছতেই য়াচমিনহঁতে খবৰ পালে, ট্ৰাক কেইখনমানত ঘৰৰ সকলো সামগ্ৰী, বাচন-বৰ্তন, কাপোৰ ইত্যাদি দেউতাকে লৈ গৈছে। তেতিয়াই মাকৰ মনত সন্দেহ উপজিল যে, গেটৰ চাবিপাতটো পুলিচৰ হাতত আছিল, তাৰ মানে এই ষড়যন্ত্ৰত ছাগৈ পুলিচো জড়িত হৈ আছে।নহ'লে পুলিচৰ হাতত থকা সত্ত্বেও দেউতাকে চাবি ক'ত পালেহু তাৰোপৰি কেইটামান নিউজ চেনেলটো, দেউতাকৰ লগতে সেই বেয়া চৰিত্ৰৰ মহিলা কেইগৰাকীয়ে য়াচমিনৰ মাকৰ বিষয়ে কিছুমান অহেতুক, অনৰ্থক আৰু মিছা বদনাম দিছিল। য়াচমিনৰ মাক সিহঁতৰ লগত থকা মুহুৰ্তত মাক বেলেগৰ লগত পলাই যোৱাৰ লজ্জাজনক অপবাদ দিছিল। য়াচমিনে জীৱনৰ নিৰ্মম সত্যবোৰ সময়ৰ আহ্বানত মানিবলৈ বাধ্য হৈছিল। তাই ভাবি আচৰিত হৈছিল, যিটো কথাৰ দ্বাৰা নিজৰ ছোৱালী দুজনীৰ ভৱিষ্যত নম্ট হ'ব পাৰে, সেই কামেই দেউতাকে কৰিছিল। সিহঁতে স্কুললৈ যাব পৰা নাছিল। যেতিয়া গাঁৱৰ ঘৰৰ পৰা বছৰেকীয়া পৰীক্ষা দিবলৈ য়াচমিনে দেউতাকক ইউনিফর্মৰ বাবে ফোন কৰিছিল। তেওঁ নিদিও বুলি স্পষ্ট ভাৱে কৈছিল। সেয়ে তাই ইউনিফৰ্মৰ সলনি অইন পোচাক পিন্ধিয়ে পৰীক্ষা দিছিল। কিয়নো সিহঁতৰ সকলো কাপোৰ-কানি পৰ্যন্ত দেউতাকে লৈ গৈছিল। তদুপৰি ভনীয়েকতো পৰীক্ষা দিবলৈ সক্ষমো হোৱা নাছিল। কাৰণ তাই দেউতাকৰ লগত আছিল। ঠাণ্ডাৰ দিনত য়াচমিনে ঠাণ্ডাত কঁপি-কঁপি দেউতাকক কাপোৰৰ বাবে পুনৰ ফোন কৰিছিল। ফোন কৰাৰ এসপ্তাহ পিছত কিছুমান বহুত

২০১৮-২০১৯

পুৰণি কাপোৰ পঠিয়াই দিছিল। বিষন্নতা নামৰ নিষ্ঠুৰ অনুভূতিয়ে য়াচমিনৰ হৃদয়খন খান্দিবলৈ ধৰিছিল। তাই চেষ্টা কৰিও ৰুধিব পৰা নাছিল, সেই বিষন্নতাবোধ। কেনেকৈ নিজৰ দেউতাক ইমান নিৰ্দয় হ'ব পাৰে। অন্যহাতে মাকেও বিষাদত ভাগি পৰিছিল ভনীয়েকৰ বাবে। তথাপিও তেওঁ সিদ্ধান্ত লৈছিল যে. গুৱাহাটীত ভাড়াঘৰত থাকি তেওঁ য়াচমিনক পঢ়ুৱাব আৰু সৰু ছোৱালীৰ বাবে ন্যায়ালয়ত বিচাৰ দিব।

গুৱাহাটীৰ চিকিৎসালয় এখনত সৰু এটা পদত সোমাই য়াচমিনৰ মাকে কঠোৰ পৰিশ্ৰম কৰি য়াচমিনক পঢ়াব ধৰিলে। তেওঁলোকৰ লগত য়াচমিনৰ আইতাকো থাকিবলৈ ল'লে। এনেকৈয়ে দিন বাগৰিল, মাহ বাগৰিল, বছৰ বাগৰিল আৰু চাওঁতে চাওঁতে য়াচমিনে দশম শ্ৰেণী পালে। তাই একাগ্ৰতাৰে পঢ়িব ধৰিলে আৰু হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত হিন্দী আৰু ইংৰাজীত ৯৬ নম্বৰ তথা অসমীয়া বিষয়ত ৯২ নম্বৰ পাই চাৰিটা বিষয়ত লেটাৰ পালে। হয়তো তাইৰ ফলাফল আৰু ভাল হ'ল হয়। কিন্তু আৰ্থিক অসুবিধাৰ বাবে গণিত আৰু বিজ্ঞান বিষয়ত টিউচন ল'ব নোৱাৰাৰ বাবে আৰু শাৰীৰিক অসুস্থতাৰ ফলত বিদ্যালয়ত বহুত অনুপস্থিত থকাৰ বাবে, অলপ কম নম্বৰ পালে। আনফালে এটা অৰ্থহীন, মিছা নিউজৰ বাবে য়াচমিনৰ মাহীয়েকো বিয়া নোহোৱাকৈ থাকি গ'ল। ন্যায়ালয়ত কেচ কৰাৰ চাৰি বছৰ পিছতো সিহঁতে ন্যায় নাপালে, ভনীয়েকক ঘূৰাই আনিব নোৱাৰিলে সেই বেয়া মানুহবোৰৰ মাজৰ পৰা। তথাপি য়াচমিন আৰু মাকে পৰাজয় স্বীকাৰ কৰা নাই। য়াচমিনে আৰু বেছি ভালদৰে পঢ়িবলৈ মনোবল বান্ধি ল'লে। লগৰবোৰক যেতিয়া দেউতাকে ইমান বেছি মৰম কৰা দেখে, তাইৰ বহুত বেয়া লাগে। জীৱনটোত দেউতাকৰ মৰমনো কেনেকুৱা তাই বুজিয়ে নাপালে। তথাপি তাই সুখী চাৰিগৰাকী মাতৃৰ সান্নিধ্য, আশীর্বাদ, দোৱা আৰু প্রেৰণা পাই। সেই

চাৰিগৰাকী হ'ল ডাঙৰ মাহীয়েক, মাক, জেঠীমাক আৰু সৰু মাহীয়েক। এনেদৰে ধৈৰ্য, একাগ্ৰতাৰে পঢ়ি য়াচমিনে উচ্চতৰ মাধ্যমিক চূড়ান্ত পৰীক্ষাত চাৰিটা বিষয়ত লেটাৰ সহ ৮৭ শতাংশ (%) নম্বৰ তথা চেণ্টাৰৰ ভিতৰত সর্বোচ্চ স্থান পাবলৈ সক্ষম হ'ল।

য়াচমিন আৰু মাকে এতিয়াও সংগ্ৰাম কৰি গৈ আছে জীৱন যুদ্ধত। লক্ষ্য মাথো এটায়ে য়াচমিন আৰু চমিমাৰ ভৱিষ্যত উজ্জ্বল হোৱাটো। ভগৱান-আল্লাহৰ ওপৰত আস্থা ৰাখি য়াচমিন ৰ বৰ্তমান এয়ে লক্ষ্য যে ছোৱালীয়ে সকলো কৰিব পাৰে, সেয়া দেউতাকৰ সন্মুখত প্ৰমাণ কৰা, মাকৰ হেৰুৱা সন্মান তথা মৰ্যাদা ঘূৰাই দিয়া আৰু তেওঁৰ অজস্ৰ কষ্ট, দুখৰ এটা ইতিবাচক ফলাফল দিয়াৰ, লগতে ভনীয়েকক ঘূৰাই অনা। তাইক সেই নৰক যন্ত্ৰণাৰ পৰা উলিয়াই অনাটোৱে য়াচমিনৰ প্রধান লক্ষ্য। এয়া কেৱল সম্ভৱ, তাই পঢ়ি-শুনি ডাঙৰ মানুহ হ'ব লাগিব। কিয়নো ছয়বছৰৰ শেষত সিহঁতে ন্যায়ালয়ৰ ৰায় পালে যদিও, সেয়া প্ৰাপ্য ন্যায় নহয়। ন্যায় বিৰুদ্ধ কাম কৰিও দেউতাকে, তেওঁৰ পৰিয়ালে, সেই তিৰোতাবোৰে উচিত শাস্তি নাপালে। কেনেকুৱা যে এক পৰিস্থিতি শাৰীৰিক-মানসিক অৰ্গ্ৰদ্ৰন্দতাই বিব্ৰত কৰি তুলিবলৈ ধৰিছে য়াচমিনহঁতক। তথাপিও যেন দেখা পাই আছে আশাৰ ক্ষীণ ৰেঙণি।

শৃণ্যতাৰ অতল গহুৰত বিষাদ গ্ৰস্ততাৰ চাদৰখন মেৰিয়াই য়াচমিনে ইফালে-সিফালে দৃষ্টি প্ৰসাৰিত কৰিলে। কিজানিবা কোনোবা এটা ফাঁকেদিসোমাই আহে পৰিপূৰ্ণতা ঈন্ধিত কিৰণ। কিন্তু নাই.... সেই ছিদ্ৰইদিও কেৱল সোমাই আহে ৰিক্ততাৰ বতৰা।

এনেদৰে দৃটি প্ৰাণোচ্ছল শৈশৱৰ অন্ত পৰি ক্রমান্বয়ে ধ্বংস হৈ আহিব ধৰিছে দুটি প্রাণোচ্ছল কৈশোৰৰ।

উৎসৱ চলি আছে। জাহাজৰ প্ৰায়ভাগ মানুহ তাতে আছে, যে ডেকখন খালি। উঁয়া ! উঁয়া !

হঠাৎ শিশুৰ কান্দোন কানত ভাহি আহিলে। কোনো যাত্ৰীৰ শিশু সন্তান চাগে। মূৰ ঘূৰাই চাৰিওফালে চালো ক'ত, কোনো নাই দেখোন!

মই চকুমুদিয়েই থাকিলো। হঠাৎ এনে লাগিল যে শিশু এটাই মোৰ আঠুত ধৰি কোলাত উঠাৰ চেষ্টা কৰি আছে। চকু মেলি চাও, এক স্বাস্থ্যবান নগ্ন শিশু। আচৰিত বৰণ তাৰ হৰি-হৰৰ দৰে আধা বগা, আধা ক'লা। চকুত কান্দোনৰ চিহ্ন নাই, মুখৰ পৰা লেলাওটি পৰি আছে।

তুমি কোন ? আচৰিত হৈ সুধিলো।
মই বিশ্ব শিশু— শিশুটিয়ে স্পষ্টকৈ ক'লে।
এইটো আকৌ কি?
শিশুটিয়ে ক'লে, তুমি দেখোন বিশ্ব ঘূৰি আহিছা?
হয়, আহিছো।

আৰু বিশ্ব শিশু কি নাজানা? ধেমালি কৰিছা।
কথাখিনি শুনি খং উঠিল। বেলেগ অসভ্য দেখোন। ইমান কথা
কিয়। ঝাঁকনি দি লৰাটোক কোলাৰ পৰা নমোৱাৰ চেষ্টা
কৰিলো। কিন্তু সি মোৰ নেকটাইডাল ধৰি থাকিল।
কিয় খং কৰিছা?

তথাপি খাওতে ক'লোঃ বিশ্ব কথকি তুমি।ইমান কথা শিকিছা।
কিমান নম্বৰ কেবিন তোমালোকৰ? তোমাৰ মা দেউতা ক'ত?
ইয়াত কিয় মোক বন্দনা দি'ব আহিছা? চোলা এটা পিন্ধা নাই
কিয়? তোমাৰ কি জাত? অদ্ভূত তোমাৰ গাৰ বৰণ। বাংলাত
কথাও পাতি আছা। বাঙালী? বিশ্ব শিশুয়ে হাঁহি পেলাই, মোৰ
বুকুত নিজৰ মূৰ ঘঁহি দিলে। এঃ নতুন চাৰ্টত, ধৰিলো। নেলা
লগাই দিলে। তাৰ মূৰটো দাঙি বিশ্ব শিশুয়ে ক'লে, বা, ইমান
প্রশ্ন? মাষ্টাৰি কৰা নে কি?

ব্লাড প্ৰেছাৰ আছিল, বাঢ়ি গল । শুধিলো তোমাক কিহৰ প্ৰয়োজন? উত্তৰ দিয়া মোৰ কথাত। বিশ্ব শিশুয়ে ক'লে অলপ মূৰ ঠাণ্ডা কৰি শুনা। ইমান খিনিতে সৰু ল'ৰাৰ দৰে অধৈৰ্য হ'লে নচলে?

কি? সৰু ল'ৰাৰ মুখত কি কথা। মহাদুষ্ট ল'ৰা বৈ্দজ্যাত।
বিশ্ব শিশুয়ে ক'লে, মোৰ জাত নাই। শিশুৰ আকৌ জাত থাকে
নে কি? নাজানা? কিন্তু বাংলাত কথাপাতি আছা কিয়?
জাপানীত কথা ক'লে বুজি পাবা? — হাঁহি পেলায় ক'লে।
জাপানী নাজানো, কেনেকৈ বুজি পাম? আৰবী?
তৎক্ষণাৎ ক'লো নাজানো।

বিশ্ব শিশু

অনুবাদ গল্প কুমাৰেশ ঘোষ

ভূমধ্য সাগৰৰ সূৰ্য অস্ত গৈছে। সমুদ্ৰৰ নীলা পানী কেতিয়া যে ৰঙাৰ পৰা এন্ধাৰত ক'লা হৈ পৰিছে খেয়ালে কৰা নাই। অথচ ৰেলিংখনত ধৰি বহু সময় ঠিয় হৈ আছিলো।

খেয়াল হ'ল সহযাত্ৰী বন্ধুগৰাকীৰ মাতত। মনত পেলাই দিলে আজি ডিনাৰৰ পাছত বল্ - ডান্স। এই যে নহয় ডিনাৰৰ পাছত একপ্ৰকাৰ জোৰ কৰি মোক ডান্সিং হ'লখনত লৈ আহি মোক এখন চকীত বহিব দি নিজেও এখন চকীত বহিলে।

ধুনীয়াকৈ সজোৱা হৈছে ঘৰটো। জাজ-বাজনা বাজি আছে। নাৰী-পুৰুষে নাচি আছে লগতে বাৰ। নানা ৰঙৰ তৰল পানীয় বিক্ৰি হৈ আছে। সুৰ আৰু সুৰাত ঘৰখন ভৰি গৈছে।

সুৰ আৰু সুৰাৰ স্ৰোতত কিমান সময় কটাইছিলো নাজানো। হলৰ পৰা প্ৰায় মাতাল অৱস্থাত ওলাই আহিলো। জাহাজ চলি আছে, মই চলি আছো। ভৰি দুখন ভাৰি হৈ গৈছে। কোনোমতে আহি সেই ৰেলিংৰ ওচৰ পালোহি আৰু ঠিয় দিলো।

চাৰিওফালে এন্ধাৰ আৰু এন্ধাৰ। নিঃসঁঙ্গ জাহাজখন একেৰাহে চলি আছে পশ্চিম বিশ্বৰ পৰা পূৰ্বাবিশ্বৰ দিশত। বতাহ বলি আছে, যেন ধুমুহা আহি আছে। লগত পানীৰ আমনি লগা সশব্দ আস্ফালন। মূৰৰ ওপৰত এক আকাশ তৰা।

ডিঙিৰ নেক-টাইডাল অলপ ঢিলা কৰি এখন আৰাম কেদাৰাত হাত-ভৰি মেলি নিজকে এৰি দিলো। আঃ! ভিতৰৰ ডাঞ্চিং হলৰ পৰা জাজ-বাজনাৰ সুৰ ভাহি আহি আছে। স্ফূৰ্তিৰ

সেয়ে তোমাৰ লগত বাংলাত কথা পাতিছো। মই ঠাট্টা কৰি কৈছিলো ইমান কথা, কিন্তু এটা ফটা ছিঙা চোলাও তোমাৰ জোতা নাই দেখোন। একবাৰে দিগন্বৰ।

বিশ্ব শিশুৱে হাঁহি ক'লে, মহোদয়ে জানো কোট পেন্ট নেকটাই লৈ এই পৃথিৱীখনত আহিছিলে? নহয় একেবাৰে উজুবক ছৰি। বেয়া নাপাবা। কিন্তু ধুনীয়া ধুনীয়া শব্দ মুখত ভৰাই আনিছা দেখন।

শব্দ। — বিশ্ব শিশু যেন অবাক হ'ল ঃ নাজানা, এনে ধৰণৰ ডাঙৰ ডাঙৰ শব্দ মুখত না থাকিলে এই সংসাৰত টিকি থাকিব নোৱাৰি। সেয়ে বোধ হয় বিশ্ব পিতাই পাম্প কৰি এই শব্দবোৰ মুখত ভৰাই দিছে। কিন্তু বিশ্ব পিতাই তোমাৰ গা'ৰ বৰণ ইমান অদ্ভুত কৰি দিছে কিয় ? হাঁহি পেলায় কলু, ইয়াত অহাৰ বাবে ব্যস্থ হৈ পৰিছিলা নে কি, সেয়ে বগা কলা ৰং ভালকৈ মিহলাই দিব পৰা নাই ?

বিশ্ব শিশু এইবাৰ মোৰ নেকটাইটো আঙুলিবে পকোৱাই মুখখন মৰম লগাকৈ ক'লে, ইয়াৰ বাবে তোমাক যি ইচ্ছা ক'ব মন যায় ? গোটেই পৃথিৱীখন যিহেতু ব'গা কলাত ভাগ হৈ গৈছে, তেন্তে বিশ্ব শিশুৰ গাৰ বৰন তেখেতে মিলাই দিব কেনেকৈ? তুমিয়ে কোৱা? হয় ঠিকে কৈছা। মই চুপ হৈ গ'লো। হঠাৎ মনত পৰিল বিশ্ব শিশুৰ কান্দোন যেন শুনিছিলো। শুধিলো, তুমি কিয় কান্দি আছিলা? ভোক লাগিছিল? বিস্কুট খাবা? কেবিনত আছে, আনি দিম?

নালাগে। — বিশ্ব শিশুয়ে হাঁহিলে ঃ এনে ভোক বিস্কুটত যায় নে ? ই বিশ্ব ক্ষুধা। এই উঁৱা উঁৱা হৈছে বিশ্ব ক্রন্দন। ই তোমাৰ ক্রীম ক্রকাকেৰ বা থিন এৰাৰুট বিস্কুটত।

বিশ্ব শিশুয়ে মোৰ পিঠিৰ ওপৰত ঘোড়াঁ ছওৱাৰ হৈ বহিল। আৰম্ভ কৰিলে ঃ এই যে দেখিছা এটা দিশত ইউৰোপৰ বগা বিশ্ব মোৰ আৰু আন দিশত আফ্ৰিকাৰ ক'লা বিশ্ব শুনা পাইছা এওঁলোকৰ বিশ্ব ক্ৰন্দন? এহাতে বগা বিশ্বৰ লেলাওটি ওলোৱা আৰু ক্ষুধা, আৰু ক্ষুধাৰ আৱদাৰ, আনহাতে ক'লা বিশ্বৰ এৰি এৰি দিয়া ক্ৰন্দন। এইবাৰ আৰু ভালকৈ শুনা বিশ্ব মানৱৰ উপচি উঠা ক্ৰন্দন উঁৱা উঁৱা।

মই একো শুনা নাপালো। কানত ভাহি উঠিল ডাঞ্চিং হলৰ শব্দ। ক'ত মই একো শুনা নাই।

বিশ্ব শিশুয়ে ভেঙুচালি কৰি ক'লে ঃ তুমি কিয় শুনিবা ? কানত তুলা ভৰাইছা নে কি ? এনেকে কৈয়ে তাৰ সৰু দুটা আঙুলি মোৰ কাণত ভৰাই ঘূৰাই দি কলে ঃ শুনা এইবাৰ শুনা । শুনিছানে ? শুনিছো। ডাঞ্চিং হলৰ শব্দ। অশ্বডিম্ব। বিশ্ব শিশুয়ে নিজৰ বুঢ়া আঙু লিখন দেখুৱালে ঃ এই বাজনাৰ আৰত শুনা পোৱা নাই উঁৱা উঁৱা কান্দোন, দিয়া দিয়া ৰব। এই দিয়া দিয়া ৰবৰ বিশ্ব ভাৰা হৈছে — উঁৱা উঁৱা। সেয়ে বিশ্বৰ সকলো শিশুৰ কান্দোনৰ এটায়ে শব্দ। উঁৱা উঁৱা দিয়া, দিয়া, খাবলৈ দিয়া। পাৰ্থক্য মাথোন মোৰ নিচিনা— সৰল শিশুসকলে চিঞৰি কান্দে আৰু তোমাকলোক বুঢ়া সকলে লুকাই কান্দা।

বিশ্ব শিশুৱে কথাৰ ফুলঝাৰি আৰম্ভ কৰিলে ঃ দেখা নাই সেই নৃত্যৰ আখৰাত মুখত ৰং ঘহি ছোৱালী সকলে মাকই দানাৰ দ'ৰে ছাঁও উলিৱাই হাঁহি হাঁহি কথা পাতি আছে, কিন্তু অন্তৰত চলিছে সেই উঁৱা উঁৱা কান্দোন, আৰু দুপেগ দিয়া আৰু দুটা স্যাণ্ডউইচ দিয়া। পুৰুস সঙ্গীৰ অন্তৰতো উঁৱা উঁৱা, দিয়া দিয়া আৰু আনন্দ দিয়া, আগুনৰ পৰশমনি ছাঁয়াত প্ৰানে। বা আমাৰ কবিৰ গানো জানা দেখন।

বিশ্ব শিশুৱে মোৰ নাকটো জোকাৰি দি ক'লে হেৰা স্বাৰ্থপৰ, কবি তোমালোকৰ অকল নহয়। বিশ্ব কবিৰ গান বিশ্ব শিশুয়ে না জানিব নে? হয় যি কৈ আছো, এই বগা বিশ্বই উঁৱা উঁৱা কান্দিছে— আমাৰ ঠাই ক'ম, খাদ্য কম, দিয়া কিয়। ক'লা বিশ্বত কান্দি আছে উঁৱা উঁৱা যোৱা যোৱা, বহুত হৈছে, আমাক স্বাধীনতা দিয়া। কিন্তু তোমালোকৰ ভাৰতে সঁচাকৈ দেখুৱালে দে! কেনেকৈ?

ইংৰাজৰ লাঠি আৰু বুট খালা, তথাপি তাৰ ভৰি এৰি নিদিলা।
সেই যে আৰম্ভ কৰিলে উঁৱা উঁৱা কান্দা, দিয়া দিয়া আমাৰ দেশ
আমাক দিয়া, ইংৰাজে এই কান্দোন দেখি অসহ্য হৈ গ'ল।
শেষলৈ তোমালোকৰ হাতৰ পৰা নিজৰে ভৰিক কোনোমতে
আতৰাই আনি পৰিত্ৰান পালে। এতিয়া আকৌ কান্দোন, গোৱা
দিয়া গোৱা কিয়? মই ক'লো কিন্তু গোৱাৰ মানুহখিনিয়ে ক'ত
শুনিছে? ইৰাজ সভ্য, সেয়ে মানে মানে গুচি গৈছে।

বিশ্ব শিশুয়ে ক'লে, এইখিনি কিয়নো বুজো? পৃথিৱীৰ এখন পুটি ৰাজ্য এই পূৰ্তুগাল। ৰউ, ভকোৱাৰ সংস্কৃতি সিহতে ক'ত পাব? কিন্তু বিশ্বজয়ী এই উঁৱা উঁৱা কান্দোনক এৰি নিদিবা। এই কান্দোনে এই যুগৰ শ্ৰেষ্ঠ অস্ত্ৰ। এই সংসাৰৰ একমাত্ৰ দুৰ্লভ ব্ৰহ্মান্ত্ৰ। দেখা নাই, শিশুৱে হাত দুখন মুঠি কৰি উঁৱা উঁৱা চিঞৰে গাখীৰ দিয়া। ছাত্ৰই মন্দিৰত মূৰ দোৱাই উঁৱা উঁৱা কৰি পাচ কৰাই দিয়া। তৰুন তৰুনীৰ আঁচল ধৰি উঁৱা উঁৱা কৰে, প্ৰেম দিয়া। গৃহিনীয়ে গৃহস্থৰ ওচৰত উঁৱা উঁৱা ক'ৰে খৰচ দিয়া, গহনা দিয়া, কাপোৰ দিয়া নিৱনুৱাই অফিছে অফিছে উঁৱা উঁৱা কৰে চাকৰি দিয়া। চাকৰিয়াল সক'লে প্লেকাৰ্ড হাতত লৈ দল পকাই

২০১৮-২০১৯

উঁৱা উঁৱা কৰে — ভাত দিয়া, বানাছ দিয়া। এনে কি যি জনে ব্যক্তিয়ে পৰপাৰত যোৱাৰ বাবে যোজা কৰি আছে, তাৰ আগতো আত্মীয়ৰ উঁৱা উঁৱা — গ'লে যোৱা তোমাৰ সম্পত্তি দিয়া। কি, শুনা পাইছানে, সেই কান্দোন। হয়।

এনে মুহূৰ্ত্তত কানত আহিল পুৰুষ-নাৰীৰ মিলিত হাঁহিৰ শব্দ। মুৰ ঘুৰাই দেখিলোঁ ওপৰৰ সৰু ডেক্টোত মোৰ পূৰ্ব বিশ্বৰ বন্ধু জনে পশ্চিম বিশ্বৰ এক তৰুনীৰ লগত হাঁহি ঠাট্টাত মগন হৈ আছে। স্থানটো প্রেমোপযোগী।

বিশ্ব শিশুয়ে ক'লে, দেখিছা বগা আৰু কলা বিশ্বৰ স্বাৰ্থ ভৰা প্ৰেমালাপ। এওঁলোকে বিশ্ব শিশুৰ মা-দেউতা। বিশ্ব প্ৰেমিক সকল আজিকালি জল, স্থল আৰু আকাশত বিচৰণ কৰি আছে। আৰু জগেৎপৰাৱাৰ তীৰত যি সকল লৰাই খেল ধেমালি ক'ৰে. তেওঁলোকে মোৰ দৰে বিশ্ব শিশু। বুজিলো?

মই মনোযোগ দি বন্ধুৰ কাণ্ড চাই আছিলো, বিশ্ব শিশুৱে হঠাৎ মোৰ চকু চেপি ধৰিলে, তেওঁলোকৰ ফালে কি চাই আছা ? বুদ্ধ।

লাজ পাই মুখখন ঘূৰাই ললো। হঠাৎ কি হ'ল। বিশ্ব শিশুটিয়ে মোৰ কোলাৰ পৰা নামি ৰেলিংৰ ওচৰত থিয় হৈ হাঁহি আছে। মোৰহাতখন উঠাই সি ক'লে গুডবাই। ল'গ ল'গে ৰেলিংৰ ফাঁকে দি সমুদ্ৰত জপিয়াই পৰিল।

চমক ভাঙ্গিল। আৰে! আৰে! দৌৰি ৰেলিংখনৰ কাষত গলো। জাহাজখনৰ অলপ পোহৰত ডালকে চাই দেখিল, সমুদ্ৰৰ এই জলতৰঙ্গৰ মাজতে ভাহিছে এটি ডাংৰ ড'ল পুতলা। মনত পৰিল, পুতলাটি মেৰীৰ, সহযাত্ৰী মাৰ্টিন দম্পত্তিৰ শিশুকন্যাৰ। গধূলি এই পুতলাটি লৈ খেলি থাকোতে মাৰ কোলাত এৰি থৈ গৈছিল। বোধহয়, ধুমুহা বতাহে পুতলাটি উড়াই লৈ পানীত পেলাই দিছে। ড'লটো হেৰাই যোৱাৰ বাবে মেৰীয়ে পিছদিনা কান্দিবলৈ ধৰিছিলঃ উঁৱা উঁৱা দিয়া মোৰ ড'ল দিয়া।

বোম্বাইত নামি মেৰিক এটি সুন্দৰ পুতলা কিনি দিলা। আহিন ঃ ১৩৬২ শনিবাৰেৰ চিঠি। গল্প সংকলন অনুবাদক - নৱনীতা ভূঞা

মনত ৰাখিবলগীয়া কথা

সংগ্ৰাহক ঃছহিদুৰ আলী স্নাতক দ্বিতীয় বার্ষিক

- ১। পৃথিৱীৰ ভিতৰত আটাইতকৈ দীঘল নদীখনৰ নাম কি? উত্তৰ ঃ নীল নদী।
- ২। পৃথিৱীৰ ভিতৰত আটাইতকৈ বহল নদীখনৰ নাম কি? উত্তৰ ঃ এমাজাম।
- ৩। পৃথিৱীৰ উচ্চতম স্থানত থকা হ্ৰদখনৰ নাম কি? উত্তৰ ঃ টিটিকাকা।
- ৪। পৃথিৱীৰ ভিতৰত বৃহত্তম দ্বীপৰাষ্ট্ৰখনৰ নাম কি? উত্তৰ ঃ অষ্ট্ৰেলিয়া।
- ৫। পৃথিৱীৰ ভিতৰত উচ্চ মালভূমি খনৰ নাম কি? উত্তৰঃ তিব্বত মালভূমি।
- ৬। পৃথিৱীৰ ভিতৰত আটাইতকৈ ডাঙৰ মালভূমি খনৰ নাম

উত্তৰ ঃ ছাহাৰ মালভূমি।

৭। পৃথিৱীৰ দীৰ্ঘতম পৰ্বত শ্ৰেণীৰ নাম কি? উত্তৰ ঃ ভঙ্গিল পৰ্বত।

৮। ভাৰতৰ মুখ্য বতৰ বিজ্ঞান কেন্দ্ৰটো ক'ত অৱস্থিত? উত্তৰ ঃ মহাৰাষ্ট্ৰৰ পুনেত।

৯। এভাৰেষ্ট শৃংগ বিজয়ী ভাৰতৰ প্ৰথম মহিলা গৰাকীৰ নাম কি १

উত্তৰ ঃ বাচেন্দ্ৰি পাল।

১০। ভাৰতবৰ্ষৰ প্ৰথম প্ৰকাশিত বাতৰি কাকতখনৰ নাম কি? উত্তৰ ঃ বেংগল গেজেট।

১১। অসমৰ ব্যঘ্ৰ প্ৰকল্প দুটা কি কি?

উত্তৰ ঃ নামেৰি আৰু মানাহ।

১২। অসমৰ প্ৰথম মহিলা মুখ্যমন্ত্ৰী জনীৰ নাম কি? উত্তৰ ঃ শ্ৰীমতী আনোৱাৰা টাইমূৰ।

শুভেচ্ছা জনোৱাৰ আঁৰ লৈ বহুতেই আহি ঘৰত গোট খাইছিল। এজনী তিৰোতাই ক'লে — 'হেৰা আফৰিন, তোৰ জীয়ৰীজনী এতিয়া ডাক্তৰী পঢ়িব মতা মানুহৰ লগত।' অন্য এজনীয়ে ক'লে — 'মতা মানুহৰ লগত নে মৰা শৱৰ লগত। সমবেত লোকৰ হাঁহিৰ শব্দ শুনা গ'ল। দুৱাৰৰ ওচৰত বহি থকা এজনী মধ্য বয়স্কা তিৰোতাই ফুচফুচাই ক'লে। ' তাইৰ বয়সৰ মোৰ নাতিনীজনী এটা লৰাৰ মাক হৈ গৈছে আল্লাহৰ দোৱাত। ফুচফুচাই কোৱাৰ নাটক কৰিও এনেকৈ কৈছিল যেন সকলোৰেই কানত পৰে। মই তেতিয়া সকলোকেই চাহৰ কাপ আগবঢ়াই দি আছিলোঁ। মইও নীৰৱেই সকলো শুনি আছিলোঁ। সকলোৰেই যোৱাৰ পাছত ছাজিদ ভাইজানে খঙেৰে ভ্ৰা কোচই ক'লে — 'বহুত হৈছে খানদানৰ নাক কাটিবৰ দৰকাৰ নাই। হামিদে এতিয়াও তাইক বিয়া কৰিবলৈ তৈয়াৰ হৈ আছে। মই কালিয়েই গৈ সকলো কথা বতৰা পাতি থৈ আহিম।

— 'বিয়া?' মই চক খাই ক'লোঁ।

— আৰু নহ'লেনো কি ? তই সঁচাকৈ ডাক্তৰণী হোৱাৰ সপোন দেখি আছ নেকি? ঘৰৰ পৰা বাহিৰত গৈ এনেদৰে পঢ়াৰ নামত নিলাজ হৈ ঘূৰি ফুৰিবৰ বাবে মই তোক এটা পইচাও নিদিওঁ।' মইও উত্তৰ দিবলৈ বাধ্য হৈ গ'লো — 'আবাই এৰি থৈ যোৱা টকা পইচাবোৰ তুমি হামিদৰ দৰে বন্ধুবোৰৰ লগত বহি জুৱা খেলি উৰুৱাই আছা। এসপ্তাহ আগতে এজনী ছোৱালীক জোকাই লৈ তুমি মাৰ খাইছা বুলিও মই জানো। তোমাৰ ভনী বুলি পৰিচয় দিবলৈ মই লাজ পাওঁ। মইতো কোনো বেয়া কাম কৰা নাই। মাত্ৰ পঢ়িবহে বিচাৰিছোঁ। মোৰ কথা শুনি তাৰ চেহেৰা ৰঙা হৈ গৈছিল। মই সঁচা কথা কৈছো যে। আবাই তাক লৈ অনেক সপোন দেখিছিল। মই ছোৱালী আছিলো বাবে মোক লৈ তেওঁৰ কোনো সপোনেই নাছিল। ডাঙৰ হৈ গ'লে কৰবাত বিয়া দিলে দায়িত্ব শেষ। বোধহয় এয়াই ভাবিছিল নিকি? স্কুলত প্রতিটো ক্লাছতেই ফেল হৈ হৈ ছাজিদ ভাইজানে পঢ়া -

সপোন দেখাৰ সময়

গুলচানা লস্কৰ

কলা শাখা, ষষ্ঠ ষান্মাসিক

বাতৰি কাকতত অহা সূচীত মোৰ নাম আছে বুলি জানিয়েই ছাজিদ ভাইজনৰ চেহেৰা সলনি হৈ গৈছিল। মেডিকেল কলেজত প্ৰৱেশ কৰাৰ মোৰ সপোন যেন হঠাৎ পূৰ্ণ হোৱাৰ পথত আছিল। আমাৰ ঘৰত এইটো এটা অসাধাৰণ ঘটনা আহিল।জীৱনত প্ৰথমবাৰ আন্মাৰ ফালে চাই মোৰ এনেকুৱা অনুভৱ হৈছিল যেন আন্মাৰো চেহেৰা সলনি হৈ গৈছে। ক'ব নোৱাৰো ... মোৰ ধাৰণা মিছাও হ'ব পাৰে। সৰুৰেই পৰা এতিয়ালৈকেতো আন্মাক সদায় 'হয়' 'নহয়' অথবা 'ঠিক আছে' এই তিনিটা শব্দৰ মাজতেই আবদ্ধ এজনী বোবা যেন তিৰোতাৰ ৰূপত দেখি আহি আছোঁ। পুৱতি নিশাৰ পৰাই কাম, কাম, কাম ... ভাত ৰন্ধা, ভাত দিয়া, সকলোৰেই দৰকাৰবোৰক লৈ দৌৰি ফুৰা, শুৱা উঠা, উঠি আকৌ কাম, ভাত ৰন্ধা... আল্লাহ মই এনেদৰে জীৱন কটাবলৈ নিবিচাৰোঁ।

····· हिम्यान ····· ২০১৮-২০১৯

শুনা এৰি দিছিল। বোধহয় এইবাবেই মই ভালদৰে পঢ়ি আগবাঢ়ি যোৱাটো সি ভাল পোৱা নাছিল। কিন্তু মই জীৱনত এটা স্বতন্ত্ৰ পৰিচয় লাভ কৰিবলৈ জেদ লৈ খব পৰিশ্ৰম কৰি আছিলোঁ। ছাজিদ ভাইজানৰ চিঞৰ -বাখৰৰ বাবে ঘৰত শান্তিৰে পঢ়িব পৰা নাছিলোঁ। এইবাবেই লাইব্ৰেৰীত গোটেই দিনটো বহি বহি পঢ়িছিলোঁ। মোৰ পৰিশ্ৰম আৰু জেদ আজি সফল হ'ল।

— তই আৰু ডাক্তাৰণী ? বুলি সদায় মোক বিদ্ৰুপৰ সুৰত কৈ থকা ছাজিদ ভাইজান আজি যেন হাৰি গৈছিল।

মেডিকেলতো মই পঢ়িমেই। তোমাৰ সহায় নালাগে। আল্লাই মোক নিশ্চয় সহায় কৰিব। মই টিউচন কৰিম। দৰকাৰ হ'লে পাট টাইম চাকৰি ল'ম। কিন্তু মই ডাক্তৰ হ'ম নিশ্চয়।মই খঙেৰে কৈছিলোঁ।ক'ব নোৱাৰো কিয় মোৰ চকুৰে চকুপানীও বাগৰি আছিল। আমাক এৰি আম্মাই নীৰৱেই ভিতৰলৈ গুচি গৈছিল। যেতিয়া উভতি আহিল তেতিয়া আম্মাৰ হাতত এটা বাকচ আছিল সেই বাকচত কিছুমান গহনা আছিল। এইবোৰ মোৰ গহনা। মোৰ আম্মাই মোক বিয়াৰ সময়ত দিছিল। এই গহনাবোৰ বিক্ৰি কৰি তোৰ মেডিকেলৰ খৰচ চলি যাবনে ? আম্মাই

বাকচটো মোৰ সন্মুখত ৰাখি মোৰ চকুত চকু থৈ সোন আৰু ৰূপ হাতেৰে দাঙি লৈ মোক সুধিলে। এতিয়া ছাজিদ ভাইজানৰ চেহেৰা চাবিলগীয়া হৈ গৈছিল। নিৰুপায় ক্ৰোধ লৈ সি ক'লে - 'আম্মা, কিয় গুনাহৰ কাম কৰিব বিচাৰিছা?' তাৰ কথা শুনি আম্মাই শান্তিৰে উত্তৰ দিলে - 'গুনাহৰ কথানো ক'ৰ পৰা টানি আনিছ ছাজিদ? ইছলামত শিক্ষাৰ বাটত আগবাঢিবলৈ উৎসাহিত কৰা হয়। শিক্ষাৰ বাবেতো ক'তো নিষেধ নাই। মই বৰ বেছি শিক্ষিত নহয়, নীৰৱে চব কথা শুনি থাকো ... কিন্তু নেকি আৰু বদীৰ বিষয়ে মইয়ো অলপ অলপ জানো। আস্মাই যেন মোক এটা পখীৰ দৰে উৰিবৰ শক্তি দিছিল। উজ্জল হাঁহিৰে মই আম্মাক সাবটি ধৰিলোঁ। এতিয়া মই ঘৰৰ বাহিৰৰ পৃথিৱীখনৰ বাবে নিজকে সাজু কৰিব পাৰিম। আন্মা ঘৰৰ ভিতৰতেই থাকিব। কিন্তু মনেৰে যেন আমি দুয়ো একেটা পথৰ পথিক হৈ গৈছিলোঁ। ছাজিদ ভাইজান নীৰৱে বাহিৰলৈ ওলাই গ'ল। এটা নিশ্চিন্ত মন লৈ আম্মাৰ বুকুত সোমাই মই অলপ আচৰিতো হৈছিলোঁ যে হঠাৎ আম্মাৰ ভিতৰত এনেকুৱা সাহসৰ নো কিদৰে জন্ম হ'ল সপোন দেখাৰ দিনবোৰ আৰম্ভ হৈ গৈছিল বোধ হয়।

> কৰিছিল। কিন্তু দুখীয়া পৰিয়াল আৰু যথা সময়ত এজন পাত্ৰ পোৱাৰ বাবে তাইক বিয়া দিছিল এখন সমৃদ্ধিশালী মানুহৰ ঘৰত। তাই একমাত্ৰ বোৱাৰী আছিল। বিয়াখন আচলতে ল'ৰা জনৰ উৎসাহত হৈছিল কিন্তু সময়ত পাকচক্ৰত ৰীণা লাহে - লাহে বুজিব পাৰিলে যে তাই এখন কৃত্ৰিম চহৰত প্ৰৱেশ কৰিছে। প্ৰত্যেকটা খোজতেই তাই খোজ মিলাব পৰা নাই, তাই বহুত চেষ্টা কৰিছিল। কিন্তু শাহুৱেক প্রত্যেকটো কথাতেই খুট উলিয়াইছিল। লাহে লাহে তাইৰ ওপৰত শাৰীৰিক অত্যাচাৰ হ'বলৈ ধৰিলে। ৰীণাৰ ওপৰত হোৱা প্ৰত্যেকটো অত্যাচাৰেই অমানষিক আছিল। সময়ে সময়ে তাইৰ শাহুৱেকে তেওঁৰ ভদ্ৰ সমাজৰ অন্য মহিলাৰ আগত তাইক লজ্জিত কৰিছিল। অৱশেষত তাৰ পৰিণাম হিচাপে তাইক এদিন শেষ যাতনা দিয়া হ'ল। তাইৰ হাত ভৰি বান্ধি, তাইক হত্যা কৰাৰ চেষ্টা কৰিছিল। কিন্তু হয়তো ভাগ্যৰ বাবে তাই সেই বাৰলৈ বাচি গ'ল। তাইৰ গাত তাৰ চাপ এতিয়াও আছে। তাইৰ এখন হাত আৰু ডিঙিৰ বহু অংশই জুলি গৈছিল। তাৰ ফলত তাই মানসিক ভাৰসাম্য হেৰুৱাই পেলাইছিল। ধনী পৰিয়াল কাৰণে আত্মহত্যাৰ নাটক এখন ৰছি তাইক ঘৰলৈ পঠিয়াই দিলে। আজি সেই দুৰ্ভগীয়া ৰীনাক মই এইটো ৰূপত দেখা পাইছোঁ। সকলোৰে ঘূণিত - অৱহেলিত ৰীনাৰ এই কাহিনী শুনাৰ পাছত মই ভাবিবলৈ বাধ্য হৈছোঁ আমাৰ সমাজ খন এনেকুৱা হৈ গৈছেনে ? আমি যিমানেই শিক্ষিত হৈ গৈছো সিমানেই পশু হৈ যাবলৈ ধৰিছো। তেন্তে কেইবছৰমান

> অন্য বহু উচ্চকাঙ্খী ছোৱালীৰ দৰে তাইও সপোনদেখিছিল। তাই উচ্চ শিক্ষাৰ বাবেও চেষ্টা

> > ****

পাছত আমাৰ সমাজত মহিলাৰ স্থান কি হ'ব? হাত -

ভৰি চকু - কান থকা আমি মানুহ নামধাৰী একো জন

মানুহ

ভাস্বতী বৈশ্য কলা শাখা, তৃতীয় যান্মাসিক

মানুহ শব্দটো শুনিলে মই ভাবিবলৈ বাধ্য হৈ পৰোঁ আমি সঁচাই মানুহ নে ? মই এদিনাখন গাওঁৰ ঘৰলৈ গৈ আছিলো আৰু তেতিয়া ৰাস্তাত সেই ঠাইখিনিত এটা ঘটনা দেখিলোঁ। মোৰ ঘৰ বৰ্তমান ৰূপনগৰত তা' আচল কথালৈ আহোঁ - মই বাছত গৈ থাকোতে হঠাৎ শুনা - নুশুনাকৈ কেইটামান উত্তপ্ত বাক্য আহি মোৰ কাণত পৰিছিল। তাই পাগলী। তাইক ইয়াৰ পৰা খেদক। তাৰ কিছুদিন পিছত মই তাইৰ প্ৰকৃত ইতিহাস শুনিবলৈ পালোঁ। তাইৰ ঘৰ বঙাইগাওঁৰ এখন সৰু চহৰত। তাইৰ নাম ৰীণা। এতিয়া অৱশ্যে তাইক পাগলী বুলি জনা যায়।

পশু নেকি ???

জীৱন

জংকী ৰানী দাস স্নাতক, তৃতীয় যান্মাসিক

চিত্ৰা আৰু ভূমিকা দুয়ো সৰুৰে পৰা একেলগেখেলি - ধুলি ডাঙৰ হোৱা। মৰমো দুয়োৰে মাজত বহুত আছিলে যেন সিহঁত লগৰীয়া নহয় নিজৰ তেজৰ ভনীয়েক - বায়েকহে। হাজাৰ বাবে কাজিয়া নহওঁক কিয় যদি হঠাৎ দুয়োৰে মাজৰ এজনীৰো কিবা হৈছিল আনজনী দৌৰি আহিছিল।

দুয়ো ডাঙৰ হৈ আছিল। সময় বাগৰিলে খেল -ধেমালীৰে দিন পাৰ কৰা ছোৱালী এতিয়া জীৱনৰ গতিত আগবাঢ়ি বলৈ ল'লে। চিত্ৰাৰ সৰুৰে পৰা পঢ়াৰ প্ৰতি ইমান এটা ধাউতি নাছিলে কিয়নো তাই এখন ধনী ঘৰৰ ছোৱালী আছিল যি বিচাৰিছিলে লগে লগে সকলোখিনি পাইছিলে। তাই যেন দুখ কম্ট কি জীৱনত কেতিয়াও অনুভৱ কৰি পোৱা নাছিলে আৰু আনফালে ভূমিকা, চিত্ৰাৰ একেবাৰেই বিপৰীত। আচলতে হাঁহি ধেমালি সুখ এইবোৰ কি ভূমিকায়ে একমাত্ৰ চিত্ৰাৰ পৰাহে বুজিছিলে। অনাথ অকলশৰীয়া ভূমিকাৰ একমাত্ৰ চিত্ৰায়ে আছিলে যাক তাই আপোন বুলিব পাৰিছিলে। ভূমিকাৰ দেউতাক - মাকৰ মৃত্যুৰ পিছত তাইৰ নিজৰ কোনো সম্বন্ধিয়ে তাইৰ বাবে সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱা নাছিলে। আনৰ ঘৰত কাম কৰিয়ে তাই নিজৰ পঢ়া পাতি আৰু থকা খোৱাৰ ব্যৱস্থা কৰি লৈছিলে। তাইৰ চকুত এগৰাকী ডাক্তৰ হোৱাৰ হাজাৰটা সপোন আছিলে কিয়নো তাই পঢ়ি-শুনি খুব ভাল পাইছিল সেয়ে তাইৰ কিতাপ বোৰেই তাইৰ সকলোতকৈ প্ৰিয় আছিল। ইতিমধ্যে দুয়ো নিজৰ নিজৰ জীৱনৰ পথ বাছি আগুৱাই গ'ল। চিত্ৰাৰ যিহেতৃ পঢ়াৰ প্ৰতি তেনেকুৱা কোনো ধৰনৰ আগ্ৰহ নাছিলে। সেয়ে তাই অৰুণাভ নামৰ যুৱকৰ সৈতে প্ৰেমত পৰি বিবাহ পাশত আবদ্ধ হৈছিল আৰু আনফালে ভূমিকা নিজৰ পৰিশ্ৰম তথা কষ্টৰ ফলত এগৰাকী বিশিষ্ট ডাক্তৰ হৈ উঠিছিল।

কিন্তু দুখ অবিহনে জানো জীৱন সম্ভৱ হয় ? এৰা তেনেকুৱা হ'লেতো কথায়ে নাছিল। ভগৱানে যে সকলোকে সকলো নিদিয়ে সেয়াও চিৰসত্য বাণী।

সময়ৰ সোঁতত লাহে লাহে সকলোখিনি যেন সলনি হৈ পৰিছিল। চিত্ৰা, যিয়ে দুখ শব্দটোৰ 'দ' টোকও নিচিনিছিলে এতিয়া প্ৰতিদিনে তাই জীয়াই থাকিবলৈ নিজক সাহস দি আছিল। অৰুণাভৰ ব্যৱসায়ত ধন - সম্পত্তি সকলোখিনি হেৰুৱাৰ পিছত নিজকে সি বুজাব নোৱাৰা হৈ পৰিছিলে আৰু সুৰাৰ ক্ষন্তেকীয়া মিছা চাহাৰা ল'বলৈ ল'লে আৰু জুৱা খেলত বাকী থকা ধন - সম্পত্তি খিনিও শেষ কৰি পেলালে। সুৰাৰ নিচাত প্ৰায় সদায়ে সি চিত্ৰাক মাৰ -পিত কৰিছিলে আৰু তাই যেন কাকো নকই সেই বাবে তাইক ধম্কিও দিছিলে যে 'যদি তাই কাৰোবাক কয় তেন্তে তাইক সি কোনেও গম নোপোৱাকৈ মাৰি পেলাব।' কিন্তু উপায় বিহীন চিত্ৰা মনৰ দুখত থাকিব নোৱাৰা হৈ এদিন মনে মনে পলাই গৈ তাই মাক হঁতক

২০১৮-২০১৯

সকলোখিনি কথা খুলি কৈ দিলে। কিন্তু ওচৰ - চুবুৰীয়া সম্বন্ধীয় আৰু সমাজে কি ক'ব , কি নক'ব বুলি তেওঁলোকৰ সন্মান শেষ হৈ যোৱাৰ ভয়ত আকৌ কিছু টকা দি চিত্ৰাৰ মাক - দেউতাকে তাইক অৰুণাভকে গটাই দিলে। টকাখিনি পাই সি কেইদিন মান তাইক মাৰ -পিত নকৰিলে কিন্তু জুৱা আৰু সুৰাত সি সেইখিনি টকাও শেষ কৰি পেলাইছিলে। টকাখিনি শেষ হোৱা কেইদিনমান পিছৰ পৰা সি আকৌ আগৰ দৰে চিত্ৰাক মাৰ - পিত আৰু অত্যাচাৰ কৰিবলৈ ল'লে। অৱশেষত উপাই বিহীন চিত্ৰা এদিন মাজনিশা ঘৰ এৰি ক'ৰবালৈ গুচি গ'ল। সকলোৱে তাইক বিচৰাৰ বহুত চেষ্টা কৰিলে কিন্তু কোনেও তাইক কঁতো আৰু বিচাৰি নাপালে। তাইক যেন পুনাই দেখাৰ আশা লাহে - লাহে - সময়ৰ সৈতে সকলোৱে হেৰুৱাই পেলালে। আনফালে ভূমিকা দিনে দিনে উন্নতিৰ পথত আগবাঢ়ি গৈ আছিলে। তাইৰ যেন সকলোবোৰ সপোন এতিয়া লাহে লাহে পুৰা হ'বলৈ লৈছিলে। ভূমিকায়ে ভালদৰে জানিছিলে যে দৰিদ্ৰতা কি আৰু ইয়াৰ প্ৰভাৱে কেনেকৈ মানুহক খুলি খুলি খাই। কিয়নো তাই নিজেও এটি অতি দুখীয়া পৰিয়ালত জন্ম পাইছিলে আৰু সেয়ে তাই যিমান পাৰিছিলে সিমানে অনাথ আৰু দুখীয়া লোক - সকলক সহায়ৰ হাত আগবঢ়াইছিলে।

চিত্ৰাক হেৰুৱাৰ পিছত তাইৰ স্মৃতিবোৰৰ সৈতেই সকলোৱে নিজৰ নিজৰ জীৱনত আগবাঢ়ি গ'ল প্ৰায় ১ (এক) বছৰ মানৰ পিছত ভূমিকাৰ জন্মদিন আহিল আৰু তাই প্ৰতিবাৰৰ দৰে এইবাৰো নিজৰ জন্মদিন উজ্জাপন কৰিবলৈ অনাথ আশ্ৰম খনলৈ গৈছিল। তাত কিছু সময় অতিবাহিত হোৱাৰ পিছত তাই হঠাৎ চিত্ৰাৰ দৰে ছোৱালী এজনীক দেখা যেন পালে। কিন্ধু তাইৰ মনত সন্দেহো উপজিছিল। কিয়নো ছোৱালীজনীক ভূমিকাই আঁতৰব পৰাহে দেখিছিলে, দেখিবলৈ যদিও ভালেখিনি চিত্ৰাৰ দৰেই আছিলে কিন্তু তাইৰ সাজ -পাৰবোৰ ফটা-চিতা

আছিলে আৰু দেখিবলৈও খুব বেয়া অৱস্থাত আছিলে। অলপ সময় আঁতৰৰ পৰায়ে লক্ষ্য কৰাৰ পিছত আৰু ৰ'ব নোৱাৰি ভূমিকায়ে দৌৰি গৈ ছোৱালীজনীৰ কাষ চাপিলে। 'হয় চিত্রা এই চিত্রায়ে হয় 'ভূমিকায়ে মনতে ভাবিলে। চিত্রাক তেনেকুরা এটা অৱস্থাত দেখি যেন তাইৰ বুকুখন কঁপি উঠিছিল। দুচকুৰে বৈ অহা চকুপানীখিনিয়ে যেন ৰখিবলৈ নামে নোলোৱা হ'ল। লগে লগে ভূমিকায়ে চিত্ৰাক সাৱতি ধৰিলে আৰু নিজৰ শৰীৰৰ কাপোৰ এখন চিত্ৰাৰ শৰীৰত মেৰিয়াই দিলে আৰু দুপৰীয়াৰ ভাত-সাজ ধুনীয়াকৈ খাবলৈ দিলে। কিছু সময় থকাৰ পিছত ভূমিকায়ে অনুভৱ কৰিলে যে চিত্ৰা আৰু আগৰ দৰে হৈ থকা নাই যিহেতু ভূমিকা এগৰাকী ডাক্তৰ আছিলে। সেয়ে তাই বুজিব পাৰিছিলে যে চিত্ৰা মানসীকভাৱে বিকাৰগ্ৰস্থ হৈ পৰিছিলে আৰু সেইদিনায়ে তাই চিত্ৰাক অনাথ আশ্ৰমখনৰ পৰা নিজৰ লগত লৈ গ'ল। লৈ যোৱাৰ পিছৰ দিনা চিত্ৰাক তাইৰ নিজৰ ঘৰখনলৈ লৈ গ'ল কিন্তু তাতো যেন চিত্ৰাৰ বাবে কোনো ঠাই নাছিলে। মানসিকভাৱে দুৰ্বল হৈ পৰাৰ বাবে তাইক ঘৰত ৰাখিবলৈ তেওঁলোকে মানা কৰি দিলে আৰু মেন্টেল হাস্পাতালত ৰখাব কথা ক'লে। ভূমিকায়ে এইবোৰ কথা মুথেও ভাল নাপালে আৰু খঙতে তাই তাত সিহঁতৰ হাতত চিত্ৰাক নগতাই নিজৰ লগতেই লৈ গ'ল।

চিত্ৰাৰ বাবে ভূমিকায়ে সম্পূৰ্ণৰূপে সকলোখিনি হৈ পৰিছিলে আৰু কিছু বছৰ পিছত ভূমিকাৰ মৰম আৰু কন্তৰ ফলত চিত্ৰা আকৌ এজনী সৃস্থ সূন্দৰ যুৱতী হৈ পৰিছিলে। এতিয়াও দুয়ো একে লগেই থাকে। এতিয়া চিত্ৰাও এটা ভাল চৰকাৰী চাকৰি পালে আৰু প্ৰতি মাহে নিজৰ দৰমহাৰ আধা অংশ অনাথ তথা মানসিক ভাৱে বিকাৰগ্ৰস্থ লোকসকলক দান কৰে আৰু এনেদৰেই দুয়ো হাঁহি - মাতি বাস কৰিবলৈ ল'লে।

নিঃ স্বার্থ প্রেম

মিছ তাছলিমা নাছৰিণ স্নাকত প্ৰথম যান্মাসিক

এটি সন্তানে বিনা দিধাৰে মাকৰ সন্মুখত মনৰ কথা প্ৰকাশ কৰিব পাৰে। কিন্তু বৰ্তমান যুগত সন্তান বিলাকে ইমানে ব্যস্ত হৈ পৰে যে মাকৰ অস্তিত্ব বহু দূৰতেই এৰি থৈ আহে। গলত কাঁইট এডাল লাগিলে শিয়ৰি উঠা মাতৃ গৰাকীৰ কথা ভাবিবলৈ আজৰি নাই। এটি কেচুৱাই যিদৰে মাকৰ সান্নিধ্যত পৰম তৃপ্তি লাভ কৰে। একেদৰে বৃদ্ধা হৈ অহা মাতৃয়েও সন্তানৰ সান্নিধ্য বিচাৰে। তেওঁ সন্তানৰ বাবে স্বীকাৰ কৰা ত্যাগৰ বিনিময় নিবিচাৰে, বিচাৰে মাথো এষাৰি মাত, অলপ মৰম। দৈনন্দিন ব্যস্ততাৰ মাজত যদি সন্তানে কিছু সময় মাকৰ কাষত

অতিবাহিত কৰে সেয়াই মাতৃ গৰাকীৰ বাবে পৰম সন্তুষ্টি। ক'ৰবাৰ পৰা আহি এষাৰ মাত, বেমাৰ আজাৰৰ সময়ত অলপ গুৰুত্ব পালেই মাতৃৰ মন হেঁপাহেৰে পূৰ হৈ যায়। কিন্তু এইখন কৰিবলৈ আধুনিক যুগৰ বহু সন্তানৰ আজৰি নাই। এগৰাকী মহিলাৰ সকলো অধিকাৰৰ ভিতৰত আটাইতকৈ উত্তম অধিকাৰটোৱে হৈছে মাতৃত্ব। মাতৃম্নেহ এনে এক স্নেহ যি সন্তানৰ লাগুনা-অৱজ্ঞা-তিৰস্কাৰেও ইয়াক নোহোৱা কৰিব নোৱাৰে। গতিকে আমি কেতিয়াও আই মাতৃক বেয়া ব্যৱহাৰ বা অৱহেলা কৰিব নালাগে।

corresponds to the second correspond to the second corresponds to the second correspond to the second corresponds to the second corresponds to the second correspond to the second ২০১৮-২০১৯

একেবাৰে পুৰণি স্মৃতিবোৰ মুচি পেলাব পাৰি বুলি। দুখৰ চকুলোবোৰ ধৰি ৰাখিব নোৱাৰাৰ দৰে।

এই পথিৱীত কোনেও কাকো ধৰি ৰাখিব নোৱাৰে। সকলোৱে নিজ বাটেৰে গৈ থাকে। আচেনে এনে কোনো ভালপোৱা, য'ত স্বাৰ্থ নাই, আশা নাই, কল্পনা নাই, স্বপ্ন নাই, অভিমান নাই, আৱেগ নাই, য'ত পাই হেৰুৱাৰ দুখ নাই, কিন্তু সিহঁতে চিৰন্তন ভালপোৱা বুকুত বান্ধিও সকলো আশা, কল্পনা, অভিমানক যুক্তিৰ শিলত ঠেতেলিয়াই আচাৰি পেলাইছিল আৰু নিজকে লৈ গৈছিল এনে এটা সম্পৰ্কৰ মাজলৈ য'ত সকলো মাথো বন্ধী হৈ গৈছিল দুখন হৃদয়ৰ দুটা গোপন মণিকোঠাত। সি অনুভৱ কৰিছিল তাইৰ বুকুৰ মাজত জীপাল হৈ থকা ভালপোৱাক। সেই ভালপোৱা, যি ভালপোৱাক তাই প্ৰসাৰিত কৰি দিব বিচাৰছিল অন্য কোনোবা পুৰুষৰ হৃদয়লৈ, কিন্তু প্রেয়সী হিচাপে নহয় মানৱীয়তা হিচাপে। কিন্তু এই ধাৰণাৰ বাবে হয়তো সিহঁতৰ মাজত ভুল বাজু-বুজিৰ সৃষ্টি হৈছিল আৰু এই ভুল বজাবজিৰ পৰা হয়তো সিহঁতৰ প্ৰেম সংঘাতলৈ পৰিণত হৈছিল। এনেকৈয়ে সিহঁতৰ প্ৰেমত ব্যাঘাত জিনাছিল। হঠাতে থান-বান হৈ গৈছিল, বিশ্বাস, মৰম, ভালপোৱা, আৱেগ-অনুভূতি এই সকলোবোৰ ধূলিকণা হৈ পৰিছিল।

অৱশেষত উপায়বিহীন দুয়ো দুয়োৰে পৰা আঁতৰি তাকিবলৈ লৈছিল। কিন্তু এজনে আনজনক পাহৰিব পৰা নাছিল। বিভিন্ন ধৰণৰ পাহৰিবৰ বাবে উপায় অৱলম্বন কৰিছিল তথাপিও বার্থ হৈছিল।

"তুমি ভগৱানক বিশ্বাস কৰা নহয়। এবাৰ মোৰ কথাও ক'বা। মই যেন তোমাক পাহৰি যাব পাৰো। কি কৰিবা মই পাহৰিব নোৱাৰো তোমাক তাই কান্দিছিল। পুনৰ বাৰে বাৰে চেষ্টা কৰিছিল তাৰ কষ্ট লাঘৱ কৰিবৰ বাবে সি কোনো উত্তৰ নিদিয়াকৈ, মাথো যোগাযোগ বন্ধ কৰি দিছিল। সি লাহে লাহে তাইৰ আৱেগিকতাৰ পৰা আঁতৰি আহিছিল। তাইৰ অবিহনে থাকিবৰ বাবে নিজকে প্ৰস্তুত কৰিছিল। কথা-বাৰ্তাত কোনো আৱেগিকতা ৰখা নাছিল কোনো খবৰ লোৱা নাছিল। অথচ প্ৰতি দিনাই সি ফোন কৰে, কথা পাতে, হাঁহি হাঁহি তাইৰ লগত ধেমালি কৰে। কিন্তু এতিয়া এখন সম্পূৰ্ণ ওলোটা ছবি প্রতিফলিত হৈছে। অধ্যয়ন কর্মবাস্তময় উজ্জল ভৱিষাৎ জীৱনৰ দায়িত্ববোধৰ দোহাই দি তাই আৰু সি নিজৰ জীৱন পথত আগবাঢ়ে।

ব্যর্থ প্রেম

- ৰূপামণি কলিতা স্নাতক, ষষ্ঠ ষান্মাসিক, (ক'লা শাখা)

দুখ আৰু সুখৰ কোনো সংজ্ঞা নাথাকে। নাথাকে ভাল পোৱাৰো। বুকুৰ মাজত জীপাল হৈ উঠা অভিমান, আকুলতা, ব্যাকুলতা, যন্ত্ৰণা আদিৰো কোনো সংজ্ঞা নাথাকে। মাথো সকলোৰে এটা থাকে। সম্পৰ্কৰ নাম ভালপোৱা। যি ভালপোৱাত জ্বলি জ্বলি, গলি গলি শেষ হোৱাৰ যন্ত্ৰণা থাকে, য'ত স্বপ্নবোৰ গল্প হয়, কল্পনাবোৰ কবিতা হয় সেই ভালপোৱাই প্ৰকৃত ভালপোৱা। সিহঁতে তাকেই বিচাৰিছিল আৰু পোৱা-নোপোৱাৰ আলি-দোমোজাৰ মাজত সিহঁত উপনীত হৈছিল। জীৱন, যৌৱন, প্ৰেম সকলো একেটা পাত্ৰতে সংমিশ্ৰিত হৈ কেতিয়াবা সিহঁতক আমনি কৰিছিল। তথাপি সিহঁতে বত্তৰ কেন্দ্ৰৰ পৰা আঁতৰি অহা নাছিল। মাথো অহর্নিশে দুয়োটাই দুয়োটাকে এক চুম্বকীয় শক্তিৰে ভালপোৱাৰ বৃত্তলৈ টানি আছিল।

কোনো প্ৰস্তাৱ প্ৰতিশ্ৰুতিৰে গঢ়ি উঠা নাছিল সিহঁতৰ সম্পৰ্ক। সহপাঠী হিচাপে বন্ধুত্বৰ আলমলৈ গঢ়ি উঠিছিল সেই সম্পৰ্ক। যি সম্পৰ্কৰ মাজত বন্ধুত্ব ভালপোৱাই একেডাল সৰল ৰেখাৰ পৰা আগ আৰু গুৰিটো পৃথক কৰিব নোৱাৰাৰ দৰে সিহঁতেও কোনো দিনে দুয়োটা সম্পৰ্ককে পৃথক কৰিব পৰা নাছিল বা এটা নাম দিব পৰা নাছিল। কোনো সম্পৰ্কই চিৰস্থায়ী নহয়। চিৰস্থায়ী হয় মানুহৰ অনুভৱবোৰ, স্মৃতিবোৰ যাক বুকুত লৈ মানুহ পুৰণি সম্পৰ্কক পাহৰিব চেষ্টা কৰে, নতুন স্পৰ্কক আদৰি লয় আৰু নতুন নতুন সম্পৰ্কৰ মাজত বান্ধ খায়। কিন্তু কোনো মানুহেই ক'হ নোৱাৰে হৃদয়ৰ পৰা

२०२०२०२०२०२०२०२०२०२०२०२०२०२०२० *छ मित्र*ान्। २०२०२०२०२०२०२०२०२०२०२०२०२०२०२०२० २०১৮-२०১৯

ফুটিছে, বোম ফুটিছে' বুলি মানুহবোৰে চিঞৰিছিল। বোমাটোৰ প্ৰাবল্য ইমাইে বেছি আছিল যে আমাৰ স্কুলৰ খিৰিকীৰ কাচবোৰ জন্জনাই খহি পৰিছিল। চাৰিওফালে মানুহৰ আৰ্তনাদ, মৰণ কাতৰ চিঞৰ-এক ভয়াবহ পৰিৱেশ। মই সাত বছৰীয়া ল'ৰাটোৰ মানস পটত খোদিত হৈ থকা সেই দিনটোৰ প্ৰতিটো ঘটনা আজিও মই পাহৰিব পৰা নাই।

দুপইচা আৰ্জি দেউতাক আৰ্থিকভাৱে সহায় কৰি অহা মা তেতিয়া লোকৰ ঘৰত কাম কৰাত ব্যস্ত। বোম ফুটাৰ শব্দ শুনি মাই য'ৰ কাম ত'তে এৰি স্কুললৈ দৌৰি আহিলে। মাক দেখি মই স্কুলৰ বাহিৰলৈ ওলাই আহিলো। আধাপোৰা, হাত– ভৰি নোহোৱা কিমান মানুহৰ যে মৃতদেহ..... আজিও মনত পৰিলে মোৰ গাৰ নোম শিয়ৰি আহে।

মাই চিঞৰি চিঞৰি মোক সুধিছিল, 'তোৰ ভণ্টী ক'ত? ক'ত আছে তাই?' তেতিয়া ছাৰ-বাইদেৱে কৈছিল যে মৰমী অৰ্থাৎ মোৰ ভনীজনীক দেউতাই বোলে কিছু সময় আগতে স্কুলৰ পৰা লৈ গৈছে। মই আৰু তাত এখন্তেকো ৰোৱা নাছিল। মোক হাতত ধৰি মাই ব্ৰীজৰ আনটো পাৰত মাছৰ দোকান এখনত কাম কৰা মোৰ মামাৰ ওচৰলৈ গ'ল। মামাক লগত লৈ মাই মামাহঁতৰ ঘৰত মোক থৈ দেউতা আৰু ভণ্টীক বিচাৰি চাৰিওফালে দৌৰি ফুৰিলে। মাই দৌৰিছেহে দৌৰিছে, আউল-বাউল চুলি, কাপোৰ-কানিৰ অৱস্থা নাই— তথাপিও মাই ক'তো এখন্তেকো নোৰোৱাকৈ দেউতা আৰু ভণ্টীক বিচাৰি ফুৰিছে। এপাকত আকৌ আমাৰ নিজৰ ঘৰলৈও গৈছে, কিজানিবা ঘৰলৈকে গৈছেই…..। নাই তাতো নাই, ঘৰৰ দুৱাৰত তলাটো ওলমি আছে। অৱশেষত মাৰ ধৈৰ্যৰ বান্ধ ছিঙি গ'ল। মাই চিঞৰি চিঞৰি কান্দিবলৈ ধৰিলে।

অৱশেষত কাৰোবাৰ উপদেশ মতে মাই ভঙাগড় মেডিকেললৈ গ'ল। বহুত বিচাৰ খোচাৰ কৰাৰ পিছত মাই ভণ্টীক বিচাৰি পালে। চাৰি বছৰীয়া মোৰ বুদ্ধিমতী ভনীজনীয়ে ডাক্তৰক ঘৰৰ ঠিকনা, মা-দেউতাৰ নাম, নিজৰ নাম, সকলোখিনি জনাইছে। সেইবাবে আমি ভণ্টীক বিচাৰি পাবলৈ সক্ষম হ'ল। মোৰ মৰমৰ 'মৰমী' ভণ্টীজনী তেতিয়া আৰু আগৰ সেই ফট্ফটীয়া, মোৰ লগত কাজিয়া কৰি ভাল পোৱা ধুনীয়া ছোৱালীজনী হৈ থকা নাছিল। তাইৰ মূৰৰ চুলিবোৰ পুৰি গৈছিল। মুখখন কিচ্কিচিয়া কলা হৈ গৈছিল।

কিন্তু দেউতা? দেউতাক তেতিয়ালৈকে আমি বিচাৰিয়ে পোৱা নাছিলো। মাই মামাক লগত লৈ লানি লানিকৈ শুৱাই

সম্পূর্ণ সত্যাশ্রীত ঘটনা

ক'লা দিৱস

কৰণ বৰ্মন

উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ (ক'লা শাখা)

২০০৮ চনৰ ৩০ অক্টোবৰ তাৰিখ। দেউতা আৰু ভণ্টীৰ লগত ময়ো স্কুললৈ গৈছিলো। মই তেতিয়া তৃতীয় শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰ আৰু ৪ বছৰীয়া ভণ্টী প্ৰথম শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰী। আমাৰ স্কুলখন গণেশগুৰিৰ উৰণীয়া সেতুৰ তলত। ২৯ অক্টোবৰ তাৰিখে আছিল পোহৰৰ উৎসৱ দীপাৱলী। সেইদিনা ৰাতি আমি সৰু পৰিয়ালটোৱে যথেষ্ট হাঁহি-ধেমালিৰে পাৰ কৰিছিলো। মই ভবা নাছিলো যে সেই ৰাতিটোৱে আছিল দেউতা আৰু ভণ্টীৰ লগত হাঁহি-ধেমালি কৰাৰ মোৰ শেষ ৰাতি।

ৰাতিপুৱা ন-মান বজাত দেউতাই ভণ্টী আৰু মোক স্কুলত থৈ ঘৰলৈ উভতি গৈছিল। ভণ্টীৰ স্কুল ১১.০০ বজাত চুটী হয়। ভণ্টীক লৈ দেউতাই স্কুলৰ চৌহদৰ পৰা ওলাই গ'ল। তামোল খাই ভালপোৱা মোৰ দেউতাই অলপ দূৰ গৈয়ে পাণ-তামোলৰ দোকান এখনৰ সন্মুখত থিয় হৈ তামোল এখন খাবলৈ ৰৈছিল। হঠাৎ প্ৰচণ্ড শব্দত গোটেই পৃথিৱীখন থৰ্থৰকৈ কঁপি উঠিল। কলা ধোঁৱাই আকাশখন চানি ধৰিলে। বতাহে কঢ়িয়াই আনিলে এটা পোৰা পোৰা গোন্ধ। 'বোম

থোৱা মৰাশবোৰৰ মাজত দেউতাক বিচাৰি ফুৰিছিল।। দুদিন পিছত মাৰ কস্তৰ সাৰ্থক হ'ল। দেউতাক বিচাৰি পালে। কিন্তু আমাৰ লগত হাঁহি ধেমালি কৰি ভাল পোৱা সেই সদা স্ফূৰ্তিবাজ, সুস্থ-সবল দেউতাজনক নহয়, জুয়ে পুৰি বিকৃত কৰি পেলোৱা একন মুখ আৰু ফুলি ধেন্দাকাৰ দিয়া এটা অৰ্ধগলিত মৃতদেহহে বিচাৰি পালে। আচলতে দেউতাক মায়ে আঙুলিত পিন্ধা আঙঠি, হাতত বন্ধা সূতা আদিৰ পৰাহে আমাৰ দেউতা বুলি চিনাক্ত কৰিছিল। দেউতাক হেৰুৱাৰ দুখে মোৰ সৰু বুকুখন ভাঙি পেলাইছিল। মই চিঞৰি চিঞৰি কান্দিছিলো। দেউতাৰ ওচৰলৈ গৈ তেওঁক চুই চোৱাৰ হেঁপাহ এটা কিন্তু মোৰ অলপো জগা নাছিল। কিবা এক অনামী ভয়ত মই থক্থককৈ কঁপিছিলো। কোনোবা এজনে আহি মোক দেউতাৰ মৃতদেহৰ ওচৰৰ পৰা লৈ গৈছিল।

কোনোবাই কৈ থকা কথা এষাৰ আহি মোৰ কাণত পৰিছিল, 'ছোৱালীজনী বাচিলেও মাকজনী অলপ শান্তি পালে হয় কিজানি।' তাৰমানে মোৰ ভণ্টীজনীও দেউতাৰ দৰে নিঠৰ হৈ পৰিব নেকি? তায়ো দেউতাৰ লগত কোনোবা অজান দেশলৈ গুচি যাব নেকি?—মই আৰু তাত এখন্তেকো ৰৈ থকা নাছিলো। দৌৰি দৌৰি ভণ্টীৰ ওচৰলৈ আহিছিলো। মই তাইৰ পিনে থৰ হৈ বহু সময় ধৰি চাই আছিলো। বাধাহীনভাৱে চকুপানী ওলাই আছিল, মুচি পেলোৱাৰ প্ৰয়োজনবোধ কৰা নাছিলো।

ঠিক সেই দিনায়ে নিশা বাৰ বজাত মোৰ মৰমৰ ভণ্টীজনীও দেউতাৰ লগত একেলগে থাকিলে, কোনো দিনে উভতি নহাৰ প্ৰতিশ্ৰুতিৰে গুচি গ'ল।

মোৰ মনত এটায়ে প্ৰশ্ন জাগে, মোৰ দেউতা আৰু অকণমানি ভণ্টীজনীয়ে কাক, কি কৰিছিল? কিয় তেওঁলোকক জীয়াই থাকিবলৈ দিয়া নহ'ল?

মই বুজি পাইছো হিংসাই কেতিয়াও কাকো সুখ নিদিয়ে, শান্তি নিদিয়ে। যিয়ে মোৰ দৰে আপোনজনক হেৰুৱাইছে, তেওঁহে বুজি পাই হিংসাই কি দিয়ে কি কাঢ়ি লৈ যায়। হিংসাৰ জুইত আপোনজনক হোৰোৱাৰ বেদনা সঁচাকৈ সহ্যাতীত। সেইবাবে মই সকলোকে কৰযোৰে প্ৰাৰ্থনা কৰি ক'ব বিচাৰো হিংসাৰ পথ ত্যাগ কৰি অহিংসাৰ পথ লোৱা, নিজেও সুখত শান্তিত থকা আৰু আনকো সুখ-শান্তিত থাকিবলৈ দিয়া।

মহৎলোকৰ বাণী

- ১। নম্ৰতা সজ ব্যৱহাৰৰ অনুপম। সত্যনাথ বৰা
- ২। বিশ্বাসৰফল প্ৰেম, প্ৰেমৰ ফল সেৱা, সেৱাৰ ফল শান্তি। **মাদাৰ টেৰেছা**
- ৩। সত্যৰ কাৰণে সকলো ত্যাগ কৰিব পাৰি কিন্তু সত্যক কোনো কাৰণতে ত্যাগ কৰিব নোৱাৰি। স্বামী বিবেকানন্দ
- ৪। ভাল হাতৰ আখৰ শিক্ষাৰ অংগ। **মহাত্মা গান্ধী**
- ৫। ভাগ্যৰ আন এটা নাম কঠোৰ পৰিশ্ৰম। মহাত্মা গান্ধী
- ৬। তোমাৰ সুনামেই তোমাৰ আটাইতকৈ মূল্যৱান সম্পদ। **চক্ৰেটিছ**
- ৭। মিঠা মাত ব্যৱহাৰৰ প্ৰণালীৰ ঘাই মন্ত্ৰ। **সত্যনাথ বৰা**
- ৮। কুসংস্কাৰ হ'ল পৃথিৱীৰ সবাতোকৈডাঙৰ বোজা। সর্বপল্লী ৰাধাকৃষ্ণন

মায়াপুৰী গাওঁ

মিনাক্ষী দাস স্নাতক, পঞ্চম যান্মাসিক

মায়াহঁতৰ গাঁৱখনৰ নাম আছিল মায়াপুৰী গাওঁ। সেই কাৰণে মাক আৰু দেউতাকে অতি মৰমেৰে তাইৰ নাম ৰাখিছিল মায়া। কিন্তু মায়াই তাইৰ মাক দেউতাকক সৰু কালতে হেৰাইছে। তাই মামাৰ ঘৰত থাকি ডাঙৰ হৈছিল। মামাকহঁতৰ পৰিয়ালটো সিমান এটা চলমান নাছিল। এদিন তাই যেতিয়া বেলেগ ল'ৰা ছোৱালীৰ নিচিনা স্কুলত যাব বিচাৰিলে তেতিয়া তেওঁৰ মামিজনীয়ে তেওঁক বুজালে যে তাইক স্কুলত পঢ়াব নোৱাৰিব কাৰণ তেওঁলোকৰ পৰিয়ালটোত ডাঙৰ মামাৰ নিজৰ তিনিটা ল'ৰা ছোৱালীৰ আছে. সেইবাবে ঘৰৰ খৰচা কৰি মামাহঁতৰ ল'ৰা ছোৱালী কেইটাক পঢ়াবলৈকে টান হৈছে। তাকে তাইৰ পঢ়িবলৈ ইচ্ছাটো মনতেই ৰাখিবলগীয়া হ'ল। মায়া সৰু এজনী ছোৱালী মাত্ৰ দহ (১০) বছৰ বয়স, কিন্তু মায়াৰ বহুত বৃদ্ধি আছিল। তাই ভাবিছে মনে মনে যদি তাই কোনোমতে পঢ়িবলৈ পাৰে তেনেহ'লে তাই জীৱনত এজনী ডাঙৰ মানুহ হ'ব। এদিন ৰাতিপুৱা মায়া সিহঁতৰ ৰাস্তাৰ আলিটোত বহি আছিল আৰু ভাবি াছিল যদি আকাশৰ পৰা তেওঁৰ মা আহি তেওঁক অলপ মৰম কৰিলেহেঁতেন। কিমান দিন হৈ গ'ল 'মা'ৰ মৰম পোৱা নাই। সেই ভাবি থকা সময়তেই সিহঁতৰ গাওঁৰ এজনী স্কুলৰ শিক্ষয়িত্ৰী নমিতা বাইদেউ তাইৰ মূৰৰ ওপৰত হাত ৰাখিলে আৰু ক'লে—কি ভাবি আছা?

মায়া বহুত মৰমীয়াল ছোৱালী আছিল। গাওঁৰ সকলো মানুহে তাইক খুব ভাল পাইছিল। মায়াই নমিতা বাইদেউৰ ফালে চাই ক'লে- নাই নাই একো ভবা নাই। তেতিয়া তেওঁ তাইৰ লগতে বহিলে ৰাস্তাৰ আলিতে আৰু ক'লে তুমি মোৰ চকুৰ ফালে চাই কোৱা যে একো হোৱা নাই। তেওঁ এনেকৈ কওতে মায়াৰ চকুৰ পানী ওলাই গ'ল আৰু কান্দিবলৈ ধৰিলে। মোৰ আজি মা জীয়াই থাকিলে মোক কিমান মৰম কৰিলেহেঁতেন। মোকো স্কুলত পঢ়িবলৈ পঠালেহেঁতেন। এই কথাষাৰ শুনি বাইদেৱে তেওঁক মৰমেৰে নিজৰ বুকুত সাৱটি ধৰিলে আৰু ক'ললে—মই আছো নহয়, তুমি কিয় মোক কোৱা নাই। মই তোমাৰ মা হ'ব নোৱাৰিম, কিন্তু এজনী মাৰ দৰে মাহী হ'ব পাৰিম। আজিৰ পৰা তুমি মোক মাহী বুলি মাতিবা। মনৰ যিমান কথা আছে মোক ক'বা আৰু মই তোমাক স্কুলত নাম ভৰ্তি কৰাই দিম। বাইদেৱে তাইৰ মনৰ কথা শুনা পাই বহুত ভাল পাইছে আৰু তাইক নিজৰ স্কুলত নাম ভৰ্তি কৰি দিলে। তাই খব মন দি পঢ়া-শুনা কৰিছিল আৰু স্কলত প্ৰথম স্থান লাভ কৰিছিল। তাকে চাই নমিতা বাইদেউৰ মনটো ভাল লাগিছিল। তেওঁ সকলো বস্তু, কিতাপ-পত্ৰ, বহী-কলম আদি কিনি দিছিল। মাজে মাজে নতন কাপোৰ, চোলা আদি কিনি দিছিল। তাইক নিজৰ ছোৱালীৰ দৰে মৰম কৰিছিল। মায়াই তাইৰ গাওঁৰ স্কুলৰ পৰা মেট্ৰিক পাছ কৰিছিল। মায়াই যেতিয়া মেট্রিক পাছ কৰিলে তাইৰ মামা মামীয়ে বিচাৰিছে যে তাইক বিয়া দি দিব। কিন্তু তাইৰ আৰু পঢ়িবলৈ মন, বিয়াৰ কাৰণে অমান্তি হ'ল। নমিতা বাইদেৱে বিচৰা নাছিল। ইমান চোকা ছোৱালীজনী ইমান সৰু কালতে বিয়া পাতক। তাই মনে মনে ঠিক কৰিছিল এই গাওঁত থাকিলে মামা মামীয়ে তাইক জোৰ কৰি হ'লেও বিয়া দি দিব। তাকে তাই ভাবিছিল তেওঁ ঘৰৰ পৰা পলাই চহৰলৈ গুচি যাব। তাই এদিন ৰাতি পুৱাতে কাকো নোজোনোৱাকৈ নিজৰ প্রয়োজনীয় কিছুমান বস্তু-বাহানি লৈ গৰৰ পৰা ওলাই গ'ল। প্ৰথমে ষ্টেচনত আহি বহি আছিল। তাই কিবা ভুল কৰিলে নেকি কাকো নজনোৱাকৈ অহাৰ কাৰণে ভাবি আছিল। এতিয়া তেওঁ ক'ত যাব কি কৰিব একো নাজানে। পিছত গুৱাহাটী ষ্টেচনৰ টিকট কাটি উঠি গ'ল। তাইৰ নতুন জীৱন আৰম্ভ হ'ল।

মায়া গুৱাহাটীত আহি দেখে ইমান ডাঙৰ চহৰ তাইক কোনোৱে চিনি নাপায়। তাই কি কৰিব নিজেই নাজানে। তাৰ পিছত তাইৰ লগত ট্ৰেইনত চিনাকী হোৱা এগৰাকী মহিলাই

corresponds to the second correspond to the second corresponds to the second correspond to the second corresponds to the second corresponds to the second correspond to the second ২০১৮-২০১৯

তাইক মাতিলে। মায়াৰ মুখখন চিন্তাত বিভোৰ হৈ থকা যেন লাগিছিল। তাৰ পিছত তাই তেওঁক সকলো কথা ক'লে। মহিলাজনীৰো কোনো নাছিল। তেওঁ মায়াক নিজৰ ঘৰলৈ লৈ যায়। মহিলাজনী এটা বৃদ্ধাশ্ৰমত কাম কৰিছিল। মায়াই মহিলাজনীৰ ঘৰতে থাকিবলৈ ল'লে। তাতে থাকি তাই নিজে সৰু ল'ৰা-ছোৱালীবোৰক টিউচন পঢ়াই নিজৰ পঢ়াৰ কৰচ উলিয়াইছিল। তাই বি.এ. পাথ কৰি লোৱাৰ পিছত এখন স্কলত চৰকাৰী চাকৰি পাইছিল। লাহে লাহে বছৰবোৰ পাৰ হৈছিল। তাই যাৰ লগত জীৱনৰ বাকী দিনকেইটা পাৰ কৰিছিল সেই মহিলাজনীক নিজৰ মাৰ নিচিনা মৰম কৰিছিল।

বহুত বছৰ পিছত মায়াই তেওঁৰ নিজৰ গাওলৈ আকৌ উভতি গৈছিল, সেই নমিতা বাইদেউক চাবলৈ। কিন্তু তেওঁৰ খা-খবৰ গাওঁৰ কোনো মানুহে নাজানে। নমিতা বাইদেউৰ ল'ৰা বিদেশত থাকে এবাৰ আহি মাকক লগত লৈ যোৱাৰ

কথা গম পালে। তেওঁ মন বেয়া কৰি গুচি আহিছিল, কিন্তু মনটোৱে শান্তি পোৱা নাছিল। তেওঁ আকৌ গুৱাহাটীত আহি নিজৰ কামত মন দিছিল। মায়াই যাৰ ঘৰত আছিল সেই মহিলাজনীকো তেওঁ নিজৰ মাকৰ দৰে যতন কৰিছিল। মহিলাজনী কিবা এটা বেমাৰ হোৱাৰ কাৰণে ঢুকালে। মায়া আকৌ অকলশৰীয়া হৈ গ'ল। কিন্তু মহিলাজনী চাকৰি কৰা বৃদ্ধ আশ্ৰমত তেওঁৰ মৃত্যুৰ খবৰ জনাবলৈ গৈছিল। তাতে গৈ মায়াই যি পৰিৱেশ দেখা পালে তেওঁৰ দুই চকু পানীত ভৰি পৰিল। সেই বৃদ্ধা আশ্ৰমত তেওঁৰ নমিতা বাইদেউক দেখা পালে। বাইদেৱে মায়াক চিনি পোৱা নাছিল তাই নিজেই ওচৰত গৈ সাৱটি ধৰি কান্দিবলৈ ধৰিছিল। তাৰ পিছত মায়াই বাউদেউক তেওঁৰ লগতে লৈ আহিল। নমিতা বাইদেউৰ লগত মায়াৰ বাকী থকা জীৱন সুখত কটাবলৈ ধৰিলে।

- * অসমৰ এটি প্ৰাচীন কৃষি উৎসৱৰ নাম কি? উত্তৰ ঃ মিচিংসকলৰ উৎসৱ আলি-আই-লিগাং।
- * প্ৰথম ডাবিং কৰা অসমীয়া ছবিখনৰ নাম কি? উত্তৰ ঃভাগা।
- * মুছলমানে কেইবাৰ অসম আক্ৰমণ কৰে? উত্তৰ ঃ ১৮ বাৰ।
- * অসমৰ কোন টাইত কৃষি গৱেষণা কেন্দ্ৰ আছে?
- উত্তৰ ঃ যোৰহাট, বিশ্বনাথ চাৰিআলি।
- * অসমৰ সৰ্বোচ্চ পাহাৰ শ্ৰেণীৰ নাম কি?
- উত্তৰ ঃ বৰাইল।
- * নৱগ্ৰহ মন্দিৰ কোনটো পাহাৰত অৱস্থিত?
- উত্তৰ ঃ চিত্ৰাচল পাহাৰত।
- * অসমৰ প্ৰথম সংবাদপত্ৰখনৰ নাম কি?
- উত্তৰঃ অৰণোদয় (১৮৪৬-১৮৮২) সম্পাদক ড° বাথাৰ ডাউন।

নোৱাৰো বাবে হেৰাই যোৱা আপোনজনকেই কওঁ। এনেকৈ কথা পাতি থাকোতেই ল'ৰাজনে আহি মোক ক'লে— কি কৰিছ মা?

কিনো কৰিম, তোৰ দেউতাৰৰ লগত কথা পাতি আছো। তই যে এনেকৈ টাইম পাছ কৰি থাক, তোৰ বোৱাৰীক কামত অকণমান সহায় কৰি দিব নোৱাৰা নেকি?

তাইচোন মোক একো কৰিবই নিদিয়ে।

কেনেকে দিব তই হেনো বেমাৰৰ বাহানা কৰি থাকা। অনবৰতে বুঢ়া হ'লো যে, গাটো অকণমান বেয়া হৈ থাকে। মানিছোদেই তোক, বাহানা কৰিবও জনা হলি কি….?

তাই নিজৰ হেপাহবোৰ কেতিয়া পূৰণ কৰিব, যদি অনবৰতে ঘৰৰ কাম বনত লাগি থাকে? তই ঘৰৰ কামবোৰ কৰি তাইক অকণমান আহৰি দিব লাগে। ঘৰতনো কিমান কাম আছে, আমি তিনিজনহে মানুহ ঘৰখনত। হ'ব, আজিকালি তোৰ কাম কৰিব মন নাযাই বুলি চিধাই কৈ দে। তোক এনেকৈ পূহি ৰখাতকৈ এজনী চাকৰণি পূহিলেই মোৰ ভাল হ'ব।

সি গুচি যোৱাৰ পিছত অকলে বহি বহু সময় কান্দিলো মনৰ দুখত। বোৱাৰীজনীৰ মৰমত সুখী হ'বলৈ শিকিছিলোহে মই, কিন্তু নিজৰ ল'ৰাজনেই ককৰ্থনা কৰিলেনো সুখবোৰ সুখ হৈ থাকিবনে? তেতিয়াৰ পৰা ঘৰৰ প্ৰায়বোৰ কামত মই বোৱাৰীক সহায় কৰিব ধৰিলো।

এদিন কাম কৰি ভাগৰি গলো আৰু মূৰটো বৰকৈ বিষোৱাত বোৱাৰীক ক'লো, বোৱাৰীঅ' মোৰ মূৰটো অকণমান মালিচ কৰি দিয়া না? তাই একো প্ৰশ্ন নকৰি মোৰ মূৰটো মালিচ কৰি দিলে। তাইৰ সেই মৰমতে মোৰ মূৰৰ বিষ ভাল হৈ গ'ল।

সন্ধিয়া ল'ৰাজন আহি ৰুমলৈ গ'ল আৰু কিছু সময়ৰ পিছত ৰুমৰ পৰা খঙেৰে ওলাই আহি মোক ক'লে—তই কি পাইছা? কি কি হ'লনো?

তোৰ বোৱাৰীক তই কি চাকৰ বুলি ভাবিছ নেকি? তাইক যে এতিয়া আকৌ তোৰ সেৱা কৰাত লগাই দিছা।

মূৰটো বিষোৱা বাবে অকণমান মালিচ কৰি দিব দিছিলো।লগে লগে বোৱাৰী ওলাই আহি ক'লে—দেখিলাটো মই একো মিছা নকওঁ। তোমাৰ মাৰাই মোক চাকৰণীহে বনাইছে।

বোৱাৰী? মোৰ চকুলো বব ধৰিছিল তেতিয়া বোৱাৰীয়ে আকৌ হিয়া ভঙা কথা ক'লে—

শাহু

ভবানী দাস স্নাতক পঞ্চম যান্মাসিক

বুঢ়া হৈ আহিছো আৰু কেতিয়া মানুহজন হেৰাই যোৱাৰ নিচিনাকৈ ময়ো হেৰাই যাওঁ তাৰ কোনো ঠিকনা নাই। সেইবাবে ভাবিলো ল'ৰাৰ বিয়াখন পাতি দিওঁ বুলি। মই জীয়াই থাকোতেই তই বিয়াখন পাতি ল। পাতিম ৰহ। ৰবলৈ নাই আৰু ঠিক আছে। তাৰ নিজৰে পছন্দৰ এজনী ছোৱালী আছিলেই আগৰে পৰাই, গতিকে বিয়াখনো হৈ গ'ল।

বিয়াৰ পিছত বোৱাৰীৰ মৰমত মই যেন জীৱনৰ অনন্ত সুখ অনুভৱ কৰিব ধৰিলো।

মা, ভাত দিছো আহক। গৈছো। আহক সোনকালে। বোৱাৰী, বাবা আহি পালেনে? অ' আহিছে, ৰুমতে আছে।

বোৱাৰীয়ে মোক ইমান ভাল ব্যৱহাৰ কৰিছিল যে মোৰ আৰু বহুত দিনলৈ জীয়াই থাকিবৰ মন যোৱা হ'ল।

মাজে মাজে আকাশলৈ চাই কওঁ, দেখিছ, মই কিমান সুখত আছো। আপুনি বোৱাৰীৰ সুখ অনুভৱেই কৰিব নাপালে। আপুনি কোৱাৰ নিচিনাকৈয়ে চাগে মই আপোনাতকৈ বহুত বেছি ভাগ্যবান।

মনৰ কিছুমান কথা ল'ৰাটোক বা বোৱাৰীজনীক ক'ব

২০১৮-২০১৯

সেইবাবে মই তোমাক কৈছো, এনেকৈ আৰু থাকিব নোৱাৰি। এতিয়া মই কি কৰিম, মৰিবলৈ যে নাম নলয়, লগৰবোৰ সকলো মৰি শেষ হ'ল।

মই মৰিলে তহতে ভাল পাওঁ নেকি?

তই মৰনে কি কৰ সেয়া প্ৰয়োজন নাই। কিন্তু মই ঠিক কৰিছো যে তই বৃদ্ধাশ্ৰমলৈ যাব লাগিব।

বাবাঅ' লাগিলে মোক মাৰি পেলাঅ', কিন্তু এই শাস্তি নিদিবি মোক। তোৰ বোৱাৰীয়ে কেতিয়াবাই কৈছিল তোক বৃদ্ধাশ্ৰমলৈ পঠিওৱাৰ কথা, কিন্তু মইহে মমতাৰ বাবে তোক ঘৰতে ৰাখি থৈছিলো।

কবলৈ মোৰ একো কথা নাথাকিল। কাৰণ মই সকলো বুজিছিলো। বুজিছিলো যে বোৱাৰীয়ে মোক দেখুৱাই বহুত মৰম কৰিছিল, কিন্তু ভিতৰি ভিতৰি তায়েই মোক ঘৰৰ পৰা খেদি পঠিয়াবলৈ চেষ্টা কৰিছিল। তাই নিজেই একো কোৱা নাছিল মোক, কাৰণ হয়টো তাই মোৰ মনত বেয়া নোহোৱাকৈ থাকি মোৰ ল'ৰাজনক মোৰ মনত বেয়া কৰিব বিচাৰিছিল।

জীৱনটো জীয়াবলৈ সিমানতে শেষ হ'ল যদিও আজিও জীয়াই আছো চকুলোৰে সৈতে।

আজি মই বৃদ্ধাশ্ৰমৰ চোতালত মুকলি আকাশৰ তলত বহি আপোনজনৰ লগতেই কথা পাতি আছো। কিন্তু আজি মোৰ মনত সুখ নাই, চকুত চকুলোহে আছে।

চাওকচোন মই কিমান ভুল আছিলো। মই নিজকে আপোনাতকৈ বেছি ভাগ্যৱান বুলি ভাবিছিলো। কিন্তু আপুনি মোতকৈ বহু বেছি ভাগ্যৱান। কাৰণ আপুনি আজি পাৰ কৰিবলগীয়া হোৱা নাই এই দিনটি। কান্দিবও নোৱাৰা হৈছো। কাৰ ওচৰতনো গৈ কান্দিম? আপোন বুলিবলৈ যে এতিয়া কোনো নাই।

বোৱাৰীৰ কথাত মগন হৈ আপোনাৰ ল'ৰাই মোক ইয়ালৈ পঠিয়ালে। সিহঁতেইটো আছিল মোৰ আপোন। হ'লেও আপোনাৰ বোৱাৰীক মই দোষ দিয়া নাই দিয়ক। কেনেকৈনো দিম? মই যে মাতৃৰূপী এজনী শাহু।

হাঁহো আহক

প্রথম ব্যক্তি : তোমাক দেখিলে অজিতলৈ মনত পরে?

দ্বিতীয় ব্যক্তি ঃ কিয় মই দেখা অজিতৰ দৰে নেকি?

প্রথম ব্যক্তি ঃ নহয় নহয় তেওঁ তোমাৰ দৰে টকা ধাৰলৈ নি ওভোতাই নিদিয়ে।

দিগন্ত ঃ ৰাৱণে সীতাক কিয় হৰণ কৰিছিল?

গৌতম ঃ ৰাৱণে বোধহয় যোগ-বিয়োগ, পূৰণ নাজানিছিল, সেইবাবে।

কম্পিউটাৰৰ শিক্ষক ঃ কম্পিউটাৰৰ দেউতাক কোন ?

ছাত্ৰ ঃ কম্পিউচাৰৰ মাকৰ গিৰিয়েক ছাৰ।

নকৰে তেন্তে কৰিবনো কেতিয়া?

- হ'লেও দিয়কচোন, কৰবাত যদি কিবা অঘটন হয়?
- এইবোৰ আচলতে ভুল ধাৰণা। ল'ৰাৰ লগত থাকিলে বুলিয়েই যে কিবা বেয়া হ'বগৈ তেনেকুৱাটো আমি ভাবোনো কিয়? হয়, দেউতাই মোক কেতিয়াও বাধা দিয়া নাছিল ল'ৰাৰ লগত ধেমালি ফুৰ্টি কৰি ঘূৰিবলৈ। কিন্তু মাজে কৈছিল—

ল'ৰাবোৰক বন্ধু বনাবি আৰু বন্ধুৰ লগত থাকিবি, কিন্তু পাৰ যদি এই প্ৰেমৰ প্ৰলোভনৰ পৰা আঁতৰি থাকিবি।

- দেউতা তুমি চিন্তাই নকৰিবা। অৱশ্যে মই তেতিয়া মিছা মাতিছিলো। কাৰণ মই তেতিয়াও প্ৰেম কৰিছিলো। ডায়েৰীৰ পাতবোৰ যিমানেই লুটিয়াইছো মাথো মোৰ বিষয়তে লিখা আচিল সকলো।
- —কলিতা আজি তোমাৰ ছোৱালীজনীক এজন ল'ৰাৰ লগত বৰ বেয়া অৱস্থা দেখিলোহে।
 - ক'ত?
 - পার্কত।
- —লগৰ কোনোবা আছিল চাগে। আচলতে তাই ধেমালি ফুৰ্টি কৰি থাকি ভাল পায়।
 - মই কি কৈছো তুমি চাগে বুজা নাই।
- বুজিছো, কিন্তু মই মোৰ ছোৱালীজনীক বহুত বেছিকৈ বিশ্বাস কৰো। মোৰ অভিমান মোৰ ছোৱালীজনী। মই জানো তাই কেতিয়াও মোৰ মূৰ ডুবাই নিদিয়ে।

ডায়েৰীৰ এই খণ্ডটিয়ে মোক কন্দুৱালে যদিও আগলৈ পঢ়ি গৈ থাকিলো।

আজি মই জানিব পাৰিলো যেন মোৰ ছোৱালীয়ে কোনোবা ল'ৰাৰ প্ৰেমত পৰিছে। ঘৰলৈ আহি তাইক চিধাই স্বধিলো—

- মাজনী মই কিবা এটা শুনিলো।
- কি দেউতা?
- তই হেনো কোনোবা ল'ৰাৰ প্ৰেমত পৰিছ?
- —কোনেনো ক'লে তোমাক এই মিছা কথাবোৰ?
- মিছা নেকি? হ'ব পাৰে দে।
- মোক বিশ্বাস কৰাটো তুমি?
- কৰো, কিন্তু শুন—
- কি?
- যদি সঁচাকৈ কাৰোবাৰ প্ৰেমত পৰিছ তেন্তে সেয়া

বদনাম

ভবানী দাস স্নাতক পঞ্চম যান্মাসিক

দেউতাৰ ডায়েৰীৰ প্ৰথম পৃষ্ঠাৰ পৰা মাথো সুখৰ কথা।
মা আৰু দেউতাৰ বিয়া। তাৰ পিছত তেওঁলোকৰ জীৱনলৈ
মই অহাৰ সুখ। দেউতাৰ ডায়েৰীখন কোনোদিনেই কাকো
পঢ়িবলৈ দিয়া নাছিল। কিন্তু আজি ডায়েৰীখন যতনে ৰাখিবলৈ
তেওঁ ওচৰত নাই বাবে মই পঢ়িব পাৰিলো।

ডায়েৰীৰ শেষ খণ্ড—

- কিহে কলিতা কলৈ যায়?
- ঃ কলেজলৈ যাও ৰবা।
- এই বয়সত আকৌ পঢ়িবলৈ মন গৈছে নেকি?
- এহ নহয় ৰবা, মোৰ ছোৱালীজনীয়ে বি.এ. পালে নহয়, তাকে তাইৰ কাৰণে এখন এড়মিশ্যন ফৰ্ম লৈ আহোগৈ।
 - ছোৱালীজনীৰ কথা ক'লে যেতিয়া এটা কতা কওঁ?
 - ঃ কি কথা?
- ঃ তাইক একণমান চকু কৰিবাচোন, মানে আজিকালি তাই ল'ৰাবোৰৰ লগত বেছিকৈ ঘূৰি ফুৰা দেকা পাওঁ।
 - ঃ একে লগে পঢ়া ল'ৰা হ'ব পাৰে।
 - ঃ নাজানো আৰু।
 - —এহ ফুৰক দিয়া এই জীৱনতেই যদি ধেমালি ফূৰ্টি

বেয়া কথা নহয়। মাথো মনত ৰাখিবি প্ৰেমে যেন তোক ডুবাই নিদিয়ে যন্ত্ৰণাৰ বিশাল সাগৰত।

সেইদিনা তাই মোক মিছা কৈছিল তাই কাৰো প্ৰেমত পৰা নাই বুলি। কাৰণ মই নিজেই দেখি আহিছো প্ৰেমৰ মাদকতাত তাই যে বিলীন হৈ আছিল।

আজি আকৌ এবাৰ ক'লো—

- তোৰ বিয়াৰ বয়স হ'বই আৰু, গতিকে বিয়াত বহিবি নেকি?
- ঃ কিযে কোৱা, এতিয়া মই আকৌ পঢ়িম। বিয়াৰ কথা ভাবিবলৈ হোৱাই নাই দিয়া।
- ঠিক আছে, তোৰ মনে যি বিচাৰে তাকেই কৰ। কিন্তু চাবি যাতে প্ৰেমে তোক ডুবাই নিদিয়ে যন্ত্ৰণাৰ বিশাল সাগৰত।

দেউতাই বাবে বাবে সেই কথাটো মোক কোৱা মোৰ আজিও মনত আছে। আৰু তেওঁ এই কথাখিনিকে লিখিছে তেওঁৰ এই ডায়েৰীখনত। হয়তো তেওঁ অনুমান কৰিব পাৰিছিল কিবা ডায়েৰীৰ পাত লুটিয়াই।

- মাজনী, তই এইবোৰ কি কৰিলি? আজিচোন মই মূৰ ডুবাবলগীয়া হ'ল তোৰ বাবে। তইতো মোৰ অভিমান আছিলি। লিখিবলৈ মন নাই যদিও এই খণ্ডটি লিখি থলো। আজি মোৰ পুৰণি বন্ধু এজনে মোক ফোন কৰিলে—
 - হেল্লো।
 - কলিতা?
- আৰে গগৈ, বাপৰে-বাপ আজি কেনেকৈ মনত পৰিল মোৰ কথা?
 - মনত প্ৰায় পৰেঅ', কিন্তু কি কৰিম ব্যস্ততাই মাৰিছে।
- অৱশ্যে ডাক্তৰ মানুহ যে তই, তোৰ ওপৰত যে কিমান জীৱনে নিৰ্ভৰ কৰি থাকে।
 - তোক এটা কথা কবলৈহে ফোন কৰিছিলো।
 - কি কথা?
- গগৈয়ে মোক যিবোৰ ক'লে সেইবোৰ শুনাৰ পিছত মোৰ অস্তিত্ববোৰ ক'ৰবাত হেৰাই যোৱা যেন লাগিছিল। সি ক'লে—আজি তোৰ ছোৱালীজনী আহিছিল মোৰ ক্লিনিকলৈ।

- কিয়? মাজনীৰ আকৌ কি হ'ল?
- তোক এতিয়া কেনেকৈ কওঁ?
- কিয় কিবা ডাঙৰ বিপদ নেকি?
- কথাটো ডাঙৰেই।
- কি কথা?
- তোৰ ছোৱালীজনী গৰ্ভৱতী।
- কি? এয়া কেনেকৈ হ'ব পাৰে?
- অবৈধ সম্পৰ্কৰ পৰিচয়।
- অবৈধ সম্পর্ক?
- অ', এই যে আজিকালিৰ মিছলীয়া প্ৰেম নামৰ অবৈধ সম্পৰ্কটো।
- মোৰ বিশ্বাস হোৱা নাই। কাৰণ তাই মোৰ একমাত্ৰ অভিমান আৰু গৌৰৱ।
- বিশ্বাস হ'বলৈ হ'লে অহা কালি মোৰ ক্লিনিকলৈ আহিবি তাই আহিব এই অবৈধ পৰিচয়টো চিৰদিনলৈ লুকুৱাবলৈ। অৱশ্যে এয়া অপৰাধ যদিও তাই তোৰ ছোৱালী বাবে মই কৰিম বুলি কৈছো।
 - সকলো শেষ হৈ গ'লঅ' মোৰ।
- একো নহয়দে, হয়টো তাইৰ কিবা ভুল হৈ গৈছিল। কথাবোৰ গোপনে থাকিবদেই, তই চিন্তা নকৰিবি। মাথো ইয়াৰ পিছত তই তাইৰ বিয়াখন পাতি দিবি।

ফোনটো কাটি যোৱাৰ পিছৰে পৰা মই যেন সকলো আন্ধাৰ দেখিছো। মোৰ এনেকুৱা লাগিছে যেন পৃথিৱীৰ সকলো মানুহে মোৰ ওপৰত থুই পেলাই মোলৈ চাই হাঁহিব ধৰিছে। সহিব নোৱাৰিলো এই অন্ধকাৰ আৰু এই ককৰ্থনাবোৰ। সেইবাবে এই ডায়েৰীখনৰ শেষৰ পৃষ্ঠাটো লিখি জীৱনৰ ডায়েৰীখন ইমানতে সামৰিলো।

ডায়েৰীখনত ইয়াৰ বাহিৰে আৰু একো লিখা নাছিল। এতিয়া মোৰ সন্মুখত দেউতাৰ এখন বগা ফুলৰ মালা আৰি থোৱা ফটো আৰু তেওঁৰ এই ডায়েৰীখন লগতে চকুত তেজ বৰণীয়া চকুলো।

সঁচাকৈ বহুত ডাঙৰ ভুল কৰিলো। যাৰ কাৰণে মই হেৰুৱালো মোৰ প্ৰিয় দেউতাক।

দেউতাই সহিব নোৱাৰিলে মোৰ এই বদনাম।

२०२०-२०२०-२०२०-२०२०-२०२०-२७ विद्वान २०२०-२०२०-२०२०-२०२०-२०२० २०১৮-२०১৯

সত্য ঘটনাৰ ওপৰত আধাৰিত

আহ্বান

নৱনীতা ভূঞাঁ

অধ্যাপিকা, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

ট্রাকৰ শব্দ শুনি মায়ে আকৌ চিঞৰিব বন্ধ কৰা মই সহ্য কৰিব নোৱাৰো।" 'মাজনী', চাচোন বাবু আহিছে নেকি?" তাৰ কলেজলৈ যোৱাৰ সময় হৈছে, এতিয়াও তাৰ হুঁচ নাই। তই মোৰ লক্ষী ছোৱালী। বাবুৱে কথা নুশুনে। ৰাতিপুৱাৰ পৰা মাতি মাতি মই ভাগৰি গৈছো। যাচোন, তাক মাতি আন, মই মাতা বুলি কবি।

হা ভাগৱান! মই কাক মাতিম? মাৰ বাবু যে নেদেখাজনৰ আশ্ৰয়ত আছে, কেনেকৈ বুজাম? আজি কালি "পাগলি" শব্দটো সাধাৰণতে কম ব্যৱহাৰ হয়। মা মোৰ ডাক্তৰি ভাষাত মানসিক ৰোগী। সদা প্ৰানোচ্ছল মোৰ মাৰ এনে অৱস্থা কিয় কৰিলা ভগৱান? আজিও সেই ৰাতিৰ কথা মনত পৰিলে বিভিষিকা যেন লাগে। দূৰ্গাপুজাৰ বতৰ, উৎসৱৰ বতৰ, 'আগমনিৰ আহ্বান' পূজাৰ দহ দিনৰ বন্ধত প্ৰায় প্ৰতি ঘৰতে আলহী। বিশেষ আলহী আমাৰ ঘৰতো। ঘৰ ল'ৰাৰ ঘৰত আগমন। মাৰ ফূৰ্তি কোনে চাই। কি বনাব, কি খুৱাব, কি পিন্ধাৱ ল'ৰাক। মোৰ মনে মনে অলপ হিংসা নোহোৱা নহয়, মাৰ ভাইটিৰ প্ৰতি ইমান মৰম যতন কৰাৰ হেঁপাহ দেখি। ইচ্ছা হৈছিল মইও বাহিৰত পঢ়িবলৈ গ'লে এনে বিশেষ মৰ্যদা পালো হেঁতেন। যাক। ভাইটিয়ে নতুনকৈ গাড়ী চলোৱাৰ অনুজ্ঞা পত্ৰ পাইছে, দেউতাৰ গাড়ীখন সিএ চলাব, আমাক ফুৰাৱ, পূজা দেখুৱাব, আমি ৰেষ্টুৰাত খাম, ক'তো পৰিকল্পনা। পূজাৰ প্ৰথম দুদিন আমাৰ কেনেকৈ গ'ল ফূৰ্তি আনন্দত কবই নোৱাৰিলো। নতুন চালকে বৰ সুন্দৰকৈ গাড়ী চলাব পাৰিছে। মাৰ অহংকাৰৰ সীমা নাই। দেউতাক কৈছে এতিয়াৰ পৰা মই বাহিৰত ওলাব লগা হ'লে আপোনাক কাবৌ কৰিব নালাগিব। মোৰ ল'ৰাই এতিয়া মোৰ সাৰথি।

মাক ইমান সেৱা আগবঢ়োৱাৰ বাবে ভাইটিএ অতি সহজে বন্ধুৰ লগত বাইকত ৰাতি পূজা চোৱাৰ অনুমতি পাই গ'ল। সি বৰ ভাল বাইক চলাইছিল। মইও কিমান দিন তাৰ বাইকৰ পিছফালে বহি কলেজ, বজাৰ, আলহি খোৱা সকলোতে গৈছো।

নৱমীৰ ৰাতি, আকাশত জোন, তৰাৰ জিলিকনি। আমি তাৰ কাৰণে পছন্দ কৰি অনা পাঞ্জাবী চেট্ আচুটীয়াকৈ থৈ দিছিলো আজি পিন্ধিব বুলি। বৰ ধুনীয়া লাগিছিল মোৰ ভাইটিক, মাৰ চকুতো মই প্ৰসংশাৰ জিলিকনি দেখিছিলো। 'মই যাও' বুলি ভাইটিয়ে মাক মাত দিছিল। মায়ে লগে লগে শুধৰাই দিছিল- "মই আহিছো বুলি ক'ব লাগে"।

ৰাতি মা, দেউতা আৰু মই বিচনাত বাগৰ দিয়াৰ বাবে যো-জা কৰি আছিলো। ভাইটিয়ে বোলে গোটেই ৰাতি পূজা চাব। ক্ৰিং, ক্ৰিং, ক্ৰিং, লেণ্ড ফোন ডাল বাজি উঠিল। মই ফোন উঠাবএ পৰা নাই। সেই ফালৰ পৰা অংকুৰে চিঞৰি ক'লে বা, এটা বেয়া খবৰ। প্ৰসান্তৰ বাইকৰ accident হৈছে। সোণকালে আহক, নতুন

দলংৰ ওচৰত। মূহুৰ্তৰ বাবে মই স্থৱিৰ হৈ গৈছিলো। সন্থিৎ ঘুৰি অহাৰ লগে লগে দেউতাক বাহিৰত মাতি আনি কথাখিনি ক'লো। মাক নোকোৱাকৈ মই আৰু দেউতাই ৰাতিৰ এন্ধাৰত তালৈ গৈ পালো। কি চাম? ভাইটি ক'ত? দানৱৰূপীট্ৰাকখনে মোৰ ভাইটিক মহটিয়াই লৈ গৈছে। চিনাৰ কোনো উপায় নাই। চিকিৎসা প্ৰদানৰ কোনো সুযোগ নাই। মই থিয় হৈ ভাৱি আছিলো মা দূৰ্গাৰ বোধ হয় আন এটা ল'ৰাৰ প্ৰয়োজন আছিল। সেয়ে উঠাই নিলে মোৰ মৰমৰ ভাইটিক, মাৰ মৰমৰ 'বাবুক'।

মাই এতিয়াও ভাৱে ভাইটি জীয়াই আছে, সেয়ে সদাই নিজৰ দায়িত্ব পালন কৰে। তাক মাতি থাকে। আৰু মই এই যন্ত্ৰনাৰ সাক্ষী হৈ থাকিব লগা হয়। কি যে বিড়ম্বনা!

সাঁথৰ

- * পৰ্বতৰ টিঙত কলী গাই চৰে, দুই পৰ্বতে হেঁচা মাৰি ধৰে।
- = ওকণি
- * ওচৰত জুই, তলত পানী, বঢ়াই থাকে টানি টানি।
- = হোকা
- * মাক দূৰত, সন্তান জন্ম হয় ঘৰত।
- = কুলি চৰাই
- * কিনো লগালে দায়, জন্মিলে মাকক খায়?
- = কেকোঁৰা
- * এডাল বাঁহে ঘৰটো সাজে
- = চাকি

- * কোৱচোন সোণ জন্মিলে আকাশলৈ উৰে কোন?
- = ধোঁৱা
- * ডেকাত বেঁকা, বুঢ়াত পোণ, সেই আলী বনালে কোন?
- = ঠেকীয়া
- * হাবিত কাহে ওলাই নাহে।
- = কুঠাৰ
- * সাপত নাথাকে সৰ্পত থাকে, পাহাৰত নাথাকে পৰ্বতত থাকে।
- = ওপৰৰ বেল চিন
- * কি পানীত মাছ নাই
- = নাৰিকলৰ পানীত

অনুভৱ

তৃষ্ণা ডেকা স্নাতক , কলা শাখা তৃতীয় ষন্মাষিক

নতুন চুৱেতাৰটো পিন্ধি পৰেশৰ কোনোবাফালে ওলাই যাবলৈ মনগৈ আছিল। ক'লৈ যবৈ কি কৰিব ভাবি থাকোতে তাৰ মনত পৰিল সি এইবাৰ কলেজৰ বন্ধত এদিনো পেহীয়েকৰ ঘৰলৈ যোৱা নাই। সি পেহীয়েকৰ ঘৰৰফালে এলাই যাবলৈ থিক কৰিলে।

জোতাৰ ফিটাকেইডাল মাৰি থাকোতে মাকে বাহিৰত কাৰোবাৰ লগত কথা পাতি থকা শুনি পৰেশে খিড়ীকিৰে চাই দেখিলে, তাৰ লগৰ ৰাহুল আহিছে। সিহঁত দুয়ো কলেজতো একেলগে পঢ়ে। পৰেশ আগফালৰ কোঠালৈ ওলাই গ'ল। পৰেশ ৰাহুললৈ চাই হাঁহি এটা মাৰি ক'লে, 'কৰবালৈ যাব ওলাইছা নেকি? বৰ ধুনীয়া চুৱেটাৰ পিন্ধিছা।' তাৰ পিছত চুৱেটাৰটো চুই সি ক'লে, 'নহয় নহয়, বেছি দাম লোৱা নাই। মাত্ৰ ডেৰশ টকা হে লৈছে।' আকৌ বহুত দাম লোৱা বুলি ভাবিছিলো। হোষ্টেললে যোৱাৰ আগতে মইও এনেকুৱা চুৱেটাৰ এটা ল'ব লাগিব। ' ৰাহুলে ক'লে আধা ঘণ্টামান পিছত পৰেশৰ মাকে দিয়া চাহ খাই দুয়ো ৰাস্তালৈ ওলাই গ'ল। কেইদিন মানৰ পিছত যেতিয়া পৰেশে ৰাহুলক লগ পালে তেতিয়া লেঠাটো লাগিল।ৰাহুলে কথাৰ মাজতে

পৰেশক শুধিলে তুমি কোনখন দোকানৰ পৰা চুৱেটাৰটো কিনিছা? মই তেনেকুৱা চুৱেটাৰ পাইছো, কিন্তু তুমি কোৱাতকৈ দাম বহুত বেছি। একেবাৰে নকমাই।'

প্ৰেশ এইবাৰ মহা বিপদত পৰিল।

ৰাহুলৰ ঘৰৰ অৱস্থা পৰেশৰ সমান ভাল নহয়। পৰেশৰ দেউতাক সৰহ দৰমহা পোৱা চৰকাৰী বিষয়া। কিন্তু ৰাহুলৰ দেউতাক সি সৰু থাকোতে ঢুকাইছিল।ৰাহুল বায়েকে প্ৰাথমিক স্কুল এখনত কাম কৰি ঘৰ চলাইছিল আৰু ৰাহুলক কলেজত পঢ়ুৱাইছিল।

চুৱেটাটোৰ আচল দাম আছিল তিনিশ টকা। কিন্তু আচল দামটো ক'লে ৰাহুলে মনত দুখ পায় বুলি পৰেশে ডেৰশ টকা বুলি কৈছিল। আৰু সেই কথাটো সিমানতে শেষ বুলি ভাবিছিল। কিন্তু এতিয়া ৰাহুলে বজাৰত তেনেকুৱা এটা চুৱেটাৰ ডেৰশ টকাত বিচাৰি ফুৰাৰ কথা শুনি পৰেশে কি ক'ব একো থিক কৰিব নোৱাৰিলে।

দোখোজ মান আগবাঢ়ি ৰাহুলে আকৌ ক'লে কোনখন দোকানৰ পৰা কিনিছিলি জনা হ'লে মইও তালৈকে গ'লো হেঁতেন।

এইবাৰ পৰেশে ক'লে, ' চুৱেটাৰটো দেউতাহে কিনি আনিছিল। মই দোকানখন চিনি নাপাও নহয়।' অলপ সময় ভাবি পৰেশে আকৌ ক'লে, ' তুমি মোক সঠিক দামটো দিলে মই দেউতাৰ হতুৱাই তোমাৰ বাবে এটা চুৱেতাৰ কিনাই আনিব পাৰিম।' ৰাহুলে 'বাৰু বুলি ক'লে।' তাৰ পিছত দুয়ো ঘৰা–ঘৰি গুছিগ'ল। ঘৰলৈ আহি পৰেশ দেউতাক অফিচৰ পৰা অহালৈকে অস্থিৰ হৈ কটালে। দেউতাক অফিচৰ পৰা আহি পোৱাত সি লাহেকে কথাটো আৰম্ভ কৰিলে। সি ক'লে সেইদিনা ৰাহুলে মোৰ চুৱেটাৰৰ দাম সোধাত সি মনত দুখ পাই বুলি ডেৰশ টকা বুলি

ক'লো। এতিয়া সি মোৰ নিচিনা চুৱেটাৰ এটা দোকানত বিচাৰি ফুৰিছে। সেই কাৰণে আজি মই তাক ক'লো, 'সি ডেৰশ টকা দিলে তুমিয়ে চুৱেটাৰটো কিনি আনি দিবা' কথাখিনি কৈ ভয় আৰু আশাৰে দেউতাকৰ মুখলৈ চায় থাকিলে। অলপ পাছত দেউতাকে তাৰফালে চায় হাঁহিলে।

পাছদিনাখনে দেউতাকে চুৱেটাৰ এটা কিনি আনি পৰেশৰ হাতত দিলে। পৰেশে চুৱেটাৰটোৰ পৰা দাম লিখি থোৱ কাগজ খন এৰুৱাই চুৱেটাৰটো আকৌ প্লাষ্টিকৰ বেগটোত ভৰালে। তাৰ পিছত বেগটোলৈ ৰাহুল হঁতৰ ঘৰলৈ বুলি খোজ ল'লে....।

মহৎলোকৰ বাণী

- * পৰীক্ষাত নকল কৰাটো যিমান দোষ, আনৰ পৰা চাই লিখটোও সিমানেই দোষ।
 - হেম বৰুৱা
- * শিক্ষক এডাল মমবাতিৰ দৰে, যি নিজে গলি আনক পোহৰ দিয়ে।
 - সুভাষ চন্দ্ৰ বসু
- * অহিংসা হৈছে চূড়ান্ত সাহস, ইয়াত কাপুৰুষালি বা দুৰ্বলতাৰ স্থান নাই. কাপুৰুষালিতকৈ হিংসাক গ্ৰহণ কৰাই শ্ৰেয়। কাৰণ কোনোবা দি৷ হিংস্ৰ মানুহজন অহিস হোৱাৰ আশা আছে কিন্তু তনে আশা কাপুৰুষৰ নাই
 - মহাত্মা গান্ধী
- * নিজৰ ওপৰত যেতিয়ালৈকেবিশ্বাস নজন্মে, তেতিয়ালৈকে তুমি ভাগৱানকো বিশ্বাস কৰিব নোৱাৰা
 - স্বামী বিবেকানন্দ
- * সন্তসকলৰ বাণী শুনা, শাস্ত্ৰ পড়া বিদ্বান হোৱা। কিন্তু ঈশ্বৰক যদি হৃদয়ত স্থান দিয়া নাই তেন্তে একো কৰা নাই।
- মহাত্মা গান্ধী
- * আমাৰ অন্তকৰণ জাগ্ৰত কৰিব পৰা একমাত্ৰ সামৰ্থ আছে কেৱল কিতাপৰহে।
 - মহাত্মা গান্ধী
- * ছিদ্ৰ থকা মৰৰ চালেৰে যিদৰে বৰষুণ পৰে, ঠগাবিহীন চিত্ততো সেইদৰে আসক্তি আমেশ কৰে।
 - মহাবীৰ
- * আমি যদি কেতিয়াও কোনো দিনে একো ভুল কৰা নাই বুলি ভাবো, তেনেক এইটো নিশ্চিত যে আমি জীৱনত নতুন কিবা এটা কৰিবলৈ কেতিয়াও চেষ্টা কৰা নাই।
 - এলবার্ট আইনষ্টাইন

Facebook

অজয় কলিতা স্নাতক কলা শাখা পঞ্চম ষন্মাষিক

Facebook, faceloss, facial এনে শব্দবোৰ আমাৰ কলেজীয়া জীৱনৰ পৰিচিত শব্দ নাছিল। এতিয়া অৱেশ্যে আমাৰ সকলোৰে জীৱনৰ লগত এনে শব্দবোৰ ওত প্ৰোত ভাৱে জড়িত। পূৰৱী, তোৰ মনত আছেনে ৰশ্মিৰ সেই লেডিচ কৰ্ণাৰ কথা ? আমি প্ৰায়ে গৈ তাত আড্ডা দিছিলো। কাপোৰো কিনিছিলো আৰু তাইক সহায় কৰা সেই ছোৱালীজনীক মনত পৰেনে ? কি নাম আছিল তাইৰ? বোধহয় 'গীতা'। হিন্দী উচ্চাৰণত অসমীয়া কৈছিল। বৰ মৰম লগা আছিল তাইৰ মুখখন। আমি সকলোৱে তাইক ষথেষ্ঠ মৰম কৰিছিলো। তাইৰো এটা Andriod Mobile আছিল। প্ৰথমটো তাইৰ ঘৰৰ পৰা চুৰি হোৱাত তাইৰ কি দুখহু ৰশ্মিয়ে মোক তাইক বুজাই ক'ব মাতিছিল। স্বজন হেৰাই যোৱাৰ দৰে তাইৰ দুখ। মই আৰু ৰশ্মিয়ে তাইক টকা অলপ দি সহায় কৰি আন এটা set কিনি দিছিলো। তাৰ পিছৰে পৰা তাই কামত মন নাই। কেৱল ম'বাইল আৰু ম'বাইল। গোটেই দিন এই facebook তে লাগি থাকে। বন্ধ অজস্র। নতুন

প্রলোভনৰ জগত। তাইৰ চকুৰ আগত তাইৰ এনে আশক্তিয়ে ৰশ্মিকো অতিস্থ কৰি তুলিছিল। ব্যৱসায়ত ইয়াৰ প্রভাৱ পৰিছিল। বাধ্যহৈ ৰশ্মিয়ে তাইৰ মাহীয়েকক মাতি সকলো কথা জনাই তাইক সাবধান কৰাৰ বাবে অনুৰোধ কৰিছিল। কিন্তু মায়াজালৰ পৰা মুক্তি লাভ কৰা ইমান সহজ নাছিল এই ১৮/১৯ বছৰৰ ছোৱালীজনীৰ বাবে এদিন উভতি গ'ল তাই তাইৰ সেই গাঁওখনলৈ। দেউতাক অসুখীয়া, মাকে মানুহৰ ঘৰত কাম কৰি কোনোমতে সংসাৰখন চলায়। কিন্তু facebook এ এইবোৰ বুজি নাপায়। প্রায় তিনি মাহৰ মূৰত এদিন তাইৰ মাহীয়েকক বাটত লগ পাইছিলো। মোক দেখি আগুৱাই আহি তাই হাঁহি মুখে ক'লে 'বাইদেউ গীতাৰ বিয়া হৈ গৈছে।' খুব ভাল কথা। Facebook তাইৰ বাবে লাকি হয়নে? মই কৈছিলো মনত আছে।

মই বহুদিন গুৱাহাটীত যোৱা নাই। সেয়ে গীতাৰ খবৰো আৰু পোৱা নাই। যোৱা কালি ৰাতি ৰশ্মিয়ে মোলৈ Whatsapp ত এটা বাৰ্তা পঠিয়াইছিল। বাৰ্তাটো আৰম্ভ কৰিছিল এনেদৰে 'গীতা আৰু নাই তাইক facebook এ শেষ কৰি পেলালে। গীতাৰ লগতে বিয়া হোৱা সেই ল'ৰাজনে নিজৰ পৰিচয়, আৰ্থিক স্থিতি সকলো গোপন কৰি facebook ত status দিছিল। ফাণ্ডত পেলাইছিল গীতাক। এনে কি নিজৰ মাক-দেউকতাক সজাই দুগৰাকী মানুহক বিয়াৰ আগতে তাইৰ ঘৰত পঠাইছিল। নিজৰ মাক-দেউতাকক প্ৰস্তাৱত ৰাজি কৰোৱাৰ বাবে। তেওঁলোকৰ সামৰ্থ অনুযায়ী ঋণলৈ ধুম-ধাম কৰি বিয়াখন পাতি দিছিল। প্রথম দুমাহ মান গীতা খুউৱ ভালে আছিল। উমানে পোৱা নাছিল তাইৰ ভৱিষ্যতৰ বিষয়ে। ইয়াৰ পিছৰপৰাহে ঘৰখনত বেলেগ ধৰণৰ মানুহৰ অহা-যোৱা আৰম্ভ হৈছিল। বেছি ভাগ সন্দেহজনক। কেতিয়াবা কেতিয়াবা মদ মাংসৰ পাৰ্টী চলিছিল। ল'ৰাটোৱে তাক বুজাইছিল এইবোৰ তাৰ ব্যৱসায়ৰ সহকাৰী। এওঁলোকক সন্তুষ্ট কৰিলেহে তাৰ আৰু তাইৰ জীৱন আৰু উজলিব।

কিন্তু লাহে লাহে গীতায়ে তাইৰ পতি দেৱতাৰ আচল পৰিচয় পাইছিল। তেতিয়া বহুত দেবি হৈ গৈছিল। ইতিমধ্যে তাইক ফুচুলাই দিল্লীলৈ লৈ যোৱা হৈছিল। উদেশ্য হাৰিয়ানাৰ কোনোবা ব্যৱসায়ীৰ ওচৰত তাইক বিক্ৰী কৰি দিয়া। হাৰিয়ানাৰ নিচিনা ভাৰতৰ বহু ঠাইত এতিয়া ছোৱালীৰ অভাৱ। ল্ৰুণ হত্যাৰ প্ৰভাৱ। সেয়ে সিহঁতে বাহিৰৰ পৰা সৰু ছোৱালী ক্ৰয় কৰি বিয়া পতাৰ পৰম্পৰা আৰম্ভ কৰিছে। গীতাৰ গিৰীয়েক গৰাকী তেনে এটা চক্ৰৰ সদস্য আছিল। তাৰ পেচায়ে আছিল

facebook ৰ জৰিয়তে ছোৱালীক নিজৰ প্ৰেমৰ জালত ফুচুলাই বিয়া পতা আৰু বিক্ৰী কৰা। গীতাৰ ক্ষেত্ৰত তাৰ পৰিকল্পনা সফল হ'ব পৰা নাই। জানানে কিয়? তাই তাৰ আগতে নিজকে শেষ কৰি দিছিল।

গীতাৰ শেষ পৰিনতিৰ কথা ভাবিলে মোৰ চকু পানী উপচি পৰে। ভৱিষ্যতে আৰু কোনো গীতা যেন এনে শ'ল ঠেকত নপৰে তাকেই আশা কৰাৰ বাহিৰেতো গতান্তাৰ নাই।

२०२०२०२०२०२०२०२०२०२०२०२०२०२० *७ मित्र*ान २०२०२०२०२०२०२०२०२०२०२०२०२०२०२० २०১৮-२०১৯

নাই। তেওঁ তেওঁৰ পোহনীয়া মৰমৰ জীৱ কেইটাৰ সৈতেই সময় কটায় ভাল পায়। কৰ্মৰ ভিতৰত তেওঁ বেঙ্ক এটাত চতুৰ্থ শ্ৰেণীৰ কৰ্মচাৰী। দিনটোৰ বাবে ওলাই গৈ ঘৰ আহি পাওঁতে সন্ধিয়া ৫/৬, কেতিয়াবা ৭ টাও বাজে। কৰ্মস্থলী ১২/১৫ কি.মি দূৰত। সেয়েহে চাইকেলেৰে অহা-যোৱা কৰে। দিনটো কন্ট কৰি ঘৰলৈ উভতি আহি ঘৰত থকা জীৱকেইটাৰ মুখ কেইখন দেখি তেওঁৰ যেন সকলোবোৰ দুখ-ভাগৰ নাইকিয়া হৈ যায়।

নিস্বাৰ্থ ভাৱে ভাল পায়। পিচে তেওঁ বিয়া-বাৰু কৰোৱা

আজি দুদিন ধৰি অফিচলৈ যোৱা নাই, কেৱল কণমাণি মেকুৰী পোৱালি দুটাৰ বাবে। সিহঁতক আলপৈচাননধৰিলে মৰি থাকিব। এইলৈ অচ্যুত বৰাৰ চিন্তাৰ সীমা নাই। 'কথাতে কয় বোলে ৰাখে হৰি, মাৰে কোনে'। অচ্যুত বৰাই কুকুৰজনীক ভাত বিদলৈ গৈ দেখে যে মেকুৰী পোৱালী কেইটাক কুকুৰ জনীয়ে দুগ্ধপান কৰাই আছে। যিটো কুকুৰে মেকুৰী পোৱালীজনীক দেখিলে খেদা মাৰি যায়. সেই জনী কুকুৰে আজি মেকুৰী পোৱালী কেইটাক গাখীৰ খুউৱাইছে।

সি সপোন দেখিছেনে, বাস্তৱিক পৰিঘটনা এয়া ? এজন দুজনকৈ মানুহে আহি অচ্যুত বৰাৰ ঘৰৰ চোতাল ভৰি পৰিল, সকলোৱে কেৱল কুকুৰ পোৱালী আৰু মেকুৰী পোৱালীয়ে একেলগে গাখীৰ খাই থকা দৃশ্য উপভোগ কৰাত লাগিল।

কোনো কোনো মহিলাই ক'লে- হায়! এইবোৰ কি নাভূত-নাশ্ৰুত কথা হৈছে। পৃথিৱীত কিবা প্ৰলয়হে হ'ব যেন পাইছো। আকৌ কোনোৱাই ক'লে - নহয় অ' লে পানী মিহলোৱা কথা নিচিনাহে হৈছে এইবোৰ। মুঠতে বিভিন্নজনৰ বিভিন্ন মত শুনিবলৈ পোৱা গ'ল।

মানুহৰ কথাবোৰ শুনি শুনি অচ্যুত বৰাৰ খং উঠিল। আৰু ক'লে যে 'আপোনালোক ইয়াৰ পৰা যাওঁক। কি বুজিব এজনী মাতৃৰ মৰমৰ মাজত থকা নিঃস্বাৰ্থ সৰল মৰমখিনিৰ কথা। দেখিলেনে বাস্তৱ ঘটনা শিকক পশু-

মাতৃৰ চেনেহ

মন্দাকিনী বৰুৱা স্নাতক কলা শাখা প্ৰথম ষন্মাষিক

নিয়তিৰ কি এক নিৰ্মম পৰিহাস, হঠাৎ সিহঁতলৈ দুৰ্ভাগ্যৰ ধুমুহা আহিল, সিহঁত ঘাট-মাউৰা হ'ল। হঠাৎ অৰ্ট্যুৎ বৰা ব্যস্ত হৈ পৰিল। পুৱাতেই ঘটনাটো ঘটিল, তেওঁৰ পোহনীয়া মেকুৰীজনী দুৰ্ঘটনাবসত গাড়ীয়ে চেপি মাৰিলে। ফুলকুমলীয়া মেকুৰী পোৱালি দুটা এৰি মাকজনী গুচি গ'ল। ইহসংসাৰৰ পৰা। বৰ কৰুণ অৱস্থা, অচ্যুত বৰাই গৰুৰ গাখীৰ পোৱালি কেইটাক দুধদানিত খুউৱাবলৈ যত্ন কৰিলে, সমস্যাই মানুহেই হওঁক বা পশু-পক্ষীয়ে হওঁক সকলোকে অভিজ্ঞা কৰি তোলে। অচ্যুত বৰাৰ ক্ষেত্ৰতো সেয়ে হ'ল।

অকলশৰীয়া অৰ্থাৎ ভাই-ককাই, বাই-ভনী মুঠতে ঘৰৰ অন্য সদস্যৰ পৰা পৃথকে থাকে ৰাস্তাৰ সিটো পাৰে। তেওঁৰ লগত ঘৰৰ আন সদস্যৰ মত অমিল, সেয়েহে তেওঁ ৰাস্তাৰ সিটো পাৰে পৃথককৈ বসবাস কৰিবৰ বাবে মৃত মেকুৰীজনী, মেকুৰী পোৱালীকেইটা, কুকুৰ এজনী আৰু গৰু-ছাগলী কেইটামান। এয়ে তেওঁৰ সংসাৰ। তেওঁ তেওঁৰ পোহনীয় জীৱকেইটাক অশেষ

পক্ষীপ পৰা জ্ঞান লওঁক, মাতৃৰ হৃদয়ৰ কথা মানুহৰূপী দুঠেঙীয়া জীৱ শ্ৰেষ্ঠ বুলি ফিটনি মাৰা মানুহে বুজক। মাতৃৰ মৰমত উচ্চ-নীচ, জাতি-জনজাতি কোনো কলুষতাই স্থান নাপায়। ই নিঃস্বার্থ, নিষ্পাপ, নিভাজ, সৰল, সত্য মৰম। ইয়েই হৈছে মাতৃৰ স্বৰ্গীয় আৰু সুন্দৰ মৰম। এই মাতৃৰ মৰমক কোনো লোকে কোনো কালে

শ্ৰেষ্ঠৰো শ্ৰেষ্ঠত্বৰ আসনৰ পৰা অৱনমিত কৰিব নোৱাৰে। ইয়ে হ'ল

> পৰম সত্যম শিৱম সুন্দৰম যাৰ মৰম সীমাহীন অসীম তাকে কয় মাতৃৰ মৰম

পলকতে গল্প

অনুগল্প

কাবেৰী তালুকদাৰ

প্রাক্তন ছাত্রী

মমতা

খিড়ীকিখনৰ পৰা এচেৰেঙা ৰ'দৰ পোহৰত মিনালী খক্-মকাই সাৰ পাই উঠিল, উঠিয়ে দেৱালৰ ঘড়ীটোলৈ চকু গ'ল। পাচ বাজিবলৈ দহ মিনিটহে বাকী। পাচ বাজিলে 'মন' পাবহি। তালৈ সন্ধিয়াৰ জলপান যোগাৰ কৰি থব হ'ল বুলি মনতে ভোৰ-ভোৰাই উঠিবলৈ লওতে ড্ৰেচিংত থকা মনৰ ফটোখনৰ উপৰত উৰি থকা মালাডালে মিনালীক মনত পেলায় দিলে যে সন্ধিয়া পাচ বাজিলে জলপান বুলি মনে আৰু চিঞৰ-বাখৰ নকৰেহি।

২

বৈধব্য

তোক ল'ৰাতোৰ মুৰতো খাবলৈকে আনিছিলো বুলি কৈ বৈধব্যৰ নামত যোৱা দুটা বছৰে কৰা শাৰিৰীক আৰু মানসিক অত্যাচাৰৰ আঘাত কিমান যন্ত্ৰনাদায়ক, মালতীৰ শাহুয়েকে সেয়া তেতিয়াহে উপলব্ধি কৰিব পাৰিলে যেতিয়া গাৰ পৰা মাহ-হালধীৰ গোন্ধ নাযাওতে নিজৰ জীয়েকৰ শহুৰেকৰ ঘৰৰ পৰা নিজৰ ঘৰলৈ বগা সাজত উভতাই আনিবলগীয়া হ'ল।

নোৱাৰিলে বৰং ৰাজকুৱৰীয়ে আকৌ শুনিবলৈ আগ্ৰহ দেখুৱালে।

এদিন এজন গাৱলীয়া ল'ৰা আহিল। গৰখীয়া জনে ৰজাক ক'লে যে তেওঁ চেষ্টা কৰি চাব খোজে। ৰজাই অনুমতি দিয়াত গৰখীয়াই ৰাজকুৱৰীক সাধু ক'বলৈ আৰম্ভ কৰিলে। এখন ৰাজ্যত এজন খেতিয়কৰ এটা বৰ ডাঙৰ ধানৰ ভঁৰাল আছিল। ভঁৰালটো ধানেৰে খুন্দখাই আছিল। এদিন খেতিয়কে ভঁৰাললৈ গৈ দেখিলে ভঁৰালত ধান কমিছে। খেতিয়কে এই কথাত সেই দিনা বিশেষ গুৰুত্ব নিদিলে। কিন্তু পিছদিনা খনো যেতিয়া ধান কমি অহা দেখিলে তেতিয়া তেওঁৰ সন্দেহ হ'ল আৰু ৰাতি ৰখি থাকিবলৈ থিৰ কৰিলে। সেই মতে তেওঁ ৰাতি ৰখি থাকোতে দেখিলে মেঘৰ নিচিনা কিবা এটা তললৈ নামি আহিছে। ওচৰ পাওঁতে দেখিলে সেইবোৰ মেঘ নহয়। অসংখ্যা চৰাই। চৰাইবোৰে নামি আহি ভঁৰালৰ ঘৰৰ ফুটাৰে সোমাবলৈ ধৰিলে। গোটেইবোৰ চৰাই ভিতৰলৈ সোমাল আৰু এটা - এটাকৈ ধান খোৱা হ'লে চৰাইবোৰ এটা এটাকৈ ওলাবলৈ ধৰিলে। খেতিয়কে কিমান চৰাই ভিতৰত সোমাইছে তাক জানিবলৈ ওলাই যোৱা চৰাইবোৰ গণিবলৈ ধৰিলে। এটা গ'ল ভুৰুং দুটা গ'ল ভূৰং তিনিটা গ'ল ভূৰুং চাৰিটা গ'ল ফুৰুং......

সাধু আগবঢ়াত ৰাজকুঁৱৰীৰ খং উঠিল আৰু গৰখীয়াক সাধু কোৱা বন্ধ কৰিবলৈ ক'লে। গৰখীয়াই ক'লে যে লাখ চৰাই এটা এটাকৈ ওলাবলৈ সময় লাগিব। ৰাজকুৱৰীয়ে ক'লে – মই তোমাৰ সাধু নুশুনো, তোমাৰ সাধু শুনি বিৰুক্তি পাইছো। তেতিয়া গৰখীয়াই ৰজা আৰু সভাসদসকলক ক'লে যে – "মই ৰাজকুৱৰীৰ ব্ৰত ভংগ কৰিলো। মোৰ সাধু শেষলৈ নুশুনিলে। তেওঁক মই বিৰক্ত কৰিব পাৰিলো।" সভাসদসকল আৰু ৰজাই গৰখীয়াৰ বুদ্ধিৰ সলাগ ল'লে আৰু ৰাজকুৱৰীয়ে নিজৰ পণ মতে গৰখীয়াক বিয়া কৰালে।"

সাধু কথা

ৰাজকুৱাৰী আৰু গাৱলীয়া ল'ৰা জয়শ্ৰী ৰাজবংশী

এসময়ত এখন দেশত এজন ৰজা আছিল। ৰজাৰ এজনী কুঁৱৰী আছিল। ৰাজকুঁৱৰীয়ে খেলা ধূলা বা কাম কাজ একো নকৰিছিল। তাই কেৱল সাধু শুনি ভাল পাইছিল। ৰজাই ৰাজকুৱৰীৰ আচৰণত চিন্তিত হৈছিল। কিয়নো এনেদৰে ৰাজকুঁৱৰীয়ে কেৱল সাধু শুনি থাকিলে শেষত তাই নজনা হৈয়ে ৰ'ব। লাহে – লাহে ৰাজকুঁৱৰী ডাঙৰ হ'ল। কিন্তু তেওঁৰ সাধু শুনাৰ স্বভাৱ একেই থাকিল। আনকি ৰাজকুৱৰীয়ে এনেকুৱা জেদ ধৰিলে যে তেওঁ এনে এজন লোককহে বিয়া কৰাব যিজনে তেওঁক সাধু শুনাই বিৰক্ত কৰিব পাৰে। ৰজাই গোটেই ৰাজ্যত ৰাজকুৱৰীৰ পণ, ঢোল, পিটি শুনাই দিলে। খবৰ পাই দূৰদূৰনিৰ বহুত ৰজা –মহাৰজা ৰাজকোঁৱৰ, পণ্ডিত আদিয়ে ৰাজকুৱৰীক সাধু শুনাই ৰাজকুৱৰীক বিৰক্ত কৰিব

কবিতা

মানুহৰ মনৰ ভাৱনা কল্পনা যেতিয়া অনুভূতিৰ সহায়ত সঠিক শব্দ সম্ভাৰৰ দ্বাৰা বাস্তব আৰু ছন্দময় ৰূপ লাভ কৰে তেতিয়াহে কবিতাৰ সৃষ্টি হয়।

জীৱনৰ অৰ্থ বিচাৰি

পুৰবী কলিতা

ষষ্ঠ যান্মাসিক

জীৱনটো হ'ল এটা সুযোগ ইয়াৰ দ্বাৰা উপকৃত হোৱা,

জীৱন মানে সৌন্দর্য

ইয়াক প্ৰশংসা কৰা,

জীৱনটো এটা সপোন

ইয়াক অনুভৱ কৰা,

জীৱনটো হৈছে এক প্রত্যাহ্বান

তাক গ্ৰহণ কৰা।

জীৱনটো এটা দায়িত্ব

ইয়াক পালন কৰা

জীৱনটো হৈছে এটা খেলা

তাক খেলিবলৈ চেষ্টা কৰা।

জীৱনটো এক প্রতিশ্রুতি

ইয়াক পুৰণ কৰা,

জীৱন মানে বিষাদ

ইয়াক অতিক্ৰম কৰা।

জীৱন মানে এটা গীত

তাক গাবলৈ চেষ্টা কৰা,

জীৱন মানে এক সংগ্ৰাম

যুঁজিবলৈ চেষ্টা কৰা

জীৱনটো এটা অভিযান

তাক সাহসেৰে আকোৱালী লোৱা

জীৱন বৰ মূল্যবান

তাক ধ্বংস নকৰিবা

জীৱন মানেই হৈছে জীৱন

ইয়াৰ কাৰণে যুদ্ধ কৰা।।

সৰস্বতী বন্দনা

মোৰ কলেজ

সুস্মিতা চন্দ কলা শাখা, ষষ্ঠ ষান্মাসিক

মিনাক্ষী দাস

ষষ্ঠ যান্মাসিক

বিদ্যাদাত্রী তুমি মা

সময়ৰ সোঁতত বৈ যোৱা

কলেজৰ সেই কালছোৱা

আজিও পৰে মনত

প্ৰথম বাৰ কলেজলৈ যোৱা।

ৰাতিপুৱা ন বজাত কলেজলৈ যোৱা মন

ৰুম্কি, দীপসীখা, মিনাক্ষী আৰু যে

বহুতোক লগ পোৱা

সকলো বন্ধু-বান্ধৱীৰ লগত কৰা নানা ধৰণৰ খেল।

চাওঁতে চাওঁতে পাৰ হৈ গ'ল

জীৱনৰ সেই দিন

নাহে, নাহে আকৌ ঘূৰি

কলেজৰ সেই সোণালী দিন।

জীৱনৰ সেইকালছোৱা সঁচাই সপোন।

স্মৃতি থাকিব আমাৰ জীৱনত।

মোৰ আপোন এছ. বি. দেওৰা

মহাবিদ্যালয়।

যেন অতীতৰ দাপোন।

তুমি সৰস্বতী

জ্ঞান দায়িনী মা

তুমি শ্বেতাঙ্গিনী।

বিশ্ব বন্দিতা তুমি

জগত প্রসবিনী

বৰ দায়িনী মা

তুমি হংস বাহননী।

জয়তু সাৰদা মা

জয়তু বৰদা

তুমি কমল ধাৰিণী মা

কৃপা দৃষ্টি কৰা।

নমো মা সৰস্বতী

নমো তব শাৱ

তোমাৰ আশিশে যেন

সততা জগায়।

তুমি বিদ্যা তুমি শিক্ষা

তুমি বীণাপাণি

আমাক আশিস দিবলৈ

এদিনৰ বাবে মা

তুমি হোৱা মৰ্তবাসিনী।

জীৱন সংগ্ৰাম

জীৱনৰ আন এটি নাম সংগ্ৰাম

সংগ্ৰাম কৰিব নাজানিলে

কিবা জানো পাম?

জীৱন যদি আছে

তেন্তে আহিবইতো

দুখ কষ্ট

সেইবুলি জানোঁ মই

মোৰ এই সুন্দৰ জীৱনটি

কৰিব পাৰো নম্ট?

জীৱনৰ বাটে বাটে মই

সংগ্ৰাম কৰিহে

আগবাঢ়ি যাম,

অন্ধকাৰ ভৰা জীৱনো

তুলিম পোহৰাই

কোনেনো মোক

বাধা দিয়ে ময়ো চাম।

মোৰ মহাবিদ্যালয়

ছহিদুল আলী কলা শাখা, দ্বিতীয় যান্মাসিক

এক অপৰূপ সৌন্দৰ্যৰে ভৰা

মোৰ মহাবিদ্যালয়।

যাৰ আৰত লুকাই আছে

মহত্বহু জ্ঞানৰ আলয়।

যিখন মহাবিদ্যালয়য়ে ওপচাই

মোৰ আশা ভৰা মন।

যাৰ কল্পনাই ৰঙীণ আৰু পোহৰ কৰে

মোৰ পৱিত্ৰ হৃদয়।

হে মোৰ মহাবিদ্যালয়,

তোমাক প্ৰণাম কৰি

আমি আৰম্ভ কৰিছোঁ

প্ৰজ্ঞাৰ জয়গান।

শিক্ষা

জয়শ্ৰী ৰাজবংশী

জিক্ মিক্ কৰিলেই
হীৰা নহয়
কিতাপখন মেলিলেই
পঢ়া নহয়।
দুটা কথা শিকিলেই
শিক্ষাৰ শেষ নহয়।
ইউনিফৰ্ম যোৰ পিন্ধিলেই ছাত্ৰী নহয়।
ছাত্ৰ - ছাত্ৰী হ'বলৈ হ'লে
লাগিব একাগ্ৰতা,
লগতে লাগিব শিক্ষা আৰু
শিক্ষকৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধা
ভৱিষ্যত জীৱনত
নকৰো যাতে ভুল
আমাৰ জীৱন হওঁক

এপাহী ৰঙীন ফুল।

শান্তি বিচাৰি

নিলোফাৰ আহমেদ স্নাতক, তৃতীয় যান্মাসিক

ফুৰিছো শান্তি বিচাৰি মনত যে সাতোৰঙী ৰামধেনুৰ আশা নতুন প্ৰভাতত নতুন পোহৰত উজ্বলাম জননীক। তেজৰ কৰাল আঁতৰাই বোৱাম শান্তিৰ মলয়া প্ৰেমৰ এনাজৰীৰে বান্ধ খাম শংকৰ মাধৱৰ মিলন ভূমিত। কনকলতা, লাচিতৰ ত্যাগেৰে বিচাৰিম শান্তি নীল আকাশত শান্তিৰ কপৌ উৰুৱাম আন্ধাৰ আঁতৰাই পৃথিৱীক দিম পুৰ্ণিমাৰ জোনাক ন শতিকাৰ ন প্ৰজন্মই আগুৱাব শান্তিৰ নিজৰা

তোমাৰ বিদায়

তৃষ্ণা ডেকা স্নাতক , তৃতীয় ষান্মাসিক

তোমাৰ বিদায় তুমি এতিয়া দূৰ বহু দূৰৰ

তৰাৰ দেশত মজলিছত বহি আছা শান্তিৰ সুৰৰ ঝঙ্কাৰত তুমি মজগুল তোমাৰ ঠিকনা এতিয়া তৰাৰ দেশত বান্ধোন চিঙিলা, মায়াবী সংসাৰৰ তোমাৰ শূন্যতাত বাজি উঠে মাথো উচুপনি, গান নাটৰ আখৰাবোৰত তোমাৰ শূন্যতাৰ অনুভৱ। গহীন মিচিকিয়া হাঁহিৰে গীতাৰৰ চিনাকি সুৰবোৰত তোমাৰ প্ৰাণ তুমি অম্লান অপূৰ্ব জ্যোতিৰে বিৰাজমান তুমি এতিয়া স্রিয়মান - স্রিয়মান ।।

তোমাৰ নামেৰে

চাহিল খান

স্নাতক , তৃতীয় যান্মাযিক

কাতিৰ কুৱলীয়ে আঘোনৰ চোতালত ৰ'দ পুৱাবৰ পৰত মনৰ পদুলিত শেৱালি ফুলিছিল তুমি আহিবৰ দিনা। সন্ধ্যা তৰাই মিচিকিয়াই হাঁহিছিল তুমি আহিবৰ দিনা। তুমি আহিলে জোনাকৰ দৰে কিয় বৰষুন সৰে ?? নিৰ্লজ্জ প্ৰেমিক মই তোমাৰ ৰাগীৰ কৃত দাস মই তোমাৰ হাঁহিৰ। নাজিতৰা তোমাৰ নামনো কি? হৃদয়ে কৈ উঠে দেখোন তুমি মোৰ নয়নতৰা।।

বৰ্ষা

দীনেশ ৰাজবংশী

ভালপোৱা

মনু শর্মা স্নাতক প্রথম যান্মাযিক

ভালপোৱা ৰং হ'লে
আকিলোঁ হেতেন
তোমাৰ ছবি।
ভালপোৱা বৰষুন হ'লে
বাৰিষা হ'ল হেতেন
তোমাৰ নাম।
ভালপোৱা, সংগীত হ'লে
সুৰ হ'লা হেতেন তুমি।
ভালপোৱা আকাশ হ'লে
'মোৰ মৰমৰ জোন হ'লা হেঁতেন তুমি।
তুমি মোৰ 'প্ৰেম'
তোমাক আদৰিলো বহুতো নামে।

বাৰিষাৰে বৰষা গছ লতা ফুলে ভৰা সকলোৰে বহু আশা খৰাং শুকান বতৰাৰ অন্তত যেতিয়া তুমি এই পৃথিৱীলৈ নামি অহা বাৰিষাৰে বৰষা ঐ। আনন্দত আত্মহাৰা হৈ প্রকৃতিয়ে মিচিকিয়াই কয় তুমি সঁচাকৈ বাৰিষাৰে বৰষা ঐ তোমাৰ এটোপাল পানীয়ে আজি পৃথিৱী জীয়ালে যেতিয়া অনুভৱ কৰো মই এটোপ পানী জমা হৈ এখন বিশাল নদী বৈ কিযে প্ৰেমৰ মায়া ঐ তোমাৰ লগে লগে মই থাকিম চিৰকাল বৈ প্রকৃতিয়ে হেনো কয় নদী সদায় বৈ তুমি বাৰিষাৰে বৰষা ঐ থাকিম চিৰকাল বৈ তোমাৰ লগত মই

মন যায়

ছহিদুল আলী স্নাতক দ্বিতীয় যান্মাযিক

মোৰ মন যায় বেলি হ'বলৈ গোটেই পৃথিৱীতে পোহৰ বিলাবলৈ।

মোৰ মন যায়
তৰা হ'বলৈ
এন্ধাৰ ৰাতিত
তিৰবিৰাবলৈ ।

মোৰ মন যায় জোন হ'বলৈ পূৰ্ণিমাৰ ৰাতিত সম্পূৰ্ণ হ'বলৈ।

> মোৰ মন যায় পখিলা হ'বলৈ ফুলৰ পাহিত পৰি মৌ চুহিবলৈ।

মোৰ মন যায় মৌ - মাখি হ'বলৈ বিভিন্ন ঠাইৰ পৰা মৌ - গোটাবলৈ।

মোৰ মন যায় পানী হ'বলৈ সকলো মানুহৰ পিয়াহ গুচাবলৈ

> মোৰ মন যায় কলম হ'বলৈ প্ৰয়োজনীয় কথা লিপিবদ্ধ কৰিবলৈ।

মোৰ মন যায় হিমা হ'বলৈ দৌৰি বিশ্ব জয় কৰিবলৈ। *****

'যন্ত্ৰণা'

দুলুমণি দাস স্নাতক প্রথম যান্মাযিক

হঠাৎ আহিছিলা তুমি অতীতৰ স্মৃতি লৈ,

> ভাবিছিলো থাকিবা ৰৈ, কিন্তু মোক নিথৰুৱা কৰি পুনৰ উভতি গলাগৈ।

কিয় আহিছিলা তুমি ?
সেই অলপ সময়ৰ বাবে
যদি নাথাকাই ওচৰত
কিয় দি গ'লা গধুৰ যন্ত্ৰণা পুনৰ মোৰ হিয়াৰ মাজত।

> নোৱাৰো আৰু সহিব পাৰ হৈ গ'ল ধৈৰ্য্যৰ সীমা ভাবিছিলো দুয়ো মিলি আগুৱাম জীৱনৰ বাটত নাই আজি পুনৰ অকলশৰীয়া মই এই জীৱনৰ বাটত।

নাহিবা আৰু তুমি ঘূৰি মোৰ হৃদয়ক দিবলৈ অশান্তি আহিলেও নেদেখিবা মোক কাৰণ যাম মই বহু দূৰলৈ।

পিতাই

কাবেৰী তালুকদাৰ

প্রাক্তন ছাত্রী

পিতাই আঙুলিত ধৰি তই খোজ কাঢ়িবলৈ শিকালি, মূৰত খলে ওকনীয়ে মাটিত থলে পৰুৱাই খাব বুলি : তেতিয়া তই বোকাচাৰ পৰা ননমালি।।

> পিতাই আজি তই এৰি যোৱা দুবছৰে হ'ল, দুটা বছৰ যেন দুটা যুগ হে হ'ল। সেই যে তই মোক জীৱন নামৰ যুঁজখনৰ সেনাপতি পাতি গৈছিলি; যুঁজখন চোন শেষেই নোহোৱা হ'ল অ'।।

পিতাই এই জীৱন নামৰ যুঁজখন বৰ অকোৱা - পকোৱা, মানুহবোৰো মুখা পিন্ধি থকা। দিনটো এঘড়ী যুঁজ দি সন্ধিয়ালৈ বৰ ভাল লাগে. তেতিয়া যে তোলৈ বৰকৈ মনত পৰে।। পিতাই তোৰ মনত আছে নে তই যে মোক কথা দিছিলি, তই মোক এৰি কেতিয়াও কলৈকো নাযাৱ: তই চাগে পাহৰিয়ে থাকিলি নহয়। মোৰ কিন্তু মনত আছে, ফুটফুটীয়া চোলাটোৰে তোৰ অকনমানী 'মা' জনীয়ে আজিও চোতালত

তোলৈ এ বাট চাই আছে।।

পিতাই পাৰিলে আকৌ উভতি আহিবি। আহোতে। হেৰুৱা সময়বোৰ বুটলি সময়বোৰ বুটলি আনিবলৈ পাহৰি নাথাকিবি।।

নাৰী শক্তি

প্ৰীতিৰেখা ডাকুৱা

স্নাতক, দ্বিতীয় যান্মাযিক (বিজ্ঞান)

ককাই, নোৱাৰো আৰু সহিব ইমান দুৰ্নীতি দেশৰ, তই জানো দেখা নাই সকলো যে ওলাই আহিছে কোনোৱে দুৰ্নীতি কৰিছে, কোনোৱে লাস - বিলাস কৰিছে. কোনো নাৰীয়ে কাৰোৱাৰ মৰমৰ বলি হৈ হুক হুকাই কান্দিছে, কোনোৱে আকৌ চিঞৰিছে অসমীয়াৰ অস্তিত্ব লাগে. আমাৰ ভাষা - সংস্কৃতি; আমাক উভতাই লাগে. আমি অসমীয়াৰ শক্তি, অসমী আইৰ সন্তান, বচাবিনে আমাৰ সৰলতাক ?

তই দেখি আছ' ককাই অসম ৰসাতলে যাব ওলাইছে অসমীয়াই অস্তিত্ব হেৰুৱাৰ ওলাইছে অ' ৰক্ষা কৰিবিনে অসমী আইক? চুকাফাই সজোৱা সোণৰ অসম খন বাচিব নে ককাই ? বিদেশীৰ পৰা উদ্ধাৰ হ'ব নে অসমীয়া, কিমান আৰু কন্ট সহিব অসমীয়াই অসমী আই ৰাঙলী হৈছে.

এইবোৰ কেনেকৈ চাই থাকো অ' ককাই তোলৈ বাট চাই থাকিলে অসমে হেৰুৱাব কনকলতাৰ দেশৰ নাৰী আজি' আমি সাজ বিদেশী তহঁতক সোণৰ অসম খনি নিদিওঁ অসমীয়া জাতি - মাটি -ভেটি ৰক্ষা কৰিবলৈ আগুৱাই আহিছে দেশৰ নাৰী: যাৰ দেহত শেষ টোপাল তেজ থকালৈ ভয় নাই যাৰ দেহত নাই ডাইনী শক্তি, যাৰ নাই দয়্য শক্তি মাথো আছে দেৱী শক্তি. অসমী আইক ৰক্ষা কৰিবলৈ আজি নাৰী দুৰ্বল নহয় বিদেশী, নাভাৱিবি যে অসমীয়াৰ সস্ত্ৰ নাই। অসমীয়া বীৰাঙ্গনা আগুৱাই আহিব অসমী আইক বচাবলৈ. অসম থাকিব, অসমীয়া থাকিব, সোণৰ অসম খনি সজতনে থাকিব. নাৰী শক্তিৰ বলেৰে বলীয়ান জয় আই অসম মোৰ।

পুৱতিৰ কোমল ৰ'দ

সীমা দাস স্নাতক তৃতীয় যান্মাষিক

পুৱতিৰ কোমল ৰ'দ সজালেহি ধৰণী মৰম পায় ফুলিলে মোৰ হৃদয়ৰে ফুলনি জিলিকে কলিজাত সৰগৰ পাৰিজাত।। শৰতৰ পুৱা দেখোঁ নিয়ৰ সনা শেৱালি আকাশে-বতাহে শুনোঁ তোমাৰে গুণগুণনি মৰমৰ মিঠা মাত শুনি মন পৰে শাত।। কিন্ কিন্ বৰষুণে তিয়ালেহি পথাৰত সোণোৱালি ধাননি প্রতিদিনে কাষত থাকি নেলাগে মোৰ আমনি।। ****

নিঃশব্দ

শংকৰ জ্যেতি দত্ত স্নাতক দ্বিতীয় যান্মাসিক পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগ

আপুনি সুখী নে
হাঁহি আছে নে বাৰু আপুনি
আপুনি সুখী হওঁক নহ'লে
মই নোৱাৰিম সুখী হ'বলৈ।
জানেনে আপুনি,
আপোনাৰ সুখে যে সুখ।
আপুনি সুখী নে,
সচাঁ এ সুখী নে আপুনি
মোৰ অনুপস্থিতি।
বিশ্বাস কৰক মোক,
আপোনাৰ অনুপস্থিতিত আজিও মই
মৰুভূমিত মৰিচিকা দেখি থকা দৰে।

আপোনাক বাৰু আমনি কৰেনে,
আমাৰ মাজত সেৱা আলাপ-আলোচনাবোৰে।
আপোনাক বাৰু আমনি কৰেনে,
আমাৰ মাজত গঢ়ি উঠা স্মৃতিবোৰে।
আপোনাক বাৰু আমনি কৰেনে,
আমি দুয়োজনে লগত পাৰ কৰা মূহুৰ্তবোৰে।
মই দেখোন কিবা এটা পৰা নাইও,
আপোনাৰ অনুপস্থিতিত জীয়াই ৰবলৈ।
বিশ্বাস কৰক,
আপোনাৰ বাবে জীৱনত ত্যাগ কৰিছিলো বহুতো,
কিন্তু, এতিয়া নাই আপুনি লগত মোৰ
মাথো থমকি ৰ'লো মই।

আৰু শুনক আপোনাৰ সেই
সৰু নয়ন দুটি,
কাজল লগালে সঁচাএ
আপোনাক ভাল লাগিছিল মোৰ।
মোৰ প্ৰথম ভালপোৱা আছিল
আপোনাৰ সেই দুষ্টালী নয়নযোৰ।
আৰু কেতিয়াবা যে আপুনি মুখখন বেকা কৰি,
এটা বেলেগ চাওনিয়ে চাইছিল
আজি মনত পৰিলে কিবা
সাধু কথায়েন লাগেচোন মোৰ।

আজি মই এখন নিষ্ঠুৰ হৃদয়, কিছুমান স্মৃতি আৰু কিছুমান হেপাঁহ লৈ জীৱনৰ প্লেটফৰ্মত ৰৈ আছো, আপুনি ঘূৰি অহালৈ।

আপুনি যদি আপোনাৰ ব্যস্ততা জীৱনত অলপ সময় পায়, মোৰ জীৱনৰ কিতাপখন এবাৰ মেলি চাব। মই কোন হয় আপোনাৰ বাবে, মই কোন আছিলো আপোনাৰ বাৰে, আৰু মোৰ ভুল আছিল ক'ত। সচাঁকৈয়ে আপোনাৰ অনুপস্থিতিত আজি মই নিঃশন্দ।

মোৰ হেপাহ

ৰূপামণি কলিতা স্নাতক ষষ্ঠ বার্ষিক

বহাগী

সোণ আলি স্নাতক দ্বিতীয় যান্মাসিক

বসন্তত বৰষা-মুকুটা হৈ নামিছে, কপৌফুল ফুলিছে ডালত। কলি দৈ ম'হৰ শিঙে মাতিছে. হ্মুৰি জুৰিছো চোতালত।। গছে-পাতে সলালে, নৈ পানী বাঢিলে, গগণাৰ অমিয়া মাত। মুগা ৰিহা মেখেলাত নাচনি সাজিছে, বিহু বিহু লাগিছে গাত।। পিছফালৰ বাৰীৰে মিঠা আম এজুপিত, তাতে পৰি কান্দিলে কুলি। বিহুৰ তলিতে ধপলিয়াই আহিলোঁ, এপাক নাচোগৈ বুলি।। ****

মোৰ হেপাহ শৰৎ কালত বুটা বচা চাদৰখন উৰি ল'বলৈ বকুলৰ তল সৰাত নিজকে বিচাৰি চাবলৈ মন যায় নিয়ৰ টোপালবোৰ ডিঙিত মুকুতাৰ মালা গাঁথি পিন্ধিবলৈ আপোনজনৰ মাজত নিজকে হেৰাই পেলাবলৈ শ্বিলঙৰ সন্ধিয়া নামি অহা কুঁৱলীত মোৰো মনে বিচাৰে তোমাৰ সান্নিধ্য মন যায় কংক্ৰিটৰ মহানগৰীৰ পৰা আঁতৰি নিজকে ৰোমাণ্টিকতাৰ কোলাত জিৰাবলৈ হাতততে হাত থৈ স্বপ্ন নগৰীলৈ উৰি যাবলৈ মন যায় তোমাক সাৱটি ধৰি দুখবোৰ পাহৰিব ভয় লাগে নদীৰ কোৱাল সোঁতে আহি গঢ়ি উঠা সোণোৱালী ঘৰটো খহাই নিয়ে বুলি অস্ত আকাশৰ তলত অকলশৰীয়া মনে তোমাক যেন ৰিঙিয়াই মাতে মন যায় মোৰ তোমাৰ সৈতে সপোন দেখিবলৈ তোমাৰো মন যায় ???

শুভ মহালয়া

সীতা গোৱালা স্নাতক চতুর্থ যান্মাসিক

এইয়া আহিন প্ৰকৃতিৰ মনত বলিছে শৰতৰ বতাহ... কিন্তু ক'ত? আমাৰ গাত শৰতৰ ৰং ক'ত। শেৱালিৰ সৌৰভত মন নহয় আৰু মাতাল এই আকাশ, এই বতাহ, মনত দেখা নাযায় শৰতৰ সেই আশা। ক'ৰবাত যেন হেৰাই গৈছে শৰতৰ সেই মেঘ, ক'ৰবাত যেন হেৰাই গৈছে মানুহৰ মনৰ সেই আৱেগ। দুৱৰিৰ আগত লাগি নাথাকে আৰু নিয়ৰৰ টৌপাল সেয়ে মনৰ মাজত উথপ্থপ আৱেগৰ ঢল। দোকমোকালিৰ আকাশত, মহালয়াৰ সেই সুৰত আদি আগমনিৰ সুৰ নাপাও সুনিব মহালয়াৰ এই সন্ধিক্ষণত। 'মা' জানো তুমি আহিবাই চটিয়াবা তুমি সুখ দশভূজা ভৰাই। 'মা' এটাই মাথো প্ৰাৰ্থনা তোমাৰ ওচৰত মানুহবোৰ যেন উভতে পুনৰ আপোন মহিমাত। প্ৰকৃতিয়ে পুনৰ ৰিঙিয়াই তোলক শৰতৰ সেই ৰং শ্ৰতৰ আকাশ যেন ভৰি থাকক আগমনিৰ গানত কেতিয়াও নহয় যেন অভাৱ মনৰ উৎসাহৰ। 'মা' সকলোৰে মাজত আজি সফল কৰা এই উৎসৱ।

জীৱ শ্ৰেষ্ঠ

চিন্ময় কুমাৰ মেধি স্নাতক দ্বিতীয় বার্ষিক

একবিংশ শতিকাৰ সভ্যতাৰ দৌৰত আমি সকলো ধাৱমান শোষণ-নিস্পেষণ হত্যা-লুৰ্গন আতংকবাদ মাজত মনত প্রশ্ন হয় আমি কি জীৱশ্রেষ্ঠ? আমি কি সুসভ্য? আজি সকলো যেন টোপনিত লালকাল জীৱশ্রেষ্ঠ মানৱৰ বিবেক জগাবলৈ আজি কোনো সাৰে নাই সকলো লালকাল টোপনিত। আনকি সুৰুযেও ভয় খায় আমাক জগাবলৈ ঘন অন্ধকাৰত ৰাখিছে। কিজানিবা পোহৰ হ'লেই দেখা পায়

অসংখ্য ৰক্তৰঞ্জিত মৃতদেহ। পৃথিৱী আজি উগ্ৰবাদৰ কবলত কেউদিশে হাহাকাৰ আমি মাথো জীয়াই আছো মানৱৰূপী মৃত শৰীৰ লৈ। সভ্যতাৰ সন্ধিক্ষণত আমি মৰিছো আৰু মৰিম লগতে আনকো মাৰি নিম। পৃথিৱীক ধ্বংস আৰু জনশূন্য কৰিবলৈকে যেন আজিৰ সভ্যতা শতিকাৰ সভ্যতাত আমি হৈ পৰিছো হৃদয়হীন, স্বার্থান্ধ এয়াই আমাৰ ইতিহাস নিজকে নিজে প্ৰশ্ন কৰোঁ আমি কি জীৱশ্রেষ্ঠ?

অনুভূতি

সুস্মিতা চৰকাৰ

সেই যে তোমাক দেখাৰে পৰা

বুকুত বাজি উঠিল গীতৰ দোলা

নানান প্ৰশ্নই আমনি কৰিছে

তুমি বুজিবা নে মোৰ মনৰ বেথা?

মোৰ মনৰ দুৱাৰ খুলি

নাযাবা কিন্তু আনৰ পদুলিত

মনে মাথো তোমাক বিচাৰে

তুমি থকা চাগে আনৰ আশাতে?

সুস্মিতা চৰকাৰ

ফুল ফুলে ফলনীত বন্ধু তুমি কিয় থাকা দূৰণীত? অতীত স্মৃতি ৰোমস্থন কৰি, ওলাই আজি মোৰ চকুপানী। বন্ধু সেই যে আমাৰ বিদ্যালয়খনি, তুমি আৰু মই বিদ্যালয়ৰ বকুলৰ তলতি। একেলগে খেলিছিলো, একেলগে পঢ়িছিলো, একেলগে বহি সুখৰ দুখৰ কথা পাতিছিলো আৰু যে কিমান কথাও তকিয়াই কৰিছিলো। সেই স্মৃতিবোৰ পৰেনে আজি তোমাৰ মনত? অতীতৰ সেই সোণালী দিনৰ কথা আৰু যে ভাবিব নোৱাৰা বন্ধু তুমি জানোনে বন্ধু, সেই কথা ভাবি, মোৰ যে ৰাতি নাহে টোপনি। তুমি সুখত থাকা তাৰে আশা কৰি, বিদায় বন্ধু মোৰ বিদায়।

আজিৰ কবিতা

মাধৱ বৰা

উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ

সৌ আঁহত গছ ডালৰ তলত। ফুল এথোঁপা হাতত লৈ ৰৈ থাকিলোঁ তুমি আহিবা বুলি। বহু সময় ৰৈ থাকিলোঁ তোমাক মোৰ মনৰ কথা কম বুলি। ফুলো সৰহি গল মনতোও সেমেকি গ'ল। গুছি আহিলোঁ। মনৰ কথা মনত লৈ। নিজৰ দিশলৈ।

মাতৃ ভূমি

অজয় কলিতা

ষষ্ঠ ষান্মাসিক

প্ৰথমে প্ৰণাম মোৰ দেশ মাতৃক দ্বিতীয় প্ৰণাম মোৰ শ্বহীদ ভাতৃক।। সাৰ্থক মোৰ জন্ম জন্মি এই ভূমিত। শিক্ষা, সংস্কৃতি, বিজ্ঞানৰ ই আদিপীঠ।। কিন্তু দেখিছানে আই তুমি? তোমাৰ কু-সন্তানৰ লীলা। ৰক্তক লৈ ফাগু খেলিছে, নামানি কোনো বাধা।। তোমাৰ সন্মুখতে আৰম্ভ হৈছে কুৰুক্ষেত্ৰৰ ৰণ। পাণ্ডৱক পৰাজিত কৰিবলৈ কৌৰৱে ৰচিছে ৰণকৌশল।। প্ৰাষ্টাচাৰী, অত্যাচাৰীৰ গৌৰৱত ভাৰাক্ৰান্ত এই দেশ। ধৰ্ষণকাৰীৰ শাস্তি নহয়। সন্ত্ৰাসবাদীৰ নহয় পৰাজয়। অসংখ্য নিৰীহৰ হত্যাকাৰীক আকোৱালী লোৱা হয়। এইয়েনে তোমাৰ সপোনৰ সন্তান। মনত ভ্রম হয়। জাগি উঠা মা জাগি উঠা তুমি আহ্বান তোমাৰ পাণ্ডৱৰ, তোমাৰ সঞ্জিৱনীৰ স্পৰ্শত

অপেক্ষা

মাধৱ বৰা

উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বয

তোমাৰ বাবেই ৰৈ আছো মই
নাজানো কেতিয়া অন্ত পৰিব,
তুমি যে কৈছিলা ভাল লাগে জোনাক নিশা
মইয়ো ভাল পাওঁ জানা।
সৌ কৃষ্ণচূড়া জোপাই কেনেকৈ
ৰঙা দলিচা পাৰিছে চোৱা,
মই তাতেই ৰৈ থাকিম
তুমি আহিবা নে?
পথৰ কাষৰ আজাৰ ফুল দেখি
তুমি যে কোৱা স্পৰ্শ কৰিব মন যায়,
সেই পথৰ কাষতেই ৰৈ থাকিম
তোমাৰ বাবে অপেক্ষা কৰি,
মাথো তোমাৰ বাবে।।

মহিমামণ্ডিত হঁক এই ভাৰত।

SEAMUS HEANEY: AN INTRODUCTION

Dr. Subhalakshmi NathDepartment of English
S.B.Deorah College

Seamus Heaney is one of the most eminent Irish poets of our times. He has attracted a readership across the world and has won prestigious literary awards and honours including Nobel Prize in 1995. The unique quality of his poetry is that he is highly rated by critics and academics yet popular with the common reader. Part of Heaney's popularity stems from his subject matter- modern Northern Ireland, its farms and cities, its natural culture and language overrun by English rule. Heaney's poetry is grounded in actual detail - filtered through childhood and adulthood making us "see, hear, smell and taste" Irish life. These observed and recollected facts of his early rural experience are conveyed in a language of great sensuous richness and directness which weaves 'a strong gauze of sound' around their occasions. Yet, Heaney is not merely a regional poet and it would be grossly unfair to read his poems as only reflecting the culture and crises of Irish life. His poetry, in many ways, invites responses from other critical positions, which go beyond the parameters of his location.

Geoffrey Hill's poetry encompasses a wide range of style, from being dense and allusive to the more accessible and readable. He is deeply rooted in the history and landscape of Britain and has been consistently drawn to its "morally problematic and violent episodes". Memories of war, contemplation of European history, the holocaust, the meaning of Christianity, the ups and downs of culture are some of the concerns of his poetry which has continued to intrigue and startle readers and critics alike.

LIFE AND WORKS

Seamus Heaney was born on 13th April, 1939 to Patrick and Margaret Kathleen Heaney, on a farm called Mossbawn, near Ulster, Northern

Ireland. He was the eldest of nine children, two girls and seven boys. His father, apart from being a farmer also worked as a cattle dealer. The family belonged to the Catholic minority in Northern Ireland. He attended St. Columbia's College, Derry in 1951 and moved in 1957 to Belfast to continue his studies. In 1961 Heaney graduated from Queen's University, Belfast with first class honours in English literature. It was during this period that Heaney gained access to the English, Irish and American letters, giving him a firm knowledge of Latin, Anglo- Saxon and Irish- Gaelic which immensely helped him in his translation works. After this, he was trained as a teacher at St. Joseph's College of Education. After one year as a secondary teacher, Heaney returned to St. Joseph where he was a lecturer for three years. In 1966, however, Heaney joined Queen's University as a lecturer. His years at Belfast proved a turning point in his life as it brought him into the company of people like Laurence Learner and Philip Hobsbaum, founder of the Belfast Group, who urged him to take up the vocation of a writer in all earnestness. During this period Heaney's first book *Eleven Poems* came out in 1965. At the age of twenty seven he won in 1966 the Eric Gregory Award with Death of a Naturalist. With these works Heaney established his reputation as a poet. It was also during this period that he married Marie Devlin in 1965 to whom he dedicated his second book.

In 1972, Heaney gave up his work at Queen's partly to escape the violence of Belfast and he moved to County Wicklow, where he was a freelance writer for three years. The success of his third volume of poetry Door into the Dark (1969) encouraged him to test himself as a poet without resorting to the security of an academic job. During this period he made his living by accepting invitation to read and lecture both at home and in USA. In 1975, he once again returned to teaching at Carysfort College in Dublin and became increasingly concerned regarding the situation in Northern Ireland. In North (1975) Heaney addressed the ongoing civil strife which attracted wide spread attention and he had to face controversy and criticism but was also showered

with praise and admiration. After *North* he was considered the finest Irish poet since W. B. Yeats and with Ted Hughes among the leading poets of the English reading world. It won several awards, including the Duff Cooper Memorial Prize. *Field Work* (1979), his next work, also addressed the social and political in Northern Ireland. Strong individualistic, meditative mood marks his later works including – *Station Island* (1984), *The Haw Lantern* (1987), *Seeing Things* (1991) and *In Electric Light* (2001).

Meanwhile, Seamus Heaney worked in a number of academic Institutions in Britain and America, establishing his reputation as one of the finest poets of the modern era. In 1989 he was appointed as Professor of Poetry at Oxford University where he remained till 1994. In 1995 he was awarded the Noble Prize for Literature in recognition of his achievements.

Heaney also published miscellaneous prose writings and translated works like *Sweeney Astray* (1983), *The Cure at Troy* (1991) and *Beowulf* (1999). The last won him the Whitbread Award as the best book of 1999. In 2003 Heaney won the Truman Capote Award for Literary Criticism. Heaney's eleventh collection *District and Circle* (2006) won the T.S. Eliot prize after which he wrote *Human Chain* (2010) which fetched him the Forward Poetry Prize for Best Collection. In June 2012, Heaney accepted the Griffin Trust for Excellence in Poetry's Lifetime Recognition Award. Seamus Heaney died at the age of 74 on 30 August 2013, Dublin ending a career that was both "critically feted and publicly popular".

MAJOR THEMES

Heaney's poems explore a number of intriguing themes such as self-discovery, national and cultural past of his homeland, childhood memories, life, death, gender and land, myths and

legends etc. which bring about a unique vision of Ireland's rich and bloody history.

Heaney grew up on a small farm in County Derry, in Northern Ireland, and the observed and recollected facts of his early rural experience finds expression in his early poetry. Digging potatoes and turf, picking black berries, churning butter and ploughing are all vividly rendered in his poems. 'Digging', the first poem in Heaney's first collection of poetry, Death of a Naturalist, and also in a discussion as well reflects on his childhood memories of potato farming and growing up in rural Northern Ireland. As a poet, Heaney puts great reliance on the importance of past history for understanding present events. In order to fully comprehend and find a solution for the troubles ailing Ireland, Heaney resorts to the wisdom of the past, relying on objects unearthed from the bogs to provide him with answers. Heaney uses the bog bodies as symbolic figures with the zeal of an archaeologist and brings about a meshing together of Irish past and present events that generate historical awareness. In 'The Tollund Man', for instance, Heaney compares the bog bodies of ritual sacrifices of ancient Celtic Europe to the similar "sacrifice" of those murdered by the IRA during the Troubles. In 'Punishment' Heaney makes the victim - called the Windeby Girlrelevant to his era, seeing similarities with Irish women having relationship with British soldiers. The poet uses these symbolic figures not to give a solution to the Irish conflict but rather give expression to the conflict within him.

Thus the distinctive quality of Heaney's poetry is the intensity of the Irish experience. Allusions to sectarian difference, widespread in Northern Ireland through his lifetime, can be abundantly found in his poetry which he wrote with a deep humanity and understanding and communicated through the particular and personal.

Massive Open Online Course (MOOC): an overview

Dr. Dhrubajit Das, Librarian, S.B.Deorah College Ulubari, Guwahati

Definition:

A massive open online course (MOOC) is an online course that has unlimited participation and functions in open access environment by means of Internet. Massive open online courses (MOOCs) are a flexible and open form of self-directed, online learning designed for mass participation. MOOC is the most popular way used to offer online courses globally. It has gained lot of popularity since the time of its development in 2008.

By definition, a MOOC is a tuition-free, non-credit, online course in which anyone can enrol. Based on an open enrolment model, MOOCs typically do not require minimum educational standards or course prerequisites to enrol. They are distinct and different from tuition-based online, hybrid, or face to-face instruction taken for credit. Unlike face-to-face and online courses, MOOCs by design enrol larger numbers of students and do not limit the number of students who can enrol.

About MOOC:

With the development of technology globally, the concept of learning and teaching has undergone a tremendous change. Use of Technology in education promotes global learning environment, which allows accessing the course material anytime from anywhere around the globe. The technology also helps to connect with learners, and get access to the content without considering any geographical boundaries. The significant changes in use of the technology in

online education has resulted the emergence of the concept of Massive Open Online Course (MOOC).

MOOCs provide participants with course materials that are normally used in conventional education setting such as lectures, study materials, examples, problem sets etc. It also provides interactive courses with user forums to support community interactions among students, professors, and teaching assistants (TAs), as well as immediate feedback to quick quizzes and assignments. MOOCs are a recent and widely researched development in distance education, first introduced in 2008 and emerged as a popular mode of learning in 2012.

Since the development of the Internet, the idea of using technology to transmit academic content at a distance has proliferated. The Internet has enhanced the accessibility of education to individuals living far from an academic setting in significant ways. When home computing became widely available in the mid-1990s, participation in online education had increased significantly. Since then, the Internet has acted as a tool for efficient widespread distribution of academic content in such a way that course materials can be received almost immediately by students. Early use of the Internet for distance education, or online education, was asynchronous and characterized by recorded lectures, quizzes, and vignettes published online. As the internet technology has been developing day by day, more interactive pedagogy and synchronous models, such as live streaming, videoconferencing, and live-chat features etc. are come in to existence and emerged in online e-learning and distance education with increasing online presence in open learning environment in the form of MOOCs all around the globe.

The first large open online course recognised as a MOOC was conceived by the University of Manitoba in 2008. Wide public interest in MOOCs followed later in 2011, with an open online course in artificial intelligence by Stanford University and Massachusetts Institute of Technology (MIT). MIT was instrumental in putting the idea of free online academic content in MOOC platform.

MOOC Platform in India:

The idea of open online courses came in to existence in India lately and in 2013 the Government launched e-PG Pathshala for postgraduate courses run and managed by the INFLIBNET Centre of UGC. E-Pathshala is more of repository of e-content rather than a MOOC. Later government of India has taken the initiative to develop platform of online education in the form of MOOC. Currently, in India only a handful of universities and institutes have the facilities to start or support such initiative. Some of these organization and their efforts are as follows:

i) NPTEL

NPTEL stands for National Programme on Technology Enhanced Learning. It is a project funded by MHRD, initiated in 2003. It is a joint initiative of seven Indian Institute of Technology (IITs) and Indian Institute of Science (IISC) for offering courses on engineering and science, initially. Now, NPTEL has started online course in computer science; electrical, mechanical, and ocean engineering; management; humanities, music etc. It offers free course with nominal fees for certification. Anybody from anywhere can join their course. Course content mainly in video lectures prepared in a conventional classroom environment. NPTEL is the largest single repository of technical courses in the world in the streaming video format and with text meta data for videos, text transcription and subtitling, and possible conversions to all Indian languages.

ii) mooKIT

MooKIT is a lightweight MOOC management system built entirely using open-source technologies by Indian Institute of Kanpur (IITK), in 2014. It is a powerful system that can be used to offer online courses at any scale, from micro to massive. It is designed to offer cMOOC (connectivist MOOC). It has been used in 15 courses with about 100,000 registered learners.

iii. IITBombayX

IITBombayX is a non-profit MOOC platform developed by IIT Bombay using the open-source platform Open edX, in 2014. It was created

with funding from National Mission on Education through Information and Communication Technology (NME-ICT), Ministry of Human Resource Development (MHRD), Government of India. Currently, it is offering 63 courses on different subjects from multiple disciplines.

iv. SWAYAM

SWAYAM stands for "Study Webs of Active Learning for Young Aspiring Minds". It is a MOOC platform launched by the Ministry of Human Resource Development (MHRD), government of India, to bind online and offline education together. It is started with an expectation of launching 2,000 courses, to make it largest course catalogue, among all provided so far. For SWAYAM an independent platform is developed. Learners across the country can get credit for MOOC courses offered on SWAYAM, and they can get their credits transferred and recognized at the parent institution, that was not possible in conventional MOOC platforms. SWAYAM as it offers credit will definitely encourage the learners to complete the course and get their certificate. For SWAYAM, a credit framework has been finalized that would allow the transfer of credits between institutions. An academic institution in India can offer up to 20% of its catalogue in a particular program via SWAYAM. Currently, SWAYAM offers the courses for school, certificate, diploma, undergraduate, and post graduate. The responsibility of delivering courses is assigned to six institutes based on their type, such as NCERT and NIOS for offering school education, IGNOU for out of school learners, CEC for under-graduate education, UGC for Post-Graduation education, NPTEL for engineering, and IIMB for management studies.

Benefits of MOOC:

Improving access to higher education: MOOCs are regarded by many as an important tool to widen access to higher education (HE) for millions of people, including those in the developing world. MOOCs may be regarded as contributing to the democratisation of HE, not only locally or regionally but globally as well. MOOCs can help democratise content and make knowledge reachable for everyone. Students are

able to access complete courses offered by universities all over the world, something previously unattainable. With the availability of affordable technologies, MOOCs increase access to an extraordinary number of courses offered by world-renowned institutions and teachers.

Providing an affordable alternative to formal education: MOOCs are for large numbers of participants which can be accessed by anyone anywhere as long as they have an Internet connection. MOOCs are open to everyone without entry qualifications and offer a full/complete course experience online for free.

Sustainable Development Goals: MOOCs can be seen as a form of open education offered for free through online platforms. The philosophy of MOOCs is to open up quality Higher Education to a wider audience. As such, MOOCs are an important tool to achieve Sustainable Development goal.

Offers a flexible learning schedule: Certain lectures, videos, and tests through MOOCs can be accessed at any time compared to scheduled class times. By allowing learners to complete their coursework in their own time, this provides flexibility to learners based on their own personal schedules.

Online collaboration: The learning environments of MOOCs make it easier for learners across the globe to work together on common goals. Instead of having to physically meet one another, online collaboration creates partnerships among learners.

Challenges of MOOCs:

Some common challenges of MOOCs are stated below:

- 1. Relying on user-generated content can create a chaotic learning environment
- 2. Digital literacy is necessary to make use of the online materials
- 3. The time and effort required from participants may exceed what students are willing to commit to a free online course.
- 4. Once the course is released, content will be reshaped and reinterpreted by the massive student body, making the course trajectory difficult for instructors to control.
- 5. Participants must self-regulate and set their own goals Language and translation barriers 6.Language and translation barrier

Conclusion:

Despite many exciting developments and applications, MOOCs still do have many limitations and it will take a long way for being able to replace the traditional university degrees. MOOCs are not for all – they serve a particular segment of students who are willing to do a particular online course from a premier institution at no cost and convenience of time. It is not for students seeking full-time educational credentials. However, MOOCs democratise education and enable the lower privileged group to improve their career against lower investment than in formal higher education. It provides a great platform for higher education not just in India but all over the world.

Howdy Modi

Violina Borah

Lecturer, Political Science

The much talked Howdy Modi was a community Summit hosted by Texas India Forum (TIF) for Indian Prime Minister Narendra Modi & the President of U.S. Donald Trump on Sept. 22nd-2019 at the NRG stadium in Houstom. Texas. Over 50,000 attended the sold out event making it one of the largest gathering for an invited foreign leaders visiting the U.S.

The Howdy Modi summit was organised with the support of more than 1000 volunteer & 650 Texas based welcome partner Organisation. The TIF is a non-profit organisation that encourage co-operation between US & India advancing the shared values of democrary inclusive economic development & mutual respect TIF brings together Indian-American organisation & instititions to encourage collaboration within the region & expand opportunities for engagement with India.

The limelighted event Howdy Modi caught the attention by its word 'Howdy'. But what actually is 'Howdy Modi'?

'Howdy' as most of us know is the common way of greeting in Texas. In simple English Howdy means 'How are you'? Therefore 'Howdy Modi' simply means 'How are you Modi'?

PM Modi began his talk inside the NRG stadium home of the Houston Texas football team with a loud 'Howdy my friends?'

Drawing attention to the event tagline 'Howdy Modi' PM said if the same expression was put to him his answer would be "everything is fine in India", as he depicted himself to be the representative of all the Indians.

In order to show the unity & wellness of his nation, the PM then translated the word in various India languages where he meant that everything was fine in India's every nook & corner transcending each & every language.

The event with the tagline "Shared Dreams, Bright Future", shone light on the tremendous contribution of Indo-Americans in U.S. & the strong & lasting partnership between the US & India.

The American dream shares many similarities with merging Indian dream & an event of this scale suggests an opportunity to build bridges across two great democracies.

At the event Modi talked about various perspective of India starting with the tremendous political participation in the 2019 Indian election. On other instances, India is aiming high & achieving higher. He mesmerized the audience of Texas by promising them a better India, a New India. He also talked about bidling farewell to Article 370 and open defacation. He even mentioned about Indo-American togetherness to curb terrorism as similar to historic event be it the 9/11 or the 26/11, has put an impact in both the nations.

The event had some light moods where Trump praised Modi as the 'Top Negotiator & even Modi applaudes Trump as "The Act of the Deal". True and cordial friendship was seen at its peak between the Indian PM and the US prex.

The famous tagline of Indian during the BJP election "Abki Barr Modi Sarkar" was termed as "Apki Barr Trump Sarkar by PM Modi at the Texas.

Inspite of all the hues and cries of the Howdy Modi event, the main diaspora of the event was to strengthen the Indo-American relation in each & every aspect, but one thing as mentioned by Modi in the event-"Everything is fine in India- is a matter of great concern for us and a question to put-"Is everything really fine in India? PM Modi definetely needs to know that everything is not fine in the country & that the Indian economy is hard to keep up but is still suffering severely.

২০১৮-২০১৯

"ANGER"

Rashmita Buragohain

Lecturer

Dept. of Management

"Every day we have plenty of opportunities to get angry, stressed or offended. But what you'r doing when you indulge these negative emotions is giving something outside yourself power over your happiness. You can choose to not let little things upset you"- Joel Osteen.

The world is full of angry people. Hot words are spoken without a thought of their consequences. It is basically a forum of an intense emotional response. As Sir Mark Twain had rightly said "Anger is an acid that can do more harm to the vessel in which it is stored than to anything on which it is poured." Although, not everyone takes to expressing anger through violent behavior but the loss of self control does sow the seeds of violence. Sometimes, the anger is invisible and can be felt in a silent treatment while other times, the body language and speech makes us aware of the presence. So, it can be said that anger is the worst enemy of a person.

But, is it really so,!! Experts says about a thing called as 'Healthy Anger' whose expression is a must for our survival. We need to confront and stand up for ourselves when we have been unjustly dealt with, but that confrontation can be gentle and in a tactful manner without punishing the offender. Anger expressed in a healthy fashion has positive results and in a negative manner has poor results. For instance, if a boss

in office constantly keeps on losing his temper and shouts at others, this will naturally not only disturbs the work environment but may also create disharmony among the staff. Human beings have been endowed with many passions. These energies can either be used to promote human growth or destruction, depending upon its use. Anger is one of the primary emotions. which can faster development of one's personality or cause problems for the person who can't control it. When people are angry with injustice, it is a form of righteous anger. As because the expression of these kind of anger will lead to creative solutions to the unjust situation.

But, most people got angry upon some issues that start up in the form of irritation and suddenly erupt as a volcano. Hence, it is up to us whether we want to use this emotion in a positive manner (as a friend) and make this world a better place or we use it in an inappropriate manner (as a foe) and ruin our lives.

"Anger can become angry, that is easy But to be angry with the right person, to the right degree, at the right time, for the right purpose and in the right way this is not easy .— Aristotle.

"Anger is an acid that can do more harm to the vessel in which it is stored than to anything on which it is poured." Although, not everyone takes to expressing anger through violent behavior but the loss of self control does sow the seeds of violence.

Arranged Marriage

Manashi Acharjee

BA 1st Sem.

In India, arranged marriage still remain the majority preferred way to enter into matrimony. In case of an arranged marriage parents and other relative decide on a life partner that they deem suitable for their child,. They keep in mind various factors, different for boys and girls, while searching for a suitable match their names with. In the 21st century, around 85 perent Indians prefer to marry the boy or girl choosen by their life partners themselves. This stastics was reveled in a survey conducted by the Taj Group of Hotels, Another survey by IPSOS in 2013 revealed that 74% of young Indians, aged between 18-35 years said that they would rather let their parents choose their life partners, then choosing themselves.

Historically speaking, weddings durig the Vedic times took place by a vareity of methods. While arranged marriage were preferred, the consent of the bride was generally taken into consideration. In case of royal families, parents arranged a Swayamvar, a ceremony where suitable match from all over the country were invited. Thereafter, either these suitors had to prove their power to win over the girl or the girl herself will choose one of them by offering him a flower garland Even love marriage was quite common, the couple in love will would undergo what is known as 'Gandharva' type of marriage.

From around 500 BC, the Vedic Hindu culture gave rise to what we have come to known as Hindusim, The Manusmriti, a religious discourse that mentioned the dos and donot regarding duties, right, code of conduct and virtues to be practised by people in their family life. if they want to lead a life of sanctified dharma. The woman from this time onwards were put under the shackles of forced patriarchy, having

to live under the guardinship of a man in all stages of life. Father when she was unmarried. Husband when she was married and son when she was

As position of woman in the society degraded, the concept of marriage and its role has also changed, previous custom of asking for her consent was abolished and unhealthy system like dowry, child marriage, exchange mariage and other dirogatory customs began to rise. Arranged marriage become the most prevalent way of mariage in the country and among Hindus especially.

Process of Arranged Marriage:

Arranged marriage in India is long drown out process, where finalising the perfect match may take months and even years, In typical arranged marriage, the parens decide every facts of the process and the prospective bride and groom just show up at the prearranged date of marriage. The parents are looking for a match for their child in their social circles (neighbour and relatives). They might also take the services of the local matchmaker. Traditionally the matchmaker is an individual who keeps a database of marriagable individual from the neighbouring area. Once a match is setteled the elders of the family first meet at a neutral place to talk and also to figure out the suitability of the match. In these meetings, the families try to judge the financial and cultural barometers of each other through direct or indirect talks.

Criteria for Suitable Mark:

The suitability is determined after taking into account several factors while some are common for the boy's and girls sides, certain other are specific for boy's and girl's. Some of those criteria are:

Religion: Religion tops the list of criteria while fixing a marriage match. The boy and girl going for a arrange marriage have to belong to the same religion Hindus will marryHindus while Muslim will look for a match whithin the Muslim

২০১৮-২০১৯

community and Christian families will prefer their children getting married to a Christian. These is probably to preserve the culture and heritage of their religion as customs and rituals vary greatly between religions.

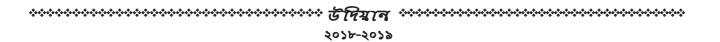
Caste: Caste is another important criterion in the list. Hindu religion is divided and subdivided into several castes and sub-caste. While seeking a match, the parents prefer to choose a candidate belonging to same or compatible caste and subcaste. This is probably done to preserve the ethnicity of the caste and to seek a match with people having similar customs and tradition.

Horoscope: Horoscope matching is an indispensible part of the arranged marriage process. Horoscope refer to the birth chart or natal chart of an individual, based upon the positions of astrological luminaries like the Sun, the Moon, the planets and other stars at the time of the individuals marriage. In India, it is believed that the horoscope holds the key to every important events of an individual life and

Vedic Astrology is followed as the preferred method.

Arranged Marriage in Modern Times:

Although the practice of arrange marriage has remaind favoured in the country, the whole procedure has changed a lot. For instance, computers, websites and portals have taken over the job of traditional matchmakers, with computer programms predicting matches for individuals, Several match portals have sprung up over the last decade or so and while organization like Bharat-Matrimony and Shaadi.com have been in the arena for quite some time. Nowadays the criteria for matchs have also changed for example in urban areas, working woman are often preferred as better matches and mind set, way of life etc of the propose partners. Empheasis is put on education and values, rather than just efficiency in the domestic arena.

LGBT COMMUNITY

Mridusmita Das

B.A. 1st Sem. Pol. Science

Before talking about LGBT Community, we have to understand the term LGBT?

LGBT is an initialism that stands for lesbian, gay, bisexual and transgender. First of all, being LGBT is not a shame. Infact its a pride for itself to disclose its own interest or gender. We all know that the history of the LGBT Community is complex, because society does not perceive bisexuals, gays, lesbians and transgender as a norm. According to the declaration of independence "all men are created equal," but the LGBT Community still has to struggle for real equality.

LGBT community faces with discrimination on a daily basis, which proves that equality has not been reached yet. But after paving the law of independence of section 377 this commu-

nity has got a bit of strenght to live more freely. The process begins with accepting oneself, followed by asserting that identity to the world. But we have found that still this community are facing discrimination in various aspects. May be these cases yet have not been disclosing but most of the reserarchen says that LGBT are not getting the respect or values in the eyes of the world. Still they are being harrassing sexually as well as mentally.

To sum up, it is possible to say that the LGBT community still have to struggle for its equal rights because not all people are ready to accept the fact that sexual diversity is a norm.

CHILD TRAFFICKING

Sangita Acharjee B.A. 5th Sem.

Children are the future of our country and hence we must protect them. But some evil persons misuse children by making them work and involves them in hazardous work and unsocial matter.(Our today's problem is child trafficking)

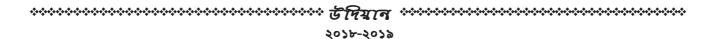
Child trafficking is defined as the transportation,transfer of a child for the purpose of slavery, forced labour and exploitation. Every year 300,000 children are taken all around the world and sold by human traffickers as slaves. 17000 of those children are brought to the United States. The trafficking of children has been internationally recognised as serious crime that exists in every region of the world which effects human rights implications.

Some of the causes of child trafficking are poverty, humanitarian crisis, lack of education, absence of birth registration, international adoption etc. Again children are sold for the purpose of sexual exploitation, begging, soliciting or forced

marriages. They risk themselves in construction work, working in factories or employed as a domestic servants. The parents of children received a huge amount of money by selling their children to those parents who are ready to adopt and to improve their living conditions, some children are ready to sale one of their kidney for money. 5% and 10% of kidney transplants performed in the world every year with the help of those kidnies. Many solutions are possible to put an end of child trafficking---awareness on television, radio etc, strong law and enforcement system, cooperation etc.

Pankaj Johar is a famous producer and director, known for his initiative to make a film upon the topic of child trafficking. "Selling Children(2018)" is his most important documentory film where he shows the violence against children. Johan trace their stories back to their families to understand the circumstances that resulted in them becoming slaves.

Government should take the various remedies to solve the problem. We, the people have to know that the children are the citizen of our future society, who makes the bright future. We should give them a chance to grow up and shine.

on them. After that they returned to their house and Ram asked his mother why she was so happy and why she was decorating their house as if some occasion was there. Mother said "Today our Ruler has returned from his exile with his brother and wife after wining over evil. Therefore everyone is so happy and celebrating like a festival. Ram asked his mother "Mother, if we want to see them, will they allow us? or they will throw us like everyone here?" "No son, they are Gods, we are fortunate to be living in his kingdom and his era, they see everyone with same eyes" replied his mother, "Your name is given after the king Ram by your father she added further. Okay, mother I am going to palace to meet him, saying this he got up and went to the palace where Priya was waiting for him.

they planned to go to palace just to give a glimpse

Diwali, the festival for all

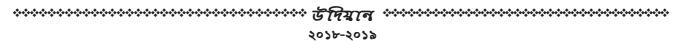
Auoushka Barman

This story is all imagination and the writer do not wants to hurt anyone sentiment and does not disrespect any one.

Long long ago, in a known kingdom named Ayodhya their lived a boy named Ram who was playing with his friends. He was just 7 years old and his best friend named Priya of same age were playing hide and seek, One evening, when they saw a flying chariot passing over them where they saw two beautiful prince and one princess wearing ordinary cloths and everyone excitedly running forwards the palace. Whats going on? are they any king or God? They are so beautiful and powerful in appearance, as if they are Gods who have come to meet our king "Said Priya" I donot know, however we are from a lower caste background, we could never meet them or go to the palace, said Ram. Though they both acknowledged their status in society, they were curious about the two prince and princess, so

I discovered that your name is same as the new king. Asked Priya "yes, my father kept it" replied Ram. After reaching palace they unfortunately caught by a merchant. "Hey! you two!! shouted the merchant "how dare you come here? you son of a dalit and you daughter of Suta? Get out at once, further shouted at them and pushed them hard they fell at the palace floor "why are you hurt? we always face this, then why are you crying today? asked Ram to Priya while trying to get up. Just then they heard a soft voice coming behind them. "Are you kids alright?" who pushed you so hard? They turned back to see a woman who looked beautiful and strong, they got up and started to go back. "Wait children? Why do you go without answering me?" asked that lady, "Madam! are you asking us?. We thought it was some one else, actually we are not habituated to that madam?" Ram said turning back to that lady. He further added "Sorry, we know that we should not come but we just

wished to see our new king" Oh! then why are you here? Come with me, I will take you to him. said she. "Madam, please forgive us! We donot want to get punished, please we would not repeat this mistake again" cried Priya. The lady, listening to them and asked them to not worry, Kids! come, do not hesitate my children." she said. She took them to the king, "Sita! who are they? are they lost? they look scared?" asked the king to the lady "Oh! pardon us madam! we were a fool and not recognise you" said both the kids, "Why, do not be, you are so small, how would I accept you to know one, without introduction?" Lord, they wanted to meet you but some cruel merchant pushed them out of the palace that's why they are so scared. said Sita! "Lord Ram! we are sorry to disturb you but we wanted to have a glimpse of you. My mother said you are a God, and we are fortunate enough to be able to meet you", said Ram. "Kid what is your name? you are so small but speak like a mature person. It is my pleasure that you have come to meet me. said Lord Ram. "Sir my name is after you Ram, my father kept it, so that I can win over evil no matter how hard the path is, said Ram, Sir my name is Priya said Priya. "I am so happy to meet you Ram and Priya, ask me anything you want, "Said the king", Sir, we are fortunate that you talked to us we donot crave for anything more. But if you can give, please give us a place in soceity where we can have some respect- said Ram. The king became emotional after hearing these words from a 7 years old kid and blessed them "may you prosper in life and live happily ever after" and announced, from today onwards there will be no class difference in my kingdom. After that both the kids were gifted with sweets and gold coins as a token from Lord Rama.

Drug Addiction

Mina Chakma

TDC- 3rd Sem.

A drug is a substance which affect the structure and functioning of living beings. If wisely used, it prevent and curcs diseases. Various drugs are being used to get relief from suffering, pain and cure many harmful diseases. The curative value of the drugs is well known but they are often misused. Drug abuse is not new but it has increased and spread alarmingly during the last 10-20 years and has become a big threat mainly for the youth. The threat is not limited to India but many more countries. Today it is a worldwide menace and need.

Drug dealing has become a rearing business and the drug lord and smugglers have become millionaries overnight. The drug dons and mafias are well organized and powerful. Opium and poppy production has increased three times in recent years, mostly it comes from Myanmar, Thailand etc. Many drugs were scized globally. An illegal drug obtained from hemp (Bhang) plant was smoked in cigaretts, pipes etc instead of it being scized. The illegal drug industry is flourishing because of huge profits.

The problem in India is increasing very fast and yet it is of manageable proportion and needs

to be addressed immediately. Drug abuse is found mostly in the youngsters. The students in schools, colleges, universities and training institute suffer mostly from it. Unemployed, poor illiterate and people belonging to backward sections of society mainly fall victim of drug abuse. Drug addicts use charas, smack, brownsugar, herion etc. and pay very high price for them. Once you become habitual of taking a drug it is very difficult, infact it is impossible to get rid of it LSD is the legal drug that makes its taker see things more beautiful, strange thrilling and frightening than usual. Other drugs also cause such liiusion and damages brain and other vital organs of the body. Frustration, unemployment, poverty, disintegration of families and lack of moral education in life are some of the main reasons of drug addiction and abuse among people. People adopt such evil habits because they are not properly guided, helped and understood. Neglect of youngsters and selfishness among parents are abother big reasons of the drug addiction. Deprived of love care, sense of belonging and sympathy, young men and women in their tender age become easy victims of drug addiction. They fall in bad company and are muted and misguided by people. The drug smugglers and dealers fully exploit the situation and young innocent people fall victims of it and spoil their life.

Drug addiction leads to many other evils and abuses such as cheating, committing theft, pick-pocketing and even to robberies, murders and violence of the worst kind. A drug addict cannot live without his usual dose of the drug even to a day. He must have it at any cost. He will beg, borrow or steal money for it. They can go to any extent for consuming drug. The life of drug addict is miserable. He dies a slow and a painful death by losing health and all other good

২০১৮-২০১৯

qualities. They become a big curse of the family society and nation.

The drug abuse should be fought on war footing on all fronts. The drug vendor should be given strict punishment. A great public awareness should be created among the people against the drug abuse. Smoking and selling of smoking materials should be banned around school, colleges, universities and training instutiions. The youth of the country should be made aware of the fatal danger of drug abuse. It needs to be underlined that PREVENTATION IS BETTER THAN CURE. Those already addicted should be helped to get out of it through rehabilitation

centers. Government should open more and more of de-addiction centers in cities, town and villages also. Such camps should be organised in villages. The victims of drugs addicts should be treated with love care and sympathy by parents, family and society. They should not be neglected. More serious awareness should be done. In some ways or other we are responsible for spread of drug abuses. More and more number of people, agencies, social group, youth organization should be involved to fight against the social evils. Drug will kill you, therefore before it kills You kill it.....

২০১৮-২০১৯

look after the routine needs of the elders at home. The working women even do not take the elders respon sibility as their duty but as useless appendages in the family.

This attitude of the women has also largely contributed to the turning out of elders from families. With this backdrop, the necessity for old age home was felt, and is being increasingly felt with the passage of time. The entire spectrum of circumstances has led to this unhappy need for old age home.

No mater how well they are looked after in these homes a single visit to an old age home brings depression to the onlooker as no one seems to be happy there.

It is very clear to all who visit an old age home that, all the immates are unhappy and helpless.

However, for the west it may not be so heart rending for, there it is their original life style that two generation never stay under one roof, But in India where, for centuries, not only two but also even three generations have lived together, this new concept of nuclear families with the elders who are treated as burden is just too touching to bear.

If, in any home we talk the inmates, their story would be much the same turmoil in the family.

They do get their daily needs fulfilled but, from where will the love of the dear ones come? The stories of almost all the old people are the same and very dismal.

It is the breakup of the system of the joint family and the introduction of a nuclear family that has brought this unhappy situation in our society, and the old age homes have to come up to cater the needs of the elderly there is no better alternative left for them, once they are neglected and unwanted in their homes by their own children.

The only solace is that, they are getting their daily requirement of shelter and food if not the bonds of love from the family.

Old Age Home

Kica Chishi B.A 5th Sem

The very concept of an old age home is new to India. An old age home is usually the place, a home for those old people who have no one to look after them or those who have been thrown out of their homes by their children. The place is of course like home where the inmates get all the facilities for a routine living, like food, clothing and shelter.

All these necesseties are well looked after but, the much needed love and care of loved ones is of course sadly missing; for how can outsiders provide solace? In these homes, it is very interesting and even touching to talk to people whether they are men or women.

Atleast in India till now, the old people staying away from the home, from their children, or left to themselves is not considered to be a very happy one. This concept of separating the elders from the youngsters has been imported into India from the west.

Besides, since the women have started working out of homes, there are now no one to

Role of education in the making of modern Japan

Dr. Hingnam Zeliang
Ex student, Dept. Pol Science

An investment in knowledge pays the best interest, says Benjamin Franklin and one cannot agree more with him. A nation with an educated population is deemed to become a powerful nation and the country of East Asia like Japan has proven so. Japan as a nation has always intrigued people in many ways, may be in its level of economic development, mannerism or being a pacifist nation. But above all, its level of economic achievement - a tiny island nation but one of the world's largest economy today is an inspiration to others. Among many factors for its economic miracle, scholars have attributed the role of education in the making of what Japan is today. Some aspects of Japan's success on its investment in education therefore pose as an example for many countries to emulate, including India.

Since the beginning of the modernization period (post 1868, famously referred to as Meiji Restoration during which Japan opened up to the world after hundred years of seclusion and wholly embracing the foreign cultures especially western), Japan has looked at itself as a nation poor in natural resources, with only its people as a major asset. Therefore, the education system was always been seen as contributing to the national welfare by producing an educated, skilled, productive workforce. Pre 1868, education was used as a means by the government to fit people into the existing social and political order during which the society was divided into samurai and commoners classes and status was determined by birth. However, after Japan opened to the world in 1868, the aim of education acquired a very nationalistic tone. Japan saw itself backward as compared to the West and therefore education was seen as a means to develop Japan. The education curriculum was mostly inspired by the West which included subjects like Science, Philosophy and Foreign Languages unlike the old curriculum which was based on Confucian literature. Scholars like Iwakura Tomomi and Kido Takayoshi had suggested to the Imperial Court as early as 1867 the importance of popular enlightenment as the basis for a strong nation and that without it Japan would not be able to compete with other countries. It is interesting to know that by close to 1900, Japan has achieved almost 100 percent literacy rate and therefore it was no wonder that it was quickly able to stand on its feet again after the devastation of World War 11.

It was not only the introduction of education itself but the quality and high standards and its implementation process

which made Japan education system a success. Some of these features of the Japanese education system are the development of universal education system, high quality of public education system, its emphasis on meritocracy and the relationship between education and the industries in Japan.

Universal Education System:

One of the greatest steps taken by the Japanese rulers in nation building was making education available for the mass irrespective of class and gender. The idea of national education was started during Tokugawa period (1600-1868) and became stronger towards its end. Today, compulsory schooling encompasses grades one to nine, elementary school for six years and three years of junior high school. It's free of cost and covers the age from 6 to 14 years. Everything is provided free from the books to the pencil and pen. Students do not take the books with them after the completion of their school year. The next batch re-uses the same books. This provides a level of playing field for all the students irrespective of their family backgrounds. Senior high school is not compulsory and covers age group of 15-18 years.

High quality of public education

Education system is highly centralized in Japan. It started from the ancient times, Daigaku (Institute of higher learning), Shoheiko (Tokugawa School of Higher Learning), Gakusei (Fundamental Code of Education of 1872) - these institutes set out a uniform education system. Today the Ministry of Education set out the curriculum for all school and also the standards for training and certification of teachers. The difficulty of the curriculum prescribed by the Ministry of Education is offered in terms of

the 7-5-3 phenomenon which means that in elementary school 70 percent of the children can fully master the material presented, in junior high school 50 percent can and high school only 30 percent of the students can really follow the Ministry's syllabus.

One major difference between elementary school and junior high schools is that during junior high, teachers, students and parents are extremely aware of the coming high school entrance examinations, which will separate students for the first time by academic achievement. Merit is the sole criteria for getting into high school for which entrance is the basis. For the first time in the education system there is academic tracking and it is very severe, dividing students into many levels of achievement and funneling students of similar academic abilities into the same school. The entrance examination for public high school is set by the prefectural board of education, based on the Ministry of Education national curriculum. One student can apply only to one high school of his choice and if he/she doesn't make cut off for that school he/she cannot apply to any other high schools even though he/she has the required marks. Therefore one has to be very careful in choosing the high school.

Besides the regular schools, Japan has supplementary institutions which include juku and yobiko. Juku refers to a variety of out-of-school tutoring for children of ages three to eighteen: classes in ballet, swimming, calligraphy, foreign languages or other activities and subjects not included in the school curriculum; or tutoring for children who are behind in their school work, need help to keep up or want to do advanced work. Yobiko refers to another kind of tutoring specifically geared to helping students prepare for university entrance examinations.

Match between education and industry:

In Japan, industry has an important role in determining the kind/system of education it should have. This is a post war characteristic. Initially, due to domestic law constraints Japanese companies would turn to American universities than those in Japan for doing research. However with change in attitude and policies due to blurring of interests between academic and commercial research and also intense competition between the U.S. and Japan in technology, since 1983 national universities have been jointly undertaking research with private companies. This method helps in designing the education curriculum according to the demands of the markets and therefore chances of employment after graduation are high.

However, despite the effective role that the education has played, Japan like any other systems does not escape criticisms. The difficulty of the curriculum, problem of bullying, suicides and self-isolation among students, suppression of individuality, are some recurring themes in Japanese public and private institutions. The phenomenon of 7-5-3 in education which reflects the difficulty level of curriculum as the level goes higher has been criticized by many people. Critics, including teachers feel that the curriculum should be made little simpler. Perhaps not all high school students need to learn calculus and perhaps not everyone need six years of a foreign language, they believe.

ljime, 'bullying' is one of the most dramatic expressions of the issue of social

conformity in Japanese schools. Bullying takes the form of a large group of children, most of all the class, tormenting a single child; it is different from bullying that is carried out by only a few children against a victim. There have been cases where a few students have gone so far as to kill the object of their bullying, or when a victim has retaliated with murder, violence or suicide (jisatsu). This may be mostly because of the Japanese idea of 'Ei' where one has to belong to a group and new students are seen as an outsider who becomes an easy prey for bullying. Hiki komori or self-isolation is also common in Japanese children. Due to non-acceptance from other fellow students in their group, study pressures or other reasons children isolate themselves. They immerse themselves into video games or watching animes.

Today, in the way the Japanese think about their society, education is seen as the key to personal and family success. No parents or teachers seem to question the idea that education is crucial for each individual. But how could such an idea become so firmly entrenched in a country that at the time of American Civil War was a feudal society with hereditary classes and occupants? The level of change associated with modernization (post 1868) is one important contributor to this perception, along with the ideology and practice of the education system and employers. As inheritance lost its power as the determinant of occupation as it did in ancient times, something had to take its place, and that something was education.

farm production to increasing farm income and welfare of the farmers.

There has been much debate over whether the intended increase in income is of real one or nominal and the time frame for doubling the same. A real income is one which is adjusted for the inflation that occurs during the generation of the income. Doubling the real income is a challenging task because of various problem such as unreliable minimim support prices (MSP), fluctuation in input and output prices, uncertainties regarding the production yield, poor penetration of crop insurance, increase in the input costs etc.

There could be various ways and mechanisms to achieve growth in farmers income. The increase income can come from greater production per unit area as a result of higher yields. But this depend on the type of technology deployed. Apart from that, high yielding varieties need adequate irrigation facilities which cannot be expanded quickly.

The other mechanism to achive greater production is higher cropping intensity. Cropping intensity refers to raising of a number of crops from the same field during one agricultural year. It is expressed as a ratio of Gross Cropped Area (GCA) to Net Sown Area multiplied by 100. Increase in income through higher cropping intensity would happen only if there is an increase in area under irrigation. This again in not achievable in the short-term.

Another way out to increase in farm income is reducing the cost of production. The cost of input are on the high. Appropriate government intervention is strongly recommended to curb the ever increasing costs of factors and inputs applied in agriculture. This requires extending education and providing access to low-cost mechanical services to small and marginal farmers.

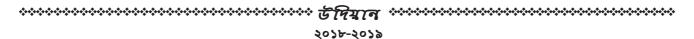
To ensure increase in income, price

DOUBLING FARMERS' INCOME: PROBLEMS AND PROSPECTS

Sumit Ghosh

Astt. Prof. Econimics Department

The economic dependence of most of the people of this country is on agriculture. More than 50 percent of the workforce is engaged in agricuiltural sector as a direct source of livelihood. But uncertainties regarding agricultural production and prices yields low returns for major crops and for some crop it is even negative. This has forced many farmers to resort to the extreme step of committing suicide. The government of India has been trying hard to improve the conditions of the farmers and various intervention measure have been taken from time. One of the major policy initiative by the present NDA government in the agricultural sector is that of doubling farmers' income by 2022. This is a praiseworthy objective and has generated a lot academic interest. The emphasis has now been shifted from increasing

stability is must. Prices of agricultural product is very volatile because of fluctuations in input and/ or output prices. Output prices are more volatile because of perishability of agricultural products owing to storage problems. To provide support in this aspect, minimum support price has been implemented since 1960s. But this mechanism has met with limited success. Besides such government promoted mechanisms, the market itself have come up with mechanisms such as contract farming and future trading. But these mechanisms do not cover all farmers and/or crops.

Providing assistance to support post-harvest output price slump is the need of the hour for experiencing a rise in the income of the farmers. One such mechanism is crop insurance. But insuring crops is not as easy as insuring against some other risks. Most of the agricultural risks are covariate in nature which cannot be pooled and therefore the marker system will not ensure the supply of crop insurance automatically. This necessitates the intervention of the government

to provide supply of crop insurance to the farmers. Although crop insurance has been implemented in this country since 1970s but the coverage of such insurance schems has remained scanty across the states and it is even lower in the state of Assam.

Therefore the target of doubling farmers' income by 2022 seems not to be feasible looking at the present scenario. But efforts must be put to raise the same to some desired extent. For raising farm incomes, there is a need to reorganise agriculture. Farmers should be made enable to get involved in domestic and global value chains which would in turn enable them to reduce the cost of production and marketing.

Livestock and agricultural wages are significant sources of income for farming households in India. It is hence important to focus on livestock sector development and public employment programmes to create income sources other than farming.

No time to see in broad day light
Streams full of stars like skies at night.
No time to turn at Beauty's glance
And watch her feet how they can dance
No time to wait till her mouth can
Enrich that smile her eyes began.
A poor life this if full of care
We have no time to stand and stare.

W.H. Davies (1871-1940)

The Quiet Life

Prof. P.S. Reddi

Ex-Professor, Dept of Pol.Sce, G.U.

Happy the man, whose wish and care
Afew paternal acrss bound
content to breathe his native air,
In his own ground.
Whose herds with milk, whose fields with bread,
Whose flocks supply him with attire;
Whose trees in summer yield him shade,
In winter fire.

Lest, who can unconcern'dly find Hours, days and years, slide soft away, In health of body, peace of mind, Quiet by day.

Sound sleep by night, steady and ease, Together mix't sweet recreation: And innocence, which most does please With meditation.

Thus let me live, unseen, unknown Thus unlamented let me die, Steal from the world, and not a stone Tell where I lie.

Alexander Pope (1688-1744)

Leisure

What is this life, full of care
We have no time to stand and stare,
No time to stand beneath the boughs
And stare as long as sheep or cows.
No time to see when woods we pass
Where squirrels hide their nuts in grass.

The World Is Too Much With Us

The world is too much with us; late and soon, Getting and sending, we lay waste our powers; Little we see in Nature that is ours; We have given our hearts away, a sordid boon; This Sea that bares her bosom to the moon: The winds that will be howling at all hours, And are up-gathered now like sleeping flowers; For this, for everything, we are out of tune; It moves us not – Great God; I'd rather be A Pagan suckled in a creed outworn; So might I, standing on this pleasant lea, Have glimpses that would make me less forlorn; Have sight of Proteus rising from the sea; Or hear old Triton blow his wreathed horn.

William Wordsworth (1770-1850) What is this life (if) we have no time to stand and stare (Davies) The World Is too much

withus (Wordsworth) so that we all spend our time, energy and resources on materialistic pursuits and thus miss the most precious boon that is ours for the asking, namely Nature in all her variety and splendour.

It is not unusual to notice as we drive past a highway, a shady grove on the banks of a lake or a slow flowing stream, a cowherd driving his flock to the shaded ground, himself resting at the tree trunk with his headgear as pillow, while his cows stand relaxed eating cud, and turning lazy glanses at the vastness of the horizon above or the landscape in front. Do we care to stop and savour this sublime moment No! we have no time to stand and stare like 'sheep or cows' — or, do we ever chance to

notice the shepherd driving his sheep to a distant mountain slope where the sheep spread out into the bushes to look like potted flowers of shining white dotting the hill slope bathed by the morning sun. No! we have long ceased to be aware such beauties of Nature.

We don't need to pass by the woods to watch, as the poet says, squirrels hide their nuts in grass. All we need is to pause at the garden path, or by the branches of a tree or even a compound wall or at the hallway, a squirrel or two squeaking and calling each other, playing hide and seek with furtails lifting up and down with glinted eyes mocking at us, as it were. But, we have no time to enjoy these simple pleasure of Nature.

In the cities that we choose to live, we rarely have a dark night with a clear vision of the milky way and the stars lighting up the sky with rays of silver. Right down on earth, do we care to see inbroad daylight within our own proximate surroundings a lake, streams or waterbody studded with shining stars 'like skies at night', so says the poet. It is like sun descending on every waterbody to recreate millions of suns reflecting his glory! But we are far too busy to enjoy such wonders of Nature.

A well choreographed dance is one of the most elegant forms of performing arts. Coupled with grace, it exudes divine charm. But in the race for the pursuit of wealth and prosperity we have no time, as the poet says, to stop at Beauty's glance to watch her graceful movements, in particular, notice the smile that begins in her eyes before it touches her lips. Poor life this if we have no time to stand and stare, the poet concludes. (Davies)

To those who live close to the sea, it is common experience to watch on a full moon day how the ocean, in all her expanse and majesty, opens her bosom to the moon as if she were in love so that tides, her messengers rise up with increasing velocity in a bid to reach the moon. The poet (Wordsworth) laments how such

wonders of Nature be missed by man in his vain search for so called worldly pleasures. Further on he says that he would rather be a Pagan, a believer in pre-Christian faith, derisively called heathen, a country bumpkin than a Christian bereft of the simple yet subline pleasure of Nature. As a Pagan he would stand on a meadow, have glimpses of the vast landscape in front and thus be less forlorn than be ill atease in the midst of civilizations. He could thus expect to have a sight of Proteus (Roman God of sea) rising from the sea in ever changing shapes in the same manner of the sea changing shape and from time to time. Or wait old Triton (demi-God of the sea) emerge blowing his wreathed horn.

Both Davies and Wordsworth are Nature poets coupled with a deep a sense of humanity. Indeed Nature poets are ipso facto humanists. Basic human values such as love, beauty, peace, cooperation, simplicity, quietness, contentment are learnt from Nature. No wonder, therefore, for Wordsworth to say: 'Let Nature be thy teacher!'

While Wordsworth (The World Is too much withus) and Davies (Leisure) extol the virtues of Nature, Alexander Pope (The Quiet Life) takes the pastoral (Rural) route to suggest that a man can be happy to live in harmony with Nature with contentment as his armour. With a few acres of farming to earn his bread, cows to give milk, sheep to get warm clothing, trees to provide shade in summer and fuel to fire his hearth, a man can be as happy as happiness can be. Sound sleep by night, labour of love during day, in health of body, peach of mind, with innocence and sweet recreation coming to him naturally, his days, weeks and years roll away softly.

Quiet life as his cherished goal, contentment as his armour, the happy man seek neither name nor publicity. On the contrary, he would like to live unseen and unknown and at the end of his days he would like to die

unlamented as though to steal from this world with no memorial or monument to leave behind.

Summing Up:

Nature in her exquisity beauty, variety and generosity is the broad theme that runs through all three poems though the settings in which each of them were conceived had been different. Davies (Leisure) could have been motivated by the growing materialist aspirations of men so as to suggest that besides the health of body that of heart and soul should be equally, if not more important. Wordsworth (The World Is too much with us) is all for Nature irrespective of all other considerations. To him the benign influence of Nature is no match for worldly pursuits.

Alexander Pope adopts a pastoral setting to describe the virtues of the happy man as one who needs just enough land, cows and sheep to provide for his basic needs of bread,

butter and clothing. To pope thus simple and contented living is the key of happiness. The happy man of Pope reminds us of Rousseau's natural man who led a life of idyllic simplicity and unbounded freedom.

Mankind has travelled far beyond the life and times of Alexander Pope, Wordsworth and Davies. Rapid industrialization and capitalist production have changed the lives of people beyond recognition. Consumer durables such as television, computer, cell phone, even automobiles which were once regarded as luxuries have now become commonplace. The clamour is for more and more expensive varieties of all things. With gadgets of every variety making life more and more comfortable can it be said that the modern man is happier than farmer, shepherd and cowherd of the bygone times. The soul needs more than bread and butter. Contentment is the surest guide to happiness. The spirit, if not letter of the poems in review will, thus remain relevant for all time.

Body Should Be Avoided

B.A 4th Sem

This is her story. Yes she's thin. She has been thin her whole life. She gets looks, comments(usually not so nice ones) and she knew people talk about her behind her back.

"Oh my God you are so skinny, you need to eat more!" People say as they grab her wrist without hesitation and wrap their hand around it so that their thumbs and pointer finger meet. It hurts, not the muscles, but the words. They tell her to eat chicken and cheese. And they start comparing her with stuff like stick. Why everytime they have to make her realize that she is skinny. She feels so ashamed. This feelings weighing down her heart. It hurts as if pinching the heart with a needle. In her entire life she have been criticised for being thin. I wish they walk a few steps in her shoe to see what a nightmare being thin is.

She hates being thin. She wish she was at a normal weight. Her dear ones try to tell her she is fine the way she is. But in reality the approaching looks, break the barries of lies. She don't need anyone's sympathy. She don't need anyone's pity. She is FINE. Yes she don't need any kind of help. She is not dying. She is not sick. She is simply skinny.

its benefits. People have known the importance and power of yoga over the period of time.

Human being are made up of three components, body, mind and soul corresponding these three needs-health, knowledge and inner peace. Health is a physical need. Knowledge is our psychological needs and inner peace is spiritual need when all three are present then there is harmony.

Yoga gives us relief from countless ailments at the physical level. The practice of the posture(asans) strengthens the body and creates of the feeling of well being. From the psychological view point yoga sharpens the emotion and encourage a practice of caring for others.

The practice of breathing techniques (pranayam) calms the mind. Through medition inner peace is experienced. Thus yoga is practical philosophy involving every aspects of human life.

It teaches the evolution of the individual by the development of self-discipline and self awareness. Anyone irrespective of age, health circumstances of life and religion can practise yoga. Yoga helps to discipline our life and we become much move stronger.

If we peep into the benefits of yoga they are numerous. It improves physical fitness, stress, controls, general well being, mental clarity and greater self-understanding. People of all ages can do yoga and it also be adopted for people with disabilities or special needs. The asanas enhance muscle strength, coordination, flexibility and can help to keep our body fit, control cholesteral level, reduces weight, normalises blood pressure and improve cardiovascular performance.

Apart from these it reduce the stress in their lives by consoling the mind. In this sense yoga can be seen not only as a way to get into shape on several levels, but also as a tool of self-healing.

An Essay About Yoga

Krishna Das

1st Sem, Political Science

Yoga - Ancient form of exercise which evolved thousand of years back in the Indian society and is being practised continously since then. It include various forms of exercise to keep a person in good shape and to get rid of various forms of diseases and inabilities. It is also considered as a strong method for meditation which helps in relaxation of mind and body.

Yoga is being practised world-wide today. Approximately 2 billion people around the world practice yoga. According to a survey, it is said that number of Americans doing yoga at present more than 15% of Americans have done yoga in the past six months. Yoga is an ancient physical, mental and spiritual practice that originated in India and is now practice in various forms around the world. Indians have known the importance of yoga from decades and from last many years the whole world is talking, practising and adopting yoga and

২০১৮-২০১৯

In today's world of information and technology and competion people find it difficult to devote time towards their health and fitness. This has led to drastic increase in health problems and health related stress. In this context Yoga is the only relief to get-rid off from this situation.

Yoga in simple word means unification of(ATMA) with(PARAMATMA). According to the father of yoga Patanjali, "Yoga is a way of meditation which helps us to connect or devote ourselves to God". Hence, it has the following elements to be mentioned below

* Dhiyana, Dharana, Samadhi, Asana etc. Yoga day which is being observed every year on 21th June, in order to marked the event. Programs, prayers and performances are being arranged in different corners of the world. So, in order to keep ourselves fit and healthy perfoming of yoga is verymuch essentail for the entire life of an individual.

PUBG

Sangita Acharjee B.A 4th Sem

"Player unknown's Battlegrounds" or "PUBG" is one of the most watched battle-royale game on mobile. Young generation is playing it each and every day. Everyone loves to play it. Celebraties, youtubers, college and school students, all loves to play it.

This is a multi-player online shooter game that allow for solo or team game and subscribes to the battle royale format, which drops100 players at a time into an enclosed space where they must scavenge for weapons, medical supplies and other resourses in an effort to be the last player standing and getting "chicken dinner". Yes, that's what a winner team is called "Winner Winner Chicken dinner". Lets see how PUBG affects you in real life?

PUBG game has both good effects and bad effects on health, education, career of people's life. Any kind of gaming is time-wasters and worse, some experts believe that thses games corrupt the brain for playing violent video games. It can easily be blamed by the media. Never make anything your addiction nor this supper game PUBG. The positive effect of the game is that video games make people smart. Most of the bad effects of video games are blamed on the violence they contain. That's what people says about PUBG as well. Addicted people also face some kind of phobia and health issues. Also it hinders you to spend less time with the family and friends. A person had said, "PUBG did change my life." I know it sounds like crazy but PUBG realy is like a drug. I myself had never played PUBG but I know PUBG is a very addictive game. You don't feel sleepy while playing this. Moreover this is a time consuming game. In a programme in New Delhi, parents complain to the PM Modiji about the huge popularity of the PUBG. One suggestion we all should follow is we must not make this battle-ground game addiction since game is enjoyable but it doesn't feed us.

corresponds to the property of the T_{μ} T_{μ} T_{μ} T_{μ} T_{μ} ২০১৮-২০১৯

for the love, care and the sacrifices made by them. One goes to a place of worship with fruits, sweets and incence sticks and asks God to cure a disease, shower their children with success or to save them from some disaster.

When something, usually money is given in exchange for a favour or an influence or as an inducement to dishonesty, it takes the form of a bribe. That is sinful—that is breaking laws and is done clandestinely. All people are not law breakers. God-fearing goodly people come in a wide arraypeople, compassionate people. philanthropists, social crusaders, environmental activists, animal activists, spiritual gurus, life coaches et al.

The good work of such people benefit the downtrodden, the oppressed and the marginalised. They raise their voice against evils of society, they raise funds to help the victims of natural calamities and of communal riots; they donate generously to shelter homes and orphanages. The afffluent one keep aside a huge chunk of their income to help the needy. The world moves on, smiles are spread and contentment prevails.

But most often it is seen that acts of philanthropy or a gesture of kindness has a purpose. This purpose can range from a photograph in the local newspaper or a certificate to attain a job or simply to please God and absolve oneself from all earthly sins. The cleanliness drives undertaken by various organisations, educational institutions and NGO's to obey the clarion cal of the Swachh Bharat Mission only exhibit a lackadaisical attitude of its participants. Very important people were seen with brooms in hands sweeping the liter of the streets only to be captured by the camera. Good work is therefore being done with a motive in mind. When a condition is attached to a helping gesture or a community service,

Without Condition

Dr. Jayati Das Associtate proff. Dept. of English

Rinku said to Tinku "I will give you my pencil box, you give me your chocolate". Give and take. That is how human relationships, trade and business, growth and development run the life show. The Barter System— the exchanging of objects of mutual need catered to the requirements of individuals in the remote past, before money took its birth. In the Junbeel Mela of Assam the tribal communities are still dragging the age-old custom.'

'Give and Take' is not confined to the objects of essentiality and luxury alone. It is seen during a marriage—where a groom vows to protect and provide for his bride in return for loyalty, faithfulness, servitude and off springs. It is seen between two friends who seek loyalty, help and support in exchange for fun, laughter, companionship and secrets. Children too are expected to care for their parents in their old age

altrusim is kept at bay and egoism sets in. When self-interest becomes the pivotal point of philanthropy the sheer joy of giving together with the liberating sense of compassion for others cannot be attained.

It is through unconditional love, compassion and devotion towards humanity alone that saints like Mother Teresa could attain the hallowed precincts of divinity. We humans are here in this Earth school not simply to live out a life, but to evolve through our thoughts, experiences, knowledge and actions or rather through our *karma*. The primary step towards this process of evolution is to observe ourselves and introspect with the question "Are most of my actions motivated by self-interest?"

Shakespeare is a great dramatist of the world. His works are still considered remarkable and significant. He is recognised because of his immense variety of his works. Shakespeare's dramas were performed in theatres and people were always very anxious to see the performances of his dramas. Shakespeare had a marvellous understanding of human life and human nature. His characters thus became larger than life figures.

Shakespeare produced most of his known work between 1589 and 1613. His works consist of about 38 plays, 154 sonnets, two long narrative poems and a few other verses. His early plays were mainly comedies and histories and these works remain regarded as some of the best work produced in these genres. He then wrote mainly tragedies until about 1608, including Hamlet, Othello, and Macbeth considered some of the finest works in the English language. In his last phase he wrote tragicomedies also known as romances, of which A Mid-Summer Night's Dream, The Marchant of Venice, The Tempest and 'Antony and Clcopatra are world wide known.

Shakespeare died on the same day he was born,23 April,1616 at the age of 52. He was buried in the Holy Trinity chruch. Shakespeare has been considered the supreme playwright and poet of the English language. He was simply the most admired of all dramatic poets, especially for his deep insight into human nature. He was a great humanist and showed concern for his people and his country's destiny.

William Shakespeare: A Great Dramatist

Madhusmita Rajbongshi

B.A 1st Sem

William Shakespeare was an English poet and dramatist, widely regarded as the greatest writer in the English language and the world's preeminent dramatist. He was born on the 23rd of April,1564 at a little town in the heart of England. He was educated at the local grammer school,but as his father's business went from bad to worse,he had to leave school and begin to earn his living. William Shakespeare was the son of John Shakespeare, an elderman and Mary Arden,the daughter of a farmer. At the age of 18,he married Anne Hathaway with whom he had three children.

FIDEL CASTRO A LIB-

ERATOR OR DICTATOR

Mangminlen Kipsen B.A 6th Semester

Every country has a time to rise and fall. This gives a country imperishable memories of unique history to cherish generation after generation. Cuba a small nation is no exception.

To start, during 1880's Cuba was under Spanish colony. At that time the American politics was divided into anti-slavery and pro-slavery. The pro-slavery wants to buy or take by force Cuba for slaves from Spanish. But Anti-slavery opposed this, calling it European type Imperialism.

In 1898 slavery ends, Cuba rise up against Spanish. The American throw their weight on Cuban and started Spanish-American war. At this time different version of the same argument continue in America. Will American seize Cuba for itself and become a country that control or liberate the Island. Again in 1898 the fight happens in Congress(America). Each side forcing their own way to decide the future of Cuba. The American Congress come out with an argument to grant independence to Cuba but a quasi independent, with United States taking over Guantanamo bay and give itself the right to intervene and dictate their foreign policy.

Again in 1906 and 1907, American military intervene in Cuban internal affairs to resolve some political crisis but that usually means pro-

tecting American interst such as sugar imports.

Cuba fall back to imperialism again but that actually end in 1933 when President Franklin Roosevelt wants to end the imperialist idea and respect Cuba's longing for freedom

Thus, Cuba becomes democratic country and generally friendly with USA.

Things changed again in 1952 when former president and military leader Fulgeneio Batista seize power in a coup, suspend the Constitution and imposed an increasing oppresive rule. The next year Cuban communist movement started and led by young leader Fidel Castro. With this American was obsessed and fear for the spread of communist ideology.

American again backed Batista to check the expansions of communist ideology in Western hemisphere. Cuban looks Batista as an extension of American imperialism and continue their fight for freedom along with Fidel Castro. In 1959 Castro takes power and became Cuba a communist country. The United States set up embargo, try to assasinate Fidel Castro and also CIA trained Cuban try to take over the island.

Fidel Castro turns Soveit Union to save the island nation from American hands. In 1962 it nearly start the third World war when Soveit Union try to station nuclear missile in Cuba. However, the American try to block Soviet missile. After a tense period negotation they settled with status quo.

The United States of America continue to squeeze Cuba in combination with Castro through rule, the economy and situation goes from bad to worse, forcing many to migrate to United States in 1962

Some people accused Fidel Castro that he looted the country, putting all the stolen wealth in a safe heaven in south Florida and considerd the entire nation as his personal domain. Some Anti-Castro blamed him for the prosecution, torture, assasination and exile of his political and military

rivals. They denounce that Castro own hospitals, plazas, stadiums, ports, town, cities and own state named after himself, his wife and his relatives and declard Fidel Castro as a cruel dictator.

It is true that Castro has looted the country however Castro did not loot for his own private purpose. He looted the country on behalf of the state and for the wellbeing of his people. For crores of Cubans and for all the third world countries of Latin America, Africa and Asia he was a liberator. While he liberated the people of Cuba from colonial and neoliberal capitalism, he did not provide his people with the vision, or the standard of living of the "Socialist-Capitalists"

The people of Latin America and Cubans in particular they were not likely to forget the fact that the United States tried to eliminate Castro and replace him with another dictator and that he sur-

vived every attempt. With all this in mind it is not at all surprising that so many people accross the world are willing to forgive the humain rights abuses and political repression of Castro and instead laud him as a hero for his successfull stand against tyranny.

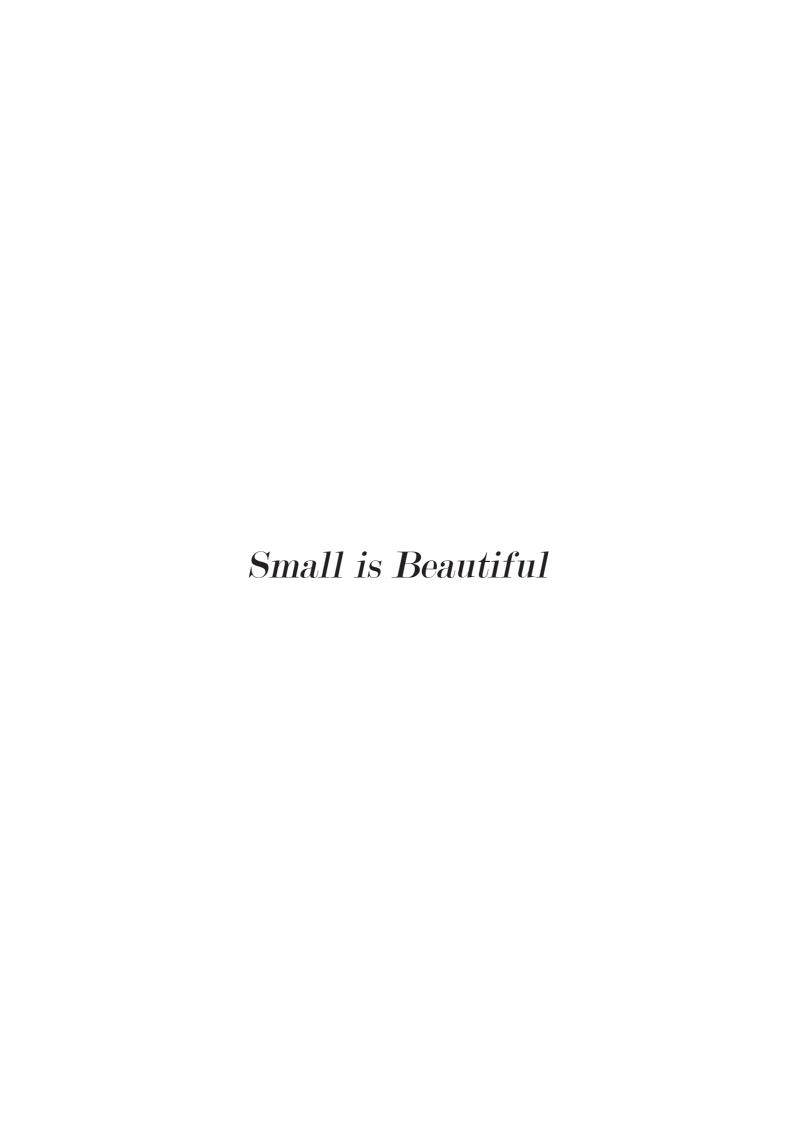
Source: Libertor or Dictator by Jules Dubious.

Quora and General websites about Fidel
Castro.

"Don't take me as a role model......

I have tried to be a good revolutionary

I have tried to be a good soldier." - Fidel Castro

NATURAL BEAUTY OF HAFLONG

Awang Kuame & Phslneichong Lhouvem 1st Sem. Major

Haflong, the only hill station of Assam is situated at an altitude of 680m from the sea level. Also known as While Ant Hillock. Haflong means White Ant Hillock, it is the district Head Quarter of North Cachar Hills, one of the 32 districts af Assam. Haflong is about 345km away from Guwahati, capital of Assam. The natural beauty make Haflong a place worth more than a visit. It also has a colonial history like most of the other hill stations in India one can still find the remains of British rule on the architecture of some of the buildings.

Apart from its scenic beauty, the hill of Haflong is also known from its more than two lakhs different flower include the orchids such as Blue Vanda, rare species of birds, Pineapple, Pera, Peaches, and Oranges. There is an Orchid Garden in Haflong which is a place worth to visit. Haflong is often reffered to as the land of blue hills. This calm and tiny hill station with blue hills, rivers and watertalls is still untouched by tourism. Inhabitants of Haflong generally include the Dimasa, the Jeme Nagas, Hmars, the Hrankhols, Biates, Vaipheis, Karbies, Jantia, Khelmas and Thadou Kukies tribes.

Pineapples and Oranges are grown here in abundance, Haflong has a lovely lakeside resort developed in the lavish green hills around the town, Adventure enthusiasts can anjoy trekking on the Borail range, hang-gliding and paragliding. Watchig the traditional dances of the Tribals is the other tourist attraction in Haflong.

CLIMATE OF HAFLONG:

The day to day weather and climate of Haflong is the best. Temprature remains around 15 to 30 degrees Celsius during summer which is very pleasant as compared to many other cities in India during this time. Winters are relatively cooler with temperature ranging from 7 to 18 degrees celsiu. The best month to visit this town is from October to April.

HAFLONG LAKE

Situated in the heart of the hill station, Haflong Lake, is a large and beautiful lake. Also known as the 'Scotland of Assam', the lake is one of the natural water bodies in Assam. There is also a good spot for various leisure activities and boating. The Jatinga Village, famous for hundreds of migratory birds in the winter is just 9 km away from this lake.

JATINGA

A place of mesmerizing natural beauty, Jatinga is 20 km south of Haflong on the Silchar road, Jatinga is famous because it is a mysterious place were lots of migratory birds are said to commit suicide between August and November. One can view the suicides from an observatory tower here. The view of sunrise from the Hempeopet peak (the second higest peak of the Borail range) is really a breathtaking view.

MAIBONG

Maibong, the administrative headquarter of North Cachar Hills. Districts is 72 kms from from Haflong. Situated about 45 kms from Haflong, Maibong was the capital of Dimasa Kachari Kingdom who ruled the region from mid-16th to mid-18 century AD. The remains of this old capital still exist on the east bank of the Mahur River and the soufth of Maibong. Besides the ruins, Maibong boast 12th century monolithic Ramchandi Temple of Kachari kings. The Mahur River flows by Maibong, offering many spots for leisurely picnic.

Haflong is a beautiful site that will mystify your sense and enrich you with its celestial beauty.

named Semkhor, and eventually become a separate group of Kacharis called Semsa Kachari. **History of Dimasa Kachari.**

Kacharies being one of the indigenous tribe of India's North and North-east, their history is quite old. In the Mahabharata and other ancient Hindu scriptures there are mention about the foothill dwellers of the Great Himalaya called 'Kiratas'. The term Kirata stands for Mongoloid racial communities, but some historian believed that it indicates Kacharies. The earliest Kachari settlements were in the foothills of the Himalayas. From there they moved to the Brahmaputra Valley with their Capital at Kamruli Kamrupa. Sir Edward Gait in his History of Assam (1906) is of the opinion that the Kacharies were the aborigines or earliest inhabitants of the Brahmaputra Valley. After hundreds of years of the rule in the Brahmaputra Valley, a bulk of this race due to socio-political turmoil, were believed to have migrated south of the Brahmaputra and settled in the areas of the present Sadiya Assam after crossing the mighty river by planning of cane bridge, probably the Brahmaputra. This section is now known as 'Dimasa' etymologically, "the children of the great river" (di-water, Ma=big, sa=Children).

Facing Ahom aggression they further migrated towards south, up to the Dhansiri Valley and established their capital at Dimapur presently in the state of Nagaland after a short stint at Kachomari about forty kilometers from Dimapur. It was here that the Kacharies undertook an arduous task of state building and flourished for several hundred years still 1536 when they shifted their capital to Maibang at the present day district of Dima Hasao (old name "North Cachar Hills") of Assam. Historical relics of Kachari kings are still exist in and around Dimapur, particularly in the Dimapur fort called Kachari Rajbari in spite of the constant ravages of human encroachment, show that the Kacharies at that period had attained knowledge of bricks making.

Among the large tanks Padum Pukhuri, Bangle Pukhuri, Bamun Pukhuri, Raj Pukhuri, Jor Pukhuri and others, still survive to this day. It is said in one folklore that during the invasion of the Ahom, the Kachari king had dumped gold and

Dimasa Tribes

Mairingdi Debragede B.A. 1st Semester

The Dimasa are part of the greater Kachari group – one of the ancient tribes. They live mostly in the northern half of the Dima Hasao District, an administrative district of the India State of Assam that includes the ravines of the Jatinga Valley and adjoining land. The name 'Dimasa' most probably stands for 'Children of the big river referring to the Brahmaputra. Kacharis appear to be one of the earliest indigenous ethnic groups of North Eastern India. Most independent tribal communities in this region are of Kachari origin. The Boro, Rabha, Sonowal, Thengal, Dimasa, Garo, Hajong, Deori, Chutiya, Tiwa or Lalung, Hojai, Barman of Kachar, Tripura, etc. are all Kachari origin.

Distribution of Dimasa Kachari.

Dimasa Kachari are mainly found in the present day Dima Hasao District (old name "North Cachar Hills") of Assam. They also a sizable population in Dima Hasao and Nawgong districts of the state. In Dima Hasao, following the formal conversion of their king Krishnachandra to Hindusim the ordinary Dimasas have largely adopted Hindusm. In Dima Hasao, a section of the Dimasas is corfined within the historical village

other precious metals in some of these tanks and believed to have told his subjects that long after he left, a day would come when a male Mithun would come from the hills and dig up this gold by its horn, which would come from the hills weigh round (about 240kg) and that would be the time when Kacharis rise again and prosper.

The Dimapur reign of the thirteen century extended along the southern bank of the Brahmaputra from the Dikhow river in the east to Kalang in the west and Dhansiri Valley. Historians are not in the position to tell the exact date of establishment of the Kacharis capital at Dimapur. However, according to a Kachari tradition, the Muli bamboo (wa-thi) flowered once after ever fifty years and during the region of the Kachari Kings at Dimapur these flowered nine times. This means that they had ruled for 450 years at Dimapur and since the Kachari shifted capital to Maibang in 1536 Kachari kingdom had been established Dimapur approximately in 1087. This had been elaborated highly by S. R. Thausen, a Dimasa scholar in his article. The fact becomes more vivid by the fact the when Ahoms invasion took place in this region in 1228.

Dress and ornaments (Gainsari Phinsari)

Garments: Dimasa Kachari, being a colourful tribe, have their own traditional dress. A Dimasa man wears a Risha about a metre in breadth as a 'Dhuti'. It is generally deep green coloured. Sometimes white Rhisa is used by a man. Besides a shirt he uses a chadar called Rhimsoo. He also uses cotton or Endi-silk. Sagaopha or Turban on his head when he goes out of his village, a Dimasa woman puts a skirt like Mekhela called Rhigo. It is either made of cotton or Endi-silk. The Rhigo may be white or coloured covers her body from waist

to knee below. For covering the upper part of her body, she uses a piece of cloth called Rhijamphain. It is used as a chadar. The girls at the time of dancing use a special types of chadar called Rhikhaosa. Dimasa woman weave many designable cloth called Batho rhimai and others.

Ornaments: The male Dimasa use only two types of ornaments named Yaocher and Kharik. The woman are the habitual useser of ornaments i.e. Phowal - a necklace made of silver, Khamoothai earring made of gold, chardrawal silver nackless, Rangharsa - necklace made of coin, Khadu a heavy braclet made of silver, Liksim a necklace of red beads and Jonsam - a necklace of ordinary beads collected from the forest. The males put on the traditional dress like rhisa, rhithap Khaodam (shirt), Rhikhaosa, Sagaopha (Phaguri headgear), Rhemsao and Rhemsao - Rhemai. The females put on Rhigu, Rhijamphain, Rhijamphain -beren, Rhikhaosa, Jingsudu, etc and wear ornaments like Khadudima, Khadu, Khamauthai, Lonbor, Chandrawal, Ranghorsa, Enggrarha, Jongrama, Ligjao, Jingbri, Yaorhidam and others.

Dances (Baithai)

The dance forms of the Dimasa Kacharis are complex in character. They are strictly dependent on instrumental music. No songs are used. Khram (drum) follow the rhythem of the Muri and so also the dancerr. Though one may find the music from Muri to be monotonous, there are variation with noticeable microtones for different dance forms. That is why young men practice dancing at Nadrang during leisure hours and the village children follow the rhythm and stepping at a distance from early age.

Culture of Tripura

Hostel Boarders of Tripura

Culture of Tripura is similar to those of Native indigenous tribal people of Northeast India. However like Assam, Manipur, Burma and Southeast Asia. Culture of Tripura is characterized in small portion living in plain areas by mainstream Indian cultural influences spearheaded by Bengali culture coexisting with tribal traditional practices specially living in those plain areas, not much extending to Hill people of Tripura notably the Tripuri Culture. Tripura is a state in North East India. In the 2001 census of India, Bengali's represented almost 70% of Tripura's population and the tribal population comprised 30% of Tripura's population. The tribal population comprises several different tribes and ethnic groups with diverse language and culture. The largest tribal group was the Kokborok - Speaking tribe of the Tripuri who had a population of 543,848 in 2001 census, representing 16.99% of the State population and 54.7% of the scheduled tribe population. The other major tribes in order of decreasing population, were Reang (16.6% of the tribal population), Jamatia (7.5%), Chakma (6.5%),

Halam (4.8%), Mog (3.1%), Munda, Kuki tribes and Garo Hajong. Bengali is the main spoken language, due to the predominance of Bengali people in the State. Kokborok is a prominent language among the tribes. Several other languages belonging to Indo - European and Sino - Tibetan families are spoken by the different tribes.

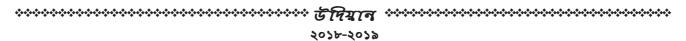
Tripura has several diverse ethno -linguistic groups, which has gives rise to a composite Culture. The dominant cultures are Bengali, Manipuri, Tripuris, Jamatia, Reang, Naitong, Koloi, Murasing, Chakma, Halam, Garo, Hajong, Kuki, Mizo, Mogh, Munda, Oraon, Santhal, and Uchoi. Handicraft:-

Tripura is noted for Bambo and Cane handicrafts. Bambo played important part in the Jhumia (shifting Cultivation) of the tribes. It was used to make watch stations on stilts, and was devised to carry food and water. Besides these usages, bambo, woods and cane were used to create an array of furniture, utensils, hand - held fans, replicas, mats, baskets, idols and interior decoration materials.

Songs and Dances :-

Music and dances are integral part of the tribal people of Tripura. Some of their indigenous musical instruments are the sarinda, chongpreng, and sumui (a kind of flute). Songs are sung during religious occasions, wedding, and other festivals. Each tribal community has their own repertoire of

songs and dances. The Tripuri and Jamatia tribe perform goria dance during the Goria puja. Jhum dance (also called tangbiti dance) in the harvest season, lebang dance, mamita dance, and mosak sulmani dance are other Tripuri dances. Reang Community, the second largest tribe of the state, are noted for their hojagiri dance performed by young girls balancing on earthen pitchers. The Bizhu dance is performed by the chakmas during the Bizhu festival (the last day of the month of chaitra). Other tribal dances are Wangala dance of the Garo people, Hai - Hak dance of the Halam branch of kuki people, Sangrai dance and Owa dance of the Mog tribe, and others. Besides tribal music, indian classical music is also practiced among the residents. Sachin Dev Burman of the royal family was a maestro in the filmi genre of Indian music, creating many popular tunes in the bollywood films.

Festival and worships :-

Hindus belive that Tripureshwari is the patron goddess of Tripura and an aspect of Shakti. Several fertility gods are also worshiped by the tribes, such as Lam - pra (the twin deities of sky and sea), Mailu - ma (goddess of corn, identified with Lakshmi), khulu - ma (goddess of the cotton plant), and Burha - cha (god of healing) Durga Puja, Kali Puja, Ashokastami and the worship of the Chaturdasha deities are important festivals. Several festivals represent confluence of several tribes traditions, such as Ganga puja, Garia puja, Kherchi puja, Ker puja etc.

Sculptural and architecture :-

Unakoti, Pilak and Devtamura are historic sites where large collections of stone carvings and rock sculptors are noted. These sculptures are evidence of the presence of Buddhism and Brahmanical orders for centuries. These sculptors represent a rare artistics fusion of traditional religions and tribal influence.

Agriculture Scenario of Tripura:-

Tripura has a total cultivable land of 2,80,000

hectares and irrigation potential of 1,27,000 hecters. out of the available water resources 79,000 hecters can be brought under assured irrigation through surface water & 48,000 hecters through ground water. Total potential created upto 31st March, 2014 was 1,12,806 hecters.

The perspective plan for achieving self sufficiency in foodgrains production has been implemented in the state since 2000-01. The plan was further reviewed in 2010 and extended for two more years upto 2011-12. The measures envisaged under the plan includes increasing the area under kharif and rabi paddy, introduction of hybrid paddy and maize, bringing one lakh hecters under the SRI cultivation of paddy, promoting the use of bio - fertilizer, micro nutrients and chemical fertilizers. The measures had been instrumental to increase the foodgrains production from 5.13 lakh tons at the end of the plan and more than 2 lakh tons of additional rice has been produced in the State.

Involvement of youth in agriculture would be facilitated through entrepreneurship development programme, entrusting more and more integrated farming system to combine agriculture / horticulture/ animal resources/ fisheries as well as the RD programmes are needed to extend proper training programmes. Empowerment of women is being promoted through formation of Self-Help Groups (SHGs.) Estimation of kitchen gardens. backyard farming, ensuring at least two fruits plant per family, processing of agricultural produce like termeric, ginger, chilli, mushroom cultivation etc.

One of the principal objectives of the Government of Tripura is to extend assured irrigation of agricultural land. Apart from ensuring average of more cultivate land under assured irrigation. The aim is also to increase cropping intensity. There by optimizing the utilization of the limited land resources for improvement of the socio - economic condition of rural masses.

incredible ways for Tingwang has gifted each and every creation a varied and vivid culture.

HEGA N'NGI

Hega N'ngi, celebrateed by the Heraka people. Its the biggest and the last festival of the year. The explicit meaning of HEGA N'NGI implies 'fortuious'. It is the year's valedictory festival whoever got an opportunity to celebrate Hega N'ngi is beleieved to be successful on all activities done throughout the year. Thus, people rejoice in belief that they have attained the boon of Tingwang. Five days before the Hega N'ngi the whole village is cleaned on the first day of Hega N'ngi. Tingwang Mpua is offered. It is also a prayer to Tingwang to bless the people who lived to see another Hega N'ngi. Hega N'ngi is held mostly in the month of December and January. Hega N'ngi is celebrated for three consecutive days. Tingwang Mpua is offered on the first day. On the second day NCHING(shot put) and HEJUA(long jump) are played. The second day 'Ngidi' (main day), at late afternoon of Ngidi, the boys and middle aged men gather and go to a well to do house singing songs of praise(Jautua or Nrai tua) in order to amuse the villagers. The third is known as 'PUAPET MAI'. On that day, several dishes and drinks are bought out from every house for the old and middle aged men to celebrate. Old women perform HENANRAI(Blessing ritual) and men would carry out Rehoi(ho-ho) at the houses of Hangbunme (early middle aged) and Rehangne(lad) who have triumphed over NCHING-HEJUA (shot put-long jump) thus enchanting the whole village. From children to old ones everyone rejoice the Hega N'ngi. The Hega N'ngi heralds the beginning of a new journey into the new year.

KAN'NGIBE (Festival)

Kiriakeule Jeme B.A 1st Semester Political Science

The origin of Kan'ngibe of Jame(Naga)

In Zeliangrong dialect, the word "Kan'ngibe" is derived from the word 'KAN'NGIAKPE' (to exchange). Considering the time and season in any converient part of the year when the villagers and their relatives visit each other house and exchange food and drink and celebrate is called Kan'ngibe(festival). Besides foods and drinks, people sing and dance and display costumes they have made for the festival. Festive celebration may last for more than 2-3 days. Festivals does not merely imply eating-drinking, celebrating and having fun but connotes praying to Tingwang(God), asking for his good blessing and observing the occasion strictly by the entire villagers. Hence, the HERAKA(Hindu) people commence the festival with prayer and don't consume anything before the worship. In festival, after eating-drinking, no one should brawl and spiteful activities at home or with other villagers. Tingwang gifted the idea of festival so ideally that one can relate it with different season of the year. It was also said that festivals must begin from the day of full moon. Like every Heraka all the creations of Tingwang have their own unique festivals celebrated in their own

corresponds to the property of the T_{μ} T_{μ} T_{μ} T_{μ} T_{μ} ২০১৮-২০১৯

week. Luira Phanit, the seed sowing festival is the major festival where all the men and women wear the traditional dress and head gear. The Tangkhuls aristic creativity is manifested in their handicrafts and wood cravings.

The Tangkhuls are an egalitarian society. There is no caste or classes in the society. Every person is equal in the society and the society follows patriarchal system.

The life and art of the Tangkhul are attracting and captivating. Their different clothing, utensils, architecture, monumental erections and memorial set-ups depict their dexterity in art, which also speak of their sense of beauty and fineness.

Though there are common articles of unisex exclusively meant for men and women. Some of the traditional clothing like clothes/shawls Man's womem's-Haora(man's mostly), Malao, Phangyai, Chongkhom(women's mostly), Laokha, Kahang Kashan, Luirim(man's mostly), Thangkang(for man and woman), Kahang Malao, Seichang Kashan, Thangkang Kashan, Raivat Kachon (common), Khuilang Kashan, Khuilang Kachon (woman's mostly), Kongrah Kashan, Phingui Kachon(common), Shanphaila, Phaphir(common), Kuiying Muka (upper cover), Phoris Kachon(man's mostly), Zingtai kashan, Luingamla Kashan.

MUSIC AND DANCE:

Tangkhuls are music lovers and their songs are soft and melodious. Apart from encoding into the music the varied seasonal and cultural ideas and philosophies, music is a medium where in historical events are also related in the lyrics. In as much as religious fervor is incorporated and composed in the songs, the romantic nature of people also finds its expressions in the music. There are various varieties of songs, some are mood special, some are festival/seasonal specials. These folk songs and folklores can be taught and sung

Tangkhul Naga

Annagrace Zimik B.A 5th Semester

The Tangkhuls are a major Naga ethnic group living in the Indo-Burma border area occupying the Ukhrul district of Manipur.

The Tangkhul tribe has more than hundreds of regional dialects. Each dialogue differs according to different villages. But for the better connection among the hundred villages Tangkhul dialogue is used as a principal dialect. Although the Tangkhul Naga Tribe speaks more than a hundred dialects, the lingua franca is the Hunphun dialect.

A slightly modified English alphabet is used. Tangkhul language is included the CBSE syllabus and is the first Tribal language from North East India to be included in the CBSE syllabus.

CULTURE:

The culture of Tangkhul revolves around traditional beliefs and custom exercises being passed down, through ancient tools and materials, like spears, swords, shields, bows, axes and spades. Culturally, the Tangkhuls share close affinities with the Meities of the Imphal valley.

The Tangkhuls are fond of singing, dancing and festivities. For every festival that last almost a

by anybody, anytime, but there are some specific musical expressive melodies of every region or area. People are restricted from singning from certiain songs outside particular seasons or occasions. Some festivals have ceased since the introduction of Christianity to the region.

SOME OF THE ENCHANTING PLACES IN THE UKHRUL DISTRICT:

For the adventurous travellers who make it to Ukhrul's difficult hilly terrain and wonder how the Tangkhuls are so friendly and welcoming. It's because their ancestors taught them the language of the Heart.

SHIHAI:

In this village, head straight for the residence of Mr. Rinkaha, an amazingly hospitable Tangkhul Naga farmer who has single-handedly put together an elaborate museum of his tribe's wood carvings and artifacts(including skulls and skeletons from the head-hunting dogs) at his house, without any government or institutional assistance. Also meet Kaileija Khangra, a lovable old woman, who is among the last surviving tangkhuls to have been inked with the traditional facial tattoo as a teenager. The tattooing ritual ended in 1923 with the arrival of Christianity making her at least 110 years old.

SHANGSHAK:

Site of a bloody WW2 battle between the British and Japanese, and now home of two war memorials -one built by the Japanese, and the other by the Indian Army, whose men fought on

the British side. The Japanese memorial is managed by 87-year old Yanmaso Shishak, who was a young boy at the time, and who will enthusiastically share his letters, post cards, photographs and memories, within the constraints of his age-related forgetfulness. Prepare to begin questioning all you have read in the history books.

LONGPI

Where Manipur's beautiful black pottery comes from. The magic ingredient is a powder made from a smooth slate -like stone that is only found around these hills.

MOVA AND KHANGKUI CAVES

The labyrithine Mova caves, in the middle of a lush forest with a river gushing past one of its many mouths, is a great campsite to end a trek. Paleolithic caves at Khangkui date back to the age of when human lived as cavemen. Khangkui is also close to WW2 site where the Japanese entered Manipur from Burma.

SHIRUI HILL

The Shirui Lily is Manipur's state flower and the subject of much floklore, and is mostly endemic to the Shirui hill, a really Scenic and popular one-day trek. Shirui is also where the popular Shirui Lily Festival happens every year(April 24th-28th). Flowering season is generally between May 15th and June 5.

Cachar) of Assam.

The Zeliangrong may be classified as an ethno - cultural entity. The zelangrong belong to the larger Southern Mongolid population and their language belong to the Sino -Tibetan family of language.

They have been living in the present location of their land since time inmemorial in a compact and contiguous geographical setting of approximately 12,000 km lying between 93° E and 94° E longitude and 94.40 degrees and 24°N latitude in N.C. Hills of Assam, Peren district of Nagaland, Tanenglong district, Northen part Henglep subdivision of Imphal district, Imphal Valley and Cachar District along with various villages and adjoining slops in Manipur. As coming to their food habits, majority tribal population of North East India lives in the forest ecosystem and has its own socio cultural pattern, tradition and typical food habits. They depend mainly upon the natural resources of the habitat for their food. The zeliangrong too, have the knowledge of the cycle of various local wild plants and animals and they have exploited the plants and animal resources of their habitat so as to lead a successful living by way of setting up a harmonious relationship with the habitat. In other words, prepare beverages, boiled foods, fermented foods and nutritionally rich traditional foods from various indigenous crop plants, forest product and meats of wild and domestics animals. Although the modern Zeliangrong have adopted to new food habits, because of its importance, it become vital to document the traditional foods and beverages and their importance amongst the people

Zeliangrong in Assam, Nagaland and Manipur

Deikuile Newme BA 1st sem

Zeliangrong people are one of the major indigenous Naga communities living in the junction of Assam, Manipur and Nagaland in india. The term 'zeliangrong' refers to the zeme, Liangnai and Rongnei Naga tribes combined togethers. Earlier the term also covered the Inpui tribe. Zeliangrong does not denote a tribe but rather, a union of tribes. or rather the apex tribe of three above mentioned tribes.

The Zeliangrong worship the supreme God Haipau, Tingkao, Ragwang and several other Gods. But most of them converted to christianity due to its wave during the 1950's. The descendants of "Hoi of Makuilongdi" (Makhel) were divided and were made peripheral appendages to three political entities - Manipur, Naga Hill (Nagaland) and the Dima Hasao (Northern

The Misings- Their history and culture

Tanuj Chintey B.A. 4th Sem.

The Mising known in earlier times as the 'Miris' and mentioned as such in the Constitution of India, are the present Mising community of Assam. Ethnically, the Mising hails from the same stock, as the Adis, the Aputanis and the hill Miris of Arunachal Pradesh and belong to the North -Assam branch of the Mongoloid races. They call themselves as the Tani or the Ami which in Mising language a man. These tribes possess similarities in their language tradition and culture, but more close resemblance in their language and various cultural traits can be seen between those of the Mising and the Adis only.

Mising were originally hill tribes living in the mountain ranges lying in between the Subansiri and the Siang districts of Arunachal Pradesh. Their flok literature suggests that they migrated down to the plains of Assam in search of a peaceful and better economic life comparitively in early times . Henceforth, they have been living mostly along the bank of the Brahmaputra and its tributaries for which they are called by the British writer as the riverine people. In the plains under favourable conditions their population grew spreading over a wide range in the plains and are found in the districts of North Lakhimpur, Dhemaji, Jorhat, Dibrugarh, Sibsagar, Golaghat, Sonitpur, Tinisukia and Biswanath.

The Mising have got their own traditional beliefs and customs believing the Moon (PO:LO) and

the Sun (DO:Noyi) as their father God and mother Goddess respectively. In the 17th Centuries and even after, they have been influenced by the Vaishnative tenet of Assam due to which a number of them now practise vaishnava beliefs and practices but their tribal beliefs rituals and customs still predominate their social life.

The Mising are cultivators. Their old habit of Jhum in the hills and to a certain extent shifting in the riverine belts of the plains, have been no longer there. Today, one can see both transplanted or settled and shifting cultivation pursued by the tribe. There are ceremonics and festivals associated with agriculture such as 'Ali - Aiye - Ligang', 'Poirag' etc. They sacrifice pigs and fowls in their socio religious festivals along with the consumption of rice -beer ('Apong'). Their priest is known as 'Mibu' who conducts and perform some of their religious function.

Misings have their own mother tongue which belongs to the Tibelo - Burman language group and its quite different from the Assamese language. The Mising folk, society is rich in its oral literature and traditioner.

The Mising people built their dwelling homes in raised platforms having thatched roofs. Murong, a common house and which can be best termed as a socio - cultural tribal institutions is gradually losing its original function and is dying out from the society. A Mising women plays important role in their economic life. They do not only take full part in agricultural work, in the fields. But they also produce cloths of various nature. Most of the family clothes are woven by their own women weavers.

Lastly, I conclude with a hope that this community will long live with their own tradition, culture and economy along with modern outlook.

Miri as they are also known as Miris in the history. The misings belong to the greater group of Tami people. There is no written history of misings about their migration from Northen China to the plains of Assam but history was passed down orally in the form of folk songs and stories by the ancestors from generation to generation.

Population: According to the census of India conducted in 2011, the population of Mishing in Assam is 680424. They mostly live at the bank of mighty Bramaputra mostly in upper Assam districts of Dhemaji, Majuli, Jorhat, Lakhimpur, Shivsagar etc. Mising community has their own language to communicate each other. The Mising community has various clans as including Doley, Pegu, Kuli, Mili, Kutum, Kumbang, Bori, Padi, Panging, Pao, Taye, Narah, Medok etc. with further classification as Delu, Dagdung, Mohying, Pagro, etc.

Religion: - Mishings are one of the most colourful of the various indigenous tribal communities in Assam. Mising has its own religion named PO:LO:DO:NOYI i.e. Sun is the god of Misings. They mostly assimilated with animism and hindusim and believes in supernatural powers and Gods. The traditional religious beliefs and practices amongst the Misings are animistic.

Economy:- Agriculture is the lifeblood of the economy of the Mishings. They grow different types of rice paddy. The women contribute to the income of the family by rearing pigs, fowls and goats. Now - a - days a percentage of their population have different categories of jobs their source of income. **Traditional clothing of Mishings**: -

The traditional craft of weaving is a very bright aspects of Mishing culture. It can be said as the exclusive preseve of Mishing women. They start their training in this craft before they reach their teen. They weaves traditional wears for boys like

The Mising Tribe of North - East India

Manisha Doley B.A. 1st Sem.

Assam, a treasure trove of natural beauty and diverse history and is a state in north - eastern India. The different tribes pay tribute to their culture and customs in their own unique and beautiful way.

Major tribes of Assam earn their livelihood through agriculture and by selling their own handicrafts. Their languages too differ according to their place of origin. After bodo community the 2nd largest tribe of Assam is decleared as 'Mising'. As I am a 'mising koneng' that is a mising girl I would like to highlight about my own tribe. culture and rituals briefly. The mishing tribe is one of the most colourful tribes of Assam with their unique style of living and even unique culture.

The mishing are an indigenous community inhabiting in parts of Assam and Arunachal Pradesh. Mishings are recongnised as scheduled tribe by the Indian Government under the name

২০১৮-২০১৯

Jackets, mafler etc. For women there are varities cloths they weave very beautifully.

Festival: There are two chief traditional festivals of Mishings are the Ali- Aiye-Ligang and the Poirag, both connected with their agricultural cycle. Ali means roots and shoots, Aye means fruits and Ligang means the beginning. So the festival is the beginning of sowing of seeds. This is celebrated in the month of February. The celebration of Ali Aye Ligang start on a wednesday, which is considered as an auspicious day of Mishings. The people pray for good crop during the year as well as for general plenty and wellbeing.

PO: RAG: It is the post harvest festival of Mishings Po:Rag is usually observed sometimes in early winter or early spring. It is a very expensive three - day festival.

Another occassion called Dobur is an animistic ride performed occassionally by the village community by sacrificing a sow or hen for various purposes. The form of the occassion is the younger male members of the village beat the walls of the house in the village from one end to another with big sticks to drive the ghosts.

Mishing are unique their style of housing. They live in tatched, houses maises on bambo stilts. This is called Chang Ghar.

The mishing community stands out for its love of peaceful living. Although the mishing people are maintain many of their traditional socio - cultural traits, yet modernism has been gradually penetrating into their culture. From the point of view of socio - cultural system, the Mishing people are very rich. They are maintaining their culture which distinguishes them as a separate ethic group. At last I would like to say Mising Regam (Mishing community long live.)

১০১০১১১১১১১১১১১১১১১১১১১১১১১<mark>৬ দিয়েন ১১১১১১১১১১১১১১১১১১১১১১১১১১১</mark>১১১১

Burma. The Chittagong Hills form part of the western fringe of the mountain regions of Burma and eastern India. The region has warm temperature monsoon rains, and high humidity.

The Chakma are Buddhists. Chakmas officially follow the southern or Theravada form of the Buddhism. But, their form of Buddhism has aspects of Hinduism and traditional religions as well. Almost every chakma village has a Buddhist temple (kiyong). Buddhist priests or monks are called Bikkus. They preside at religious festivals and ceremonies. The villagers support their monks with food, gifts and offerings to Buddha. The Chakmas also worship Hindu deities. Lakshmi, for example, is worshipped as the Goddess of the harvest. Chakmas offer the sacrifice of goats, chickens or ducks to calm the spirits that are believed to bring fever and disease. Even though animal sacrifice is totally against Buddhist beliefs, the chakma Buddhist priests ignore the practice.

Chakmas are divided into clans (gojas), which are further subdivided into subclans (guttis). Members of the same subclan are forbidden to marry each other. Parents arrange marriages, although the wishes of sons and daughter are taken into account. A bride price (goods given by groom's family to bride's family) is fixed when the two families negotiate the marriage. The marriage ceremony is known as Chumulong and is performed by Buddhist priests. If young people elope, the marriage can be formalized on payment of fines. Polygamy is acceptable but rare. Divorce is allowed as is remarriage after the death of a spouse.

The Chakmas are farmers. There is no ownership of land, but Chakma custom holds that no one should interfere with fields that look like someone else is farming there. Land is cleared of trees and bushes and any remaining vegetation is burnt during the dry season in April. Crops are planted after the first heavy rains. Harvesting usually takes place in October and November. Some chakmas have given up their farming lifestyle and have en-

THE CHAKMA TRIBE

Sankar Chakma

B.A. 5th Sem.

The name 'Chakma' derives from the sanskrit word Sakthiman, which means beholder of power. This name was given to chakma by one of the Burmese king during the Bagan era. The chakamas (also called changmas are an ethnic group, in the eastern region of the Indian subcontinent, closely related to the Daingnet people who are settled throughout Arunachal Pradesh, Tripura, Assam, Mizoram, Meghalaya and West Bengal of modern day India and in Chittagong Hill Tracts of modern - day Bangladesh. Today, the geographic distribution of Chakmas is spread across Bangladesh and parts of Northeastern India, Weatern Burma and diaspora communities in the United states, Canada, the United kingdom, France, South Korea, Japan and Australia.

The Chakma population is estimated to be around 550,000. It is spread over three different countries. The majority (approximately 300,000 Chakmas in Mizoram state in India and 20,000 in Burma (Myanmar). The Chakmas are a Mongoloid people related to people of southwestern

tered the labour market. Those fortunate enough to have the necessary education and have gone on to clerical and other white collar jobs. Many however, work as labourers in the factories and industrial projects that have grown up along the valley of the Karnafuli River.

The Chakma people face difficult situation today. Their population is larger than that of today. Their population is larger than that of over sixty independents nations. Yet the tribe is fragmented and scattered over three countries. In each country, Chkamas are a minority and many are refugees from their homeland, living conditions of squalor. The most serious problem faced by the Chakmas is in Bangladesh, where they are fighting for an independent homeland. Some Chakmas and other tribal people have resorted to armed war fare against the government. This is turn, has led to reprisals by the police and Bangladeshi Army. Both Annesty International (the human rights organization) and the United states have reported human rights violations against Chakma civilians. The Chakama conflict is both a religious and ethnic problem in Bangladesh. The Chittagong Hill tracts saw tribal chakma leave the area due to religious and ethnic strife caused by Bangladesh's Islamisation policy.

Chakmas in India are distributed throughout Arunachal Pradesh, Tripura, Assam, Mizoram, Meghalaya and West Bengal of modern - day India. Chakmas are treated differently in different states and today, there are three categories of Chakmas in india.

Firstly, a small fraction of chakma people who settled in Assam, Meghalaya, Mizoram and Tripura got citizenship rights and ST status.

Secondly, even smaller fractions that in south - west Mizoram along the Chittagong Hill tract region enjoy district level autonomy to plan and

implement their own development schemes.

Large fraction of Chakmas that were moved to a vacant land in NEFA (new Aruachal Pradesh) got tangled into political issues and are still regarded as foreigners.

In 2015, the Supreme court had directed the centre and the state government to finalize the conferment of citizenship rights on eligible Chakmas and Hajongs but without tribal status in order to protect the right of the indigenous people of the state. It will grant "limited citizenship" to Chakma and Hajong refuges who had Bangladesh few decades ago. The two communities will not get land rights or be recongnised as a scheduled Tribe in the state.

In Mizoram, the Chakma people have faced discrimination by the majority Mizo people in the state time and again. The primary objective of the Young Mizo Association (YMA) is - good use of leisure, development of the Mizo society, and revere christian ethics, but it is sad that the NGO has strayed from its main motto due to political influence. We have witnessed YMA protesting and denying MBBS seats to eligible Chakma candidates including seats when the candidates have qualified the All India entrance exams. YMA is not allowing the rule of law to work in Mizoram. On 10th October 2018, YMA led a protest in the state and appealed to the public to support their movement for the abolition of Chakma Autonomous District council (CADC) - which is discriminatory and unconstitutional.

On the other hand, the Chakma people are working hard to get a peaceful and better life, and are urging the state government to consider them as indigenous people. The government should ensure that Chakmas get equal rights and opportunities in the state and the country.

Zeme, Naga

Miheuyile Ngame

B.A 5th Semester

Zeme Naga is a group of Naga people from northeastern part of India. Zeme Naga are spread across three states. Dima Hasao district in Assam, Tamenglong district in Manipur and Paren district in Nagaland. Zeme originally migrated from Nagaland and Manipur and settle down in the northeastern N.C Hills and South Maibang (ancient capital of the Kachari kings). Zeme people speak their own dialect and Zeme people are livingpeacefully with other tribes.

Zeme villages are on the breezy and hill-tops. Each village has dormitories for young boys and girls. The boys dormitories are called Hangseuki and the girls dormitories are known as Leuseuki.

Traditional activities:- Girls are taught weaving, spining, singing and dancing. Boys are taught wrestling, hunting and making of handicrafts etc.

Traditional Dress:- The Zeme male's traditional dresses are named as Injingni(male short lungi not below the knee), "Mpakpai, Pilip" (a white

piece of traditional cloth which is used to tie in a waist), Teba-teu(Necklace). The boys decorate their legs with rice powder paste an tie cane ropes just below the knee.

The girls wear mini Hegianine(female lungi) Paimang (This used to wrap around a chest), Paitik, Lohepai. They used ornaments made of silver, brass and colourful bird feathers.

There were also different kinds of traditional musical instrument- Nragatbe (handmade violin), Metiam(flute), Nsum(drum), Kebuike (Buffalo horn), 'Ntukjube, 'Ntoi etc.

Important festival and celebration by Zeme community - Helei'ngi, Puakpet'ngi (Before the rice harvest), 'Nsim'ngi (a celebration after rice harvest), Hega'ngi (a celebration of togetherness during the end of the year)

Religion:-Zeme tribe have been converted into Christianity in 1910. Two religious belief known as Mipaupaise (believers of forefather), Heraka (They considered to Hinduism) also binding them to a great extent.

THE 'MAIDAMS OF CHARAIDEO'

S.Gyanendra Meetal

TDC 1st Sem.

The erstwhile rulers of Assam the 'Ahom' are notable for many of their constructional activities which they undertook in course of their rule spanning around six centuries.

One of the most notable and unique work of architecture of the Ahoms are the maidams. The maidams are a collection of burial mounds of the royalty and aristocracy of the medieval Ahom kingdom. The royal maidams are found exclusively at Charaideo, near Sibsagar. Charaideo was the first capital of the Ahoms. Structurally, a maidams is a hemispherical earthen mound consisting of a vault with one or more chambers. An octagonal wall encloses the entire maidam.

The royals and the aristocrats were buried along with their possesions and articles of daily use which they believed would be in use in their afterlife. The constructional process of the royal burials along with burried are explained in historical documents called Chang-Rung Phukanor Buranji.

The Ahoms originally followed their native religion which centered around ancestor worship and animistic rituals. The maidams are a reflection of the religious believes and practices of the early Ahoms.Later on, after the adoption of Hindusim, the practice of burial of the dead stopped and were instead cremated. Ultimately the construction of maidams also ended.

Many of maidams were excavated and looted most famously under Mir Jumala, the Mughal general who briefly occupied the Ahom kingdon in the 17th century and under the British after the conquest of Assam in1826.

Today, of the 150 maidams found in Charaideo only 30 maidams are under protection of the Archaeology survey of India. The majority of the maidams thus lie unprotected and vulnerable.

The maidams are lying in dilapidated condition and the lack of empathy and interest of the government in protecting them has also been a major factor in their deterioration. Unless bold steps are taken whole heartedly the maidams will continue to be ravaged with the passage of time.

There is a lot to be done to bring them at par with other famous burial tombs of the world and to turn it into a tourist magnet.

> The community has close traditional and socioeconomic interaction with outsider and in some places they are engaged in territorial war with other tribes. The Hmar live in large area which are difficult to access by road. Even in this difficult terrain a missionary brought the Gospee message in 1910. Currently there are numerous churches in each of the Hmar villages Christianity has influenced the Hmar in quite a number of ways, including their culture and educational system.

> Hmar are of mongloid stock. though the Hmar tribal community is divided into exogamous class they do not strictly adhere to exogamy. They strictly follow monogamy. Arranged cum Love marriage are preferred. As per the Hmar geneology Lawitlang, Zote, Lungtau, Thick, Khanbung, Pakhuong Faihriem, , Leiri, Ngurte, Ngente etc are the major class of the Hmar tribal community.

HMAR TRIBES

Johnmac Lalnivar BA 5th Sem

Hmar Tribes is also called Mhar on Mar and they are the dwelers of the North Eastern part of India. They inhabit Mizoram, Meghalaya, North Cachar Hills of Assam, Manipur, Cachar Chittagong Hills tracts and Tripura. Hmar tribe finds their roots from a place called Sinlung which is the ancestral home of Zohnatulok. It remains still a controversy if they are from Sinlung but eventually left Sinlung which was once a democratic state. They gained recognition as one of the scheduled tribes as per the 6th schedule of constitution of India. Hmar tribe belonged to the Mizo group of tribes.

The word "Hmar" literally means "North" Hmar folk songs reveal that these people migrated from Sinlung which is assumed to be in China. The Hmar were nomadic in nature and due to ecological factor such as famene the whole Hmar Community was compelled to move, eventually reaching north east India .This people are distinctuve in their traditional bright clothes.

Culture:

Hmar Tribes tradition is of revering dance forms festivals, music etc. Their expertise is shown in the conventional folk dance, folk songs that are nicely represented by scenes of adventures battle love, victory and other experiences throughout history. The culture is enriched with amazing tribal songs and dance forms. Khung is a kind of drum they play during the tribal dance and song performances. Other musical instruments like seki. Theilea (bamboo flute), Darbu (set of small gong), Hna mut (leaf instrument) Perkhuong (guiter made of bamboo), etc are also used. Harvest dance is famous dance included in their folk dances which is known as Chon Lam and the festival dances is called as Thangkawngvailak and even hunting dance which

corresponds to the second correspond to the second corresponds to the second correspond to the second corresponds to the second corresponds to the second correspond to the second ২০১৮-২০১৯

is called as Salu Lam.

Occupation:

Hmar Tribes are cultivators as they make their livelihood from farming. Medium statured people believe in their hands and are known for their bravery Hmar women are great weavers in their tiny looms. Women dye their homespun yarns into different colours and weave exquisite clothes for the family.

People:

They are medium statured usually 5-5.6 ft height, sturdy, dark, haired, brown eyed and are known for their bravery Manipur , Mizoram, Assam, Meghalaya, Tripura have the major chunk of Hmar Tribe people. Traditional dress of Hmar Tribal community is colorful filled with bright and radiant colours. Girls wear short skirts and the men wear coats and chongas.

Language:

The language as Hmar Tribe is Hindi,

English and Hmar is the language of day to day life. They are primarily Paptists and follow Christinity. With the changing times, the educated Hmar working in various fields and making handicraft. The handicraft made by Hmar usually depict scenes of batteles, adventure, love, victory and their history.

Festival:

The festival of Hmar tribe highlights agricultural practices. The tribe express their happiness in Dar lam and Parton Lam dances by rhythmic beating of the drums To honour the great hunter they perform pheiphitlam dance accompanied by melodious tune from their flutes.

Thus Hmar Tribes are important and famous dewellers of North East India who have contributed a lot for the development and betterment of the region .

The Kuki Community

T. Thangminlal BA 5th Sem.

The Kuki constitute one of the several hill tribes within India, Bangladesh and Burma. As China in the Chin state of Myanmar and as Mizo in the state of Mizoram in India are a number of related Tibeto-Burma tribal people spread thronghout the northeastern states of India, Northeastern Burma, and the Chittagong Hill tracts of Bangladesh. In Northeast India they are present in all states except Arunachal Pradesh. This dispersal across international borders is a culmination of punitive actions made by the British during their occupation in India.

Some fifty tribes of Kuki people in India are recognised as schedule tribes based on the dilect spoken by that particular Kuki community as well as their region of origin.

The Majority of the Kukis are Christian with most belonging to protestant denonimations, especially Baptist. The Kuki people also revolt against the British which is known as the Kuki rebellon in 1917-1919, but they were defeated. They also fought with the imperial Japanese Army and the Indian National Army led by Subhas Chandra Bose against the British during the world War-II.

The name Chin is disputed. During the British occupation of India, the british used the compound term Chin-Kuki-Mijo to group the Kukish language speaking people and the Government of India inherited this Missionaries chose to employ the term Chin to Christian those on the Burmese side anbd the term leaders in Burmas Chin state popularised the term Chin following Burmas indepdnedence from Britain.

More recently Chin and Kuki havebeen rejected by some for Zomi a name common to several people speaking small Northern Kukish language including the Xoul which other groups like Hmars, Xou/Zo, Hmar and Koms may not co-opt for themselves. The term Mozi also can be cause confusion particularly following the emergence of the Zomi National Congress.

brown skin. Koireng is a recognised scheduled tribe of India.

Culture & Tradition: Koireng women use ornaments with har (Arm -let), and neckless of red beads. Koireng man of high social hierarchy decorate themselves with fur of matured red goat's hair during important festivities

Important dress and customs are -

Puonthal (for males), (ii) puonwon (for women) ascribing higher status for being adorn with it. Musical instrument used are Khoung (drum), roshem (a bagpiper-like musical instrument made of dried reeds and matured hollowed-out gourd) Sekhi (horn), sum (gong) of varlous size, serangdar violin-like stringed instrument) etc.

Household instruments like speak, dao, guns, fishing baskets, carrying baskets, hoe, plough, voke etc.are used.

Religion: the Koireng have always believe in the existence of a supreme creator whom they refer to as Pathien Old pagan rituals are no longer in practice. Today, leaving a few aged individuals, the entire Koireng populace have embraced Christianity.

The Economy: The Koireng economy persists mainly on agriculture which they carry on by both wet method and shifting cultivation. Paddy, potato, ginger, yongcha etc. are some of the main products. Agricultural products are also sold in the market for their livelihood. Hunting in the form of sports is persistent during off season in village of Thanglong, Utonglok and sadu (Tungluong).

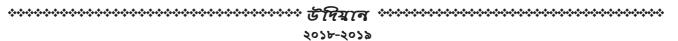
THE KOIRENG TRIBES

Zeite Rangson Koireng B.A. 5th Semister.

Introduction: The Koireng people are one of the many indegeinous people inhabiting Manipur in North-East India. They have a shared common ancestory history, cultural traits, folklore and dialects with their kindred people like Ranglong, Biate Aimol, Kom. Today, the Koireng are sparsely scattered around the surrounding foothills of Imphal valley of Manipur.

Origin: The word Koireng believed to be termed by the meiths is a corrupt version of the word Kolren (Koi-east, ren=P-eople) or 'Koren' Linguistically koireng is classified under the Tibeto-Burman of the Sino-Tibetan family of languages Koireng are generally short satured, with straigth black hair, dark brown eyes and

Poem

Stars

John Hasda B.Sc. IInd Sem

Alone in the dark night, Staring at the twinkling stars, Thinking about those days, Which are gone now.

In the silence of midnight,
And silent in the atmosphere
But those burning dreams of mine
Are still awake.

A World Your Own

Kakoli Choudhury Astt. Proff. Dept.English The shining of the bright moon, And the burning ambitions Gave me a way A way to those brillant stars.

Sharpen your tongue Rule your voice! Tune sweet amidst love, Spit venom in hate.

Also whet your words, And watch out on meanings, Listen more often than not But roar before it pricks!

The world in marked, Yet transparency beholds, A coin with both sides Spinning without a fall.

Hone your mind,
And string your thoughts,
Unsnarl your back,
Do not hinge on,
Know where to breathe
And where to let the sigh out!

The memories are still with me,
And the hopes are in my heart.
A free soul today I am,
In the lap of Nature, I am.
Below this endless night sky,
I am alone soul,
Enjoying the music
That in within my heart,
And staring at those shining stars.

MOTHER

Thanggoulen Khongsai

Thou'art faithful companions and confidants, both physically and emotionally.

A way giver to overcome problems and thrive inspite of them.

Was it a dream to lose you, in the midst of a cloud in such a young age, The ages carry, yet the hearts, a dull and lasting ache.

Here, is to you, parted so far away, on that beautiful shore across the sea.

The face fades "bit by bit" and hard to remember the touch and tender embrace. I awake each morning to start a newday, But the pain of loosing you kill mood and tear's apart.

If you ever thought you were alone, your heart feeling tottered; I'am here to tell you that you're wrong; cause you see mom, to me you mattered.

"Praying to spend every glorious moment side-by-side with you"

Those are a wish but it comforts me.

O'earth! how rude are you? the families you broked and seperated, the ache you share, Won't be lost to who you led them face. Lord, are there roses in your garden on the shore's of jubille?

Would you pick a dozen of your best and deliver them for me?

In loving memory of my "Mother"

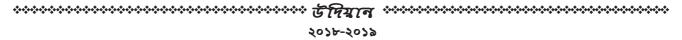
The World

Rohit Boro

Ist Sem

As the sun
falls to an end but the
moon rises to a beginning
And people die but another is born
And a risk that we take to remember an ancestor
And we move on, our heart are strong
but our weapons are weak
So now we live with peace and love
War was the past but now
We are looking at the future
And we see a new era of love.

Tears

Benediction Timung

B.Sc. IInd Sem.

I hide my tears when,
I say your name.
But the pain in my heart
still the same.
Counting the stars above the sky,
I could see (only) two stars, you and me.

Another tears, summer and a winter too.
But there won't be like you.
Second, minutes, hours, days,
month, year has gone by.
But the hole you have
left behind still with me.

Splendid golden years,
Where the best memories.
with days, laughter, joy and worries.
Down-cheek nitric
when I say your name.
I become the imaginative immobility.

The Storm Of Life

Rohit Boro

B.A. 1st Sem.

The storm came, yes it did came
The life of a child was upturned, life became a
game

The water swept away the sandcastle of dream The loss of a child, the tear filled upto the brim The story of yesterday now seems centuries apart

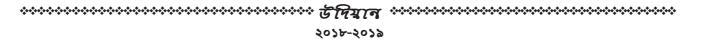
The stories of a home, the story of a heart

But tomorrow comes too, so standing up is a must

Beautiful new days awaits so better we thrust Be tilted by the storm, we now rise Because rising we shine, sitting we decay Birds only fly in the sky, freedom is what they live for

Better not cage your dream, lets fly over sea not sit a shore .

Red, Red, Red is my anger
And so!!! you the white, the red you notice with
your sight
And there the Red and white, together and
Bright,
Fades to pink, and it makes me light.
The weather's cold but may, I feel the
sunshine in your palms.
Evergreen is thy warmth
And evergreen is thy comfort.

A day, one two and three, feels like one and forever.
with you by my side,
Never a day goes by without me taking you on a side in my mind.
You are crazy, funny but you annoy me too,
And yet I want to spend my days hereafter with you.

My Sunshine

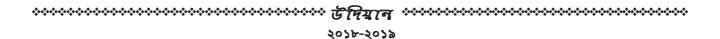
Pragna Paul B.A. 4th Sem.

I met you as a stranger
Days passed by, we came closer
You loved me, praised me - not the
outer soul
But my inner soul.
I experienced many a new things
with you by my side,
As you showed me many a beautiful
place to my eyes.

I am alone yet there you are by my side For when I cry, your shoulder like the boulder I lean my head on The secrets yours and mine, shine like a star
Within the whispered gossips of a time long gone by,
During the cold still nights.
And the heaver watched us by and by,
Wondering what words and phrases
Ought to be shared between you and I,
By the moonlight or a cold still night

And as the time passes like the wire in or old cask old yet true to its flavour, I believe that you the cask and I the wire will stay true forever.

Our Deepest Fear

Syeda Farlina Zaman

H.S. 2nd Year (Commerce)

Our deepest fear is not that we are Inadequate.
Our deepest fear is that we are Powerful beyond measure.
It is our light, not our darkness

That most frightens us.

We ask ourselves
Who am I to be brilliant, gorgeous,
Talented, fabulous?
Actually, who are you not to be?
You are a chlid of God.

You are playing role small
Does not serve the world.
Nothing to worry about shrinking

So that other people won't feel Insecure around you.

We are all meant to shine, As stars and diamonds do, We were born to manifest The glory of God that is within us.

It's not just in some of us. It's in everyone.

And as we let our light shine,
We unconsciously give other
People permission to do the same.
As we're liberated from our own fear,
our presence automatically
Liberates others.

When Do I Think Of You?

Syeda Farlina Zaman

H.S. 2nd Year (Commerce)

I think of you in the morning
Before the sun rises,
When in the still of the darkness
My heart feels your presence.
Your love, Your tenderness,
Your slow rhythmic breathing as you sleep,
And I am at peace.

I think of you when the first rays of sunlight Spill like a waterfall between the blinds And settle in my eyes.

I reach my hand, my foot, any body part will Do,

To touch you and breathe you in. It feeds my heart, my soul, my spirit, And I am at peace.

I think of you when the sun is setting And its final rays of light begin to fade. I can hear your voice, deep, soft, and slow in My head--

Words of beauty, joy, friendship and Everlasting love.

My heart begins to sing a love song so Sweet and so gentle.

I cannot wait to share my day with you and Yours with me.

And I am at peace.

I think of you when the sun has set and the Stillness of the Moon Is displaying one of its many wondrous Phases.

Thoughts of your smile, your laugh, and Your eyes

Create a feeling that is impossible to Express with just words.

The need to touch you, to feel you, to drink You in

Is almost too much to hold inside.

Anticipation of you is the greatest Gift.

I am at Peace.

The Vision of Life

Upasana Banerjee

BA 1st Sem.

I saw her hair strewn across my screen trembling with an incandescent gleam Before it had left, it had already hey gone Because I knew I would long for its heartwarming song Preemptively, it was a vision The window to soul chat hides Behind the shadow of our eyes

Her & shadow

Washed in sin, covered in blood
Oh, what a sad little dove
Festering secrets, slathered in shame
Purity poisoned, life to blame
Born unwanted, a mother denied
Behind the shadow of our eyes

Her Pain

Painful memories of long ago
Though, she knows, she must let go
Existence of the aching scar
Within an injured heart
Fall life in the wake of lies
All behind the shadow of our eyes

Her darkness

Hidden in a darkened variant
Attached with unbreakable sealant
of life's destiny, from the gods
Concealed amid, evolving facades
A mind, compartmentalized
Behind the shadow of our eyes

LIFE

Barnali Deka

TDC 3rd Sem

Life is a road,
With joys and sorrows
Life is a path,
With bends and directions
Life is a face
With smiles and tears
Life is a game,
Winning and loosing
Life is a time,
to learn from mistakes
Life is a journey
And we have to complete!

FATHER

By Roma Sunar

B.A 3rd Sem

A girl's first love; he's an ocean of love.

Who smiles in pain and cures my pain

He smiles in glee when I am happy

Weeps in silence when I testify

A person so selfless yet never wanted fame

Never have I seen such a hero in disguise

A person so brave always stood steely

Yet these days I can see him withering away

Still his golden eyes never cease to buttress.

Penning his sacrifice is impossible but

Halting myself from jotting down his deeds was impossible.

'Cause I envy Him (my father, the superhero).

ASSAM MY BIRTH PLACE

Manas Daspriya
B.Sc 2nd Sem
Chemistry Department

Assam, the land where I was born,
A land of nature,kind gestures,
Its fertile land fail not very little seed to sprout
Resulting greenery of the land.

Assam the place i was born, full of mountains, green and gay with birds singing all around, with trees and streams flowing in silver line

Serene and calm is my birth place, with nature's gift
Let my people shed no blood
And live in harmony with nature's gift
In love and peace forever

Long Life

Barasha Talukda

B.A 1st Sem Political Science

Life is too short to be spent griping about the past, things you don't have, places you haven't seen, things you haven't seen.

Life is too short to be spent holding grievances against another, finding fault in your brother, counting the wrongs done on you.

Life is just long enough to enjoy the beauty of a sunrise the smell of wet earth and the sound of laughter after a long day's work

Indian Soldiers

Shankar Chakma

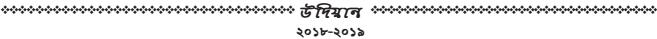
Soldiers are they, protectors are they
Real heros are they
Coward are not they......
Nation is safe, people are safe
Because our Indian soldiers are brave.
We pay them nothing in returns
When they give their all in all for the nation.
Their sacrifice for nation would never cease
And they are the real builders of peace.

The danger that soldiers face, They know it all too well. Still, they keep our sprit up, As our throats begin to sweel.

Be thankful, praise them

Their dedication is to be remembered to an eternity

Indian Soldiers

Khingnem Mossang B.A. 3rd Sem

MY SOLDIER DADDY

Mairingdi Hojai B.A. 3rd Sem.

When i first came into this world you could not be there But mommy promised every night That you would always care

Each day i grow a little more And i'm beginning to look like you Mommy always says you love me And daddy, i love you too.

One day you came home,hold my hands We walk together and smile together My heart was fill with joy and fear But daddy, i forgive you.

Daddy says he's leaving
He'll be gone about a year
He's headed off to fight a war
And his time is drawing near.

I have no words of wisdom
To ease our aching hearts
He'll be gone and we'll be here
A thousands miles apart.

The morning comes all so fast I'm not prepared at all Because i know there is a less chance for my daddy to stay with us.

Where the others did not want to be,
Where the others feared to go
but the Indian soldier could do
they have also pain, cried and hoped.
they protect us and we are protected by the best.
they may be our fathers, brothers and
sons, wearing their boots and carrying their guns
They are the ones that leave all their own
They are the ones who fight and die,
They might not be abole to save the
world well, at least they tried.
they walk the paths to where they
are at and they want no choice
other than that.

They were Indian soldiers who fought bravely against their enemy on the border and left the world with a smile on their faces.

SALUTE TO OUR SOLDIERS

A Precious Human Life

Thutan Norbu

B.A 2nd Sem

"Every day, think as you wake up Today I am fortunate to have woken up. I am alive, I have a precious human life I am not going to waste it, I am going to use it.

All of my energies to develop myself to expand my heart out to others, to active englightenment for the benefit of all beings, I am going to have kind

Thoughts towards others, I am not going to get angry or think badly about others as much as I can"

The Way of Life

Kakoli Choudhury Asstt. Prof. Dept. of English

Born out of unified passion
Our life, fastened with,
Abounding loops of thread,
Brushing eherries of memories
The Present be bitter melons
Sullen sighs on Today
Relishing the memory lanes
Beaming or mourning, in and out
Counting the untold turns.

The thread, tangles up
More with the mountains of clocks,
The tide murmurs in zing
Indistinctly and intensified
Sharp shrinking onto a blade.
Trampling the blind sheers
Weaving and undoing.
Like Sisyphus rolling the stone,
We whine and spin our lives
To spring the assured death.

Some chase the glaze A fewer comits to probity Darkness tiptoes with tide, Sunshine while steals Shy glances at our stars.

Hold fast to the Almighty's chains.
A door ahead be opened,
To the abode of virgin truths.
Threads, glaze, murmur then
Will melt into the peace of heaven...!!!

Hindi

क्या सच में मैं तुम्हे जानता हु।।

गुलाम गोच आनचारी

बि.एच.....

तुम्हे आज पहले बार देखा हु, मगर ऐसा क्युँ लग रहा है के मैं तुम्हे जानता हुँ। तुम वैसी ही दिखती हो, जिसे मैं तालाशता हुँ, तुम्हारी आँखे जो कहना चाहती है, वो बाते मैं जानता हु।

ऐसा क्युँ लग रहा है, तुम मुझे जल्द मिलने वाली हो, मगर फिर खयाल आया के मैं तो अभी तुम्हरा नाम भी नहीं जानता हु। कहानी वीर जारा की मुझे अब अपनी सी लगती है, मगर जारा वीर को कब-किस तरह मिली वो भी मैं जानता हु। गजले गुलाम अली की सुनना उसे बहुत पसन्द है, मगर उन गरलों में अधुरा इश्क मैं अच्छे से जानता हु।

तुम्हे आज पहली बार देखा है, मगकर ऐसा लग रहा है के मे तुम्हे जानता हु। क्या सचमें में तुम्हे जानता हु। क्या सचमें में तुम्हे पहचानता हु। ২০১৮-২০১৯

सुभाष चंद्र बोस

Shankar Choudhury

BA 4th Sem.

सुभास चनद्र बोस का जन्म चन १८९७ ईं से उड़ीसा के कटक नगर में हुआ था। उनके पिता बाबु जानकीनाथ बोस एक वकील थे। सुभाष बचपन से ही बड़े मेधावी थे। उनके पिता चारते थे कि सुभास आई.सी.एस. होकर सरकारी नैकरी करें। उन्होने पिता की ईच्छा पूरा करने के लिए इंलेण्ड जाकर आई.सी.स. की परीक्षा पास की। उन दिनों आई.सी.एस. होना बहुत बड़ी बात मानी जाती थी। पर सुभाष देश की सेवा करना चाहते थे इसलिए उन्होमने आई.सी.एस. त्यगपत्र दे दिया। जिस समय सुभाष भारत लौटे उस समय कांग्रेस का बडा जोर था। देश-भर में कांग्रस का असहयोग आन्दोलन चल रहा ता। कांग्रस की बागडोर गांधीजी के हाथो में ती। सुभाष कांग्रेस में शामिल हो गए। उनकी लीकप्रियता बहती देख अंग्रजो ने उन्हे जेल में जाला दिया। सुभाष को कांग्रस का अध्यक्ष चुना गया। पर गांधीजी से मतभेद होने के कारण उन्होंने कांग्रस छीड़ दी।

उन दिनों दिवनीय विश्व-युध्य चल रहा था। एक दिन अंग्रेजों की आँखों में धूल झोंककर सुभाष भारत से निकल गए। अंग्रेजों से रलड़ने के लिए उन्होंने हिटलर से मदद मांगी।

सिंगापुर पहुचकर उन्होंने आजाद हिन्द फौज बनाई। सिंगापुर में बसे भारतीय ने उनकी दिल खोलकर सहायता की। अंग्रेजों द्रवार बंदी बनाए गए सारे भारतीय सैनिक आजाद हिन्द फौज में शामिल ही गये। सुभाष नें अंग्रेजों की सेना पर धावा बोल दिया। उन्दोंने अंग्रेजों की कई स्थानों पर हराया।

सुभा नें आजाद हिन्दु फौज के सैषिकों से कहा, तुम मुझे खुन दो, मै तुम्हे आजादी दुंगा। इन शब्दो को सुनकर सैनिको के मन में जोश भर गया।

सभाष नें दिल्ली चलो का आह्वान किया उनकी पुकार पर भारतीय सैनिक मर-मिटने को तैयार हो गए। एक दिन सुभाष सिंगापुर से वायुयान द्वारा जापान जा रहे था। आचानक उनके वायुयान में आग लग गई। इस दुर्घटना में उनकी मृत्यु हो गई।

सुभाषचंन्द्र बोस को लोग नेताजी के नाम से पुकारते थे। सुभाषचंन्द्र बोस ने जयहिन्द का नारा दिया था। यह नारा हमे आजभी प्रेरण देना हा। पन्द्रर अगस्त के दिन हर वर्ष भारत के प्रधानमंत्री लाल किले से इसी नारे को लगाते है।

बेटियाँ

Minu Sharma

B.A. 1st Sem

औस की एक बुँध होती है बेतियाँ। र्स्पश खुदरा हो तो रोती है बेटियाँ खुद काटो पे चलती है अपनी के लिए फुल बिछाती है बेटियाँ रोशन करेगा बेटा एककुल की दो कुल की लान होती है बेटियाँ हीरा अगर बेटा है तो सोना होती हे बोटिया। पिता को प्यारी होती बै बेटियाँ। ****

ए खुदा उसके साथ रख

Manashi Acharya BA 1st Sem

ए खुदा उसके साथ रख थोड़ा पस रख उसकी खुशी के लिए तेरे पाश आया हुँ मेरी दुआ अव तेरे कदमों में रख

मानता हुँ भुल गया था मै लेकिन अव वापिस आया हुँ तो निराश न रख बच्चा समझ के माफ कर दे मुझे तेरे कदमों में मेरे लिए थोड़ी सी जगह रख ऐ खुदा उसकी साथ रख थोड़ा पाश रख प्यार करता हुँ में उस से बेपनाह दुर होके नहीं रह सकता उसके विना

शादी न सहीं लेकिन उसको मेरी नजरों के सामने रख ऐ खुदा उसके साथ रख थोड़ा पास रख।

२०১৮-২०১৯

मै नारी

Shahu Mandal

BA 3rd Sem

माँ

Puja Shahani H.S. 1st year

भगवान की सबसी क्षोद छता है माँ विश्व की जननी है माँ हमारी पहली गुरु है मां। सबसी पचारी है माँ ममता और नास्तल्य की मुरत हा माँ हमारे हर सुख-दुख में साथ देती है माँ ईश्वर का दुसरा रूप है माँ सबसे प्यारी है माँ। समाज में जोते का तरीका बतलाती है माँ अच्छे पुरे में भेद करना सिखाती है माँ भगवान की सबसे अनमोल उपहार है माँ सबसे प्यारी है माँ।

जब नारी में शक्ति सारी फिर क्यों नारी ही बेचारी. नारी का जो करे अपमान जान फसे नर पशु समान, हर आगन की शोभानारी उससे ही बसे दुनिया प्यारी। राजाओं की भा जो माता क्यों हीन फसे समझ जाता। अबला नहीं नारी है सबला करती रहती जो सबका भला. नारी को जो शक्ति मानो सुख मिले बात सच्ची जानो। क्यों नारी पर ही सबबंधन? वह मानवी, नहीं व्यक्तिगत दन। सुता बहु कभी माँ बनकर सबके ही सुख-दुख की सहकर, अपने सब फर्ज निभाती है तभी तो नारी कहलाती है। नारी ही शक्ति है नर की नारी ही है शोभा घर की। जो उसे उचित सम्मानमिले. घर में खुशियों को फुल खिले, नारी सीता नारी काली नारी ही फ्रेम करने वाली. नारी कोमल नारी कठोर नारी बिन नर का कहाँ छोर, जीसने बस त्याग ही त्याग किए जो बस दुसरों के लिए जिए, फिर क्यों उसकी धिक्कार दो उसे जीने का अधिकार दो। नारी दिवस बस एक दिवस क्यों नारी के नाम मनाना है. हर दिन हर पल नारी उत्तम मानो, यह त्या जमाना है, मैं नारी।

উপ-সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন

পাতনিতে বিদ্যাৰ অধিষ্ঠাত্ৰী বাক্দেৱীৰ শ্ৰী চৰণত প্ৰণিপাত জনাইছো।

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে দেশৰ জাতীয় স্বাৰ্থৰ বাবে আৰু অসমীয়া অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ বাবে জীৱন দান কৰা শ্বহীদ সকলৰ আত্মাৰ চিৰশান্তিৰ বাবে ভগৱানৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা জনাইছো, যাৰ বাবে আজি স্বাধীন আইৰ কোলাত জন্ম লাভ কৰিব পাৰিছো। লগতে সেইসকল মহান ব্যক্তিলৈ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু সেৱা যাচিছো যাৰ অপ্ৰাণ প্ৰচেষ্টাত 'শ্ৰীনিৱাস বাসুদেৱ দেওৰা মহাবিদ্যালয়' নামেৰে এটি পৱিত্ৰ বিদ্যা মন্দিৰ স্থাপিত হ'ল।

জয় জয়তে এছ. বি. দেওৰা মহাবিদ্যালৰ অধ্যক্ষ মহোদয় সমন্বিতে মোৰ চিৰনমস্য শিক্ষাগুৰুসকলৰ প্ৰতি মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিলো আৰু লগতে ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ বিষয়ববীয়া তথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকললৈ মোৰ আন্তৰিক অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

২৮ জুন, ২০১৬ তাৰিখে কলা শাখাৰ স্নাতক প্ৰথম যান্মাসিকত নাম ভৰ্তি কৰি এছ.বি. দেওৰা মহাবিদ্যালয়ৰ এটা অংশ হৈ আৰম্ভ কৰিছিলো মোৰ যাত্ৰা। ২০১৮-২০১৯ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ উপ-সভাপতি হিচাপে নিৰ্বাচিত হৈছিলো। মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ লগতে শিক্ষাগুৰু তথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে এই গুৰু দায়িত্ব অৰ্পণ কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সেৱা কৰিবৰ বাবে সুবিধাকন দিয়াৰ বাবে তেখেদতসকলৰ ওচৰত মই চিৰকৃতজ্ঞ।

২০১৮ বৰ্ষৰ অক্টোবৰ মাহৰ শেষৰ ফালে শপত গ্ৰহণ কৰাৰ পৰাই মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন কাম-কাজত শিক্ষকবৃন্দ আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা সতীৰ্থ সকলৰ সৈতে দায়িত্বপূৰ্ণভাৱে কামত মনোনিবেশ কৰিবলৈ লওঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ ভিতৰত যাতে একো অসুস্থ বাতাবৰণ সৃষ্টি নহয় তাৰ বাবে যৎপৰোনাস্তি চেষ্টা কৰিছিলো।

২০১৯ বৰ্ষৰ ১০ ফেব্ৰুৱাৰী তাৰিখে সৰস্বতী পূজা তাৰ পিছত ২০১৮-২০১৯ বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ এই বাৰ্ষিক মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত বিভিন্ন ধৰণৰ প্ৰতিযোগিতাত বহুতো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে নিজৰ প্ৰতিভাসমূহ দেখুৱাবলৈ সক্ষম হয়। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ শেষ দিনটোত ৰাতিপুৱা এক আতকধুনীয়া সাংস্কৃতিক শোভাযাত্ৰা আৰম্ভ কৰো। মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ লগতে সমূহ সতীৰ্থবৃন্দ, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে যথেষ্ট সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱাৰ ফলত এই আটাইবোৰ অনুষ্ঠানৰ গুৰু দায়িত্ব হাতত লৈ সচাৰূৰূপে আগবঢ়াই নিবলৈ সক্ষম হওঁ।

ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মাজত এক সুস্থ মানসিকতাৰ সৃষ্টিৰ বাবে আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন অনুষ্ঠানৰ দায়িত্ব সূচাৰুৰূপে পালন কৰাত উপ–সভাপতি হিচাপে চেষ্টাৰ কোনো ত্ৰুটি কৰা নাছিলো। সৰ্বশেষত মোৰ কাৰ্যকালত জ্ঞাতে অজ্ঞাতে হোৱা ভুল– ভ্ৰান্তিৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিলো।

শেষত মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° ধৰ্মেন্দ্ৰ নাথ ছাৰ লগতে শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ বিষয়ববীয়াৰ লগতে সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা মোৰ সতীৰ্থ সকলোকে অশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

এছ. বি. দেওৰা মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাংগীন উন্নতি আৰু উজ্জ্বল ভৱিষ্যৎ কমনা কৰি মোৰ কাৰ্যকালৰ বছৰেকীয়া প্ৰতিবেদন ইমানতে সামৰণি মাৰিলোঁ।

জয়তু এছ. বি দেওৰা মহাবিদ্যালয়।

ৰূপামণি কলিতা উপ-সভাপতি ছাত্ৰ একতা সভা

তৰ্ক আৰু আলোচনা বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

অজয় কলিতা

মোৰ প্ৰতিবেদনৰ পাতনি মেলাৰ আগতে যিসকল, শ্বহীদ তথা বীৰ বীৰংগাৰ কাৰণে আমাৰ দেশে স্বাধীনতা লাভ কৰিছিল। যি সকল ব্যক্তিৰ আপ্ৰাণ চেস্টাত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰিছিল সেইসকল ব্যক্তিলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা আৰু শ্ৰদ্ধা নিবেদন কৰিছো।

লগতে যিসকল শিক্ষক, শিক্ষয়ত্ৰীয়ে নিঃস্বাৰ্থভাৱে আমাৰ এছ.বি. দেওঁৰা মহাবিদ্যালয়ত পাঠদান কৰি আছে লগতে যিসকল মহাবিদ্যালয় কৰ্মচাৰী বৃন্দই নিষ্ঠাৰে নিজৰ কামত মনোনিবেশ কৰি আছে সেইসকল নিষ্ঠাবান ব্যক্তিলৈ মই মোৰ ভক্তি ভৰা শ্ৰদ্ধা নিবেদন কৰিছো।

লগতে যিসকল দাদা-বাইদেউ, বন্ধু-বান্ধবী, আৰু ভাইটি-ভণ্টিসকলে মোক ২০১৮-১৯ বৰ্ষ ছাত্ৰ একতা সভাৰ তৰ্ক আৰু আলোচনা বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে নিৰ্বাচিত কৰি মোক মহাবিদ্যালয়ৰ সেৱা আগবঢ়োৱাৰ বাবে সুযোগকণ দিলে সেইসকল দাদা, বাইদেউ, বন্ধু-বান্ধৱী, লগতে মোৰ মৰমৰ ভাইটি -ভণ্টিসকলক মোৰ ফালৰ পৰা আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো।

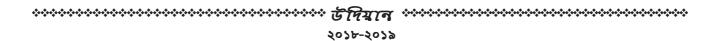
ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক নিৰ্বাচিত পুথিগত শিক্ষাৰ বাহিৰেওঁ সৰ্বাত্মক বিকাশৰ বাবে পাঠ্যক্ৰমৰ বাহিৰেও বিভিন্ন ধৰণৰ জ্ঞানৰ প্ৰয়োজন। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে সৰ্ব প্ৰকাৰৰ জ্ঞান লাভ কৰি অকল আবেগৰে নহয়, বেছি ভাগ ক্ষেত্ৰতে যুক্তিৰে আগবাঢ়ি যোৱাত নিজৰ জীৱনৰ পথপদৰ্থক হিছাপে যুক্তিয়ে থিয় দিয়ে। আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত বিভিন্ন সময়ত আয়োজন কৰা তৰ্ক, কুইজ, ৰচনা আদি প্ৰতিযোগিতাত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সংখ্যা অতি তাকৰ যদিওঁ, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সহযোগিতৰ বাবে আমি মহাবিদ্যালয়ৰ সকলোবোৰ অনুষ্ঠানেই সফালতাৰে অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ সক্ষম হৈছো। যদিওঁ আশা কৰো আগন্তুক দিনত গৰিষ্ঠসংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰী অংশ গ্ৰহণ আৰু সহায় সহযোগিতাই মহাবিদ্যালখনক শৈক্ষিক দিশৰ লগতে সৰ্বত প্ৰকাৰৰ বিকাশ কৰি মহাবিদ্যালয়খনক আগুৱাই নিয়াত সহায় কৰিব। মোৰ কাৰ্যকালত মহাবিদ্যালয়খনত মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত অনুষ্ঠিত তৰ্ক, কুইজ লগতে ৰচনা প্ৰতিযোগিতাত প্ৰথম, দ্বিতীয় আৰু তৃতীয় স্থাল লাভ কৰা প্ৰতিযোগিক পুৰস্কৃত কৰা হৈছে। এই ছেগতে সেই প্ৰতিযোগিতাসকলক মোৰ ফালৰ পৰা আন্তৰিক অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

মোৰ কাৰ্য্যকালত বিশেষভাৱে দিহা-পৰামৰ্শ দি সহায় আগবঢ়োৱা মহাবিদ্যালয়ৰ ছাৰ -বাইদেউসকলক মোৰ ফালৰ পৰা ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

শেষত অজানিতে হোৱা ভুল-ত্ৰুটিৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা ভিক্ষা মাগি তৰ্ক বিভাগৰ সম্পাদকৰ চমু প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিছোঁ।

> জয়াতু এছ.বি. দেওৰা মহাবিদ্যালয় জয় আই অসম বদে মাতৰম

Report of General Secretary

First of all I would like to thank God for giving me the opportunity to stand by S.B. Deorah College and for providing me the chance to be a part of SBDC Students Union. I would also like to thank all the teachers and Deorians (Friends, Seniors and Juniors) for their kindhearted support and motivation given by them at every stage.

I'm going to share some experience and thoughts of my tenure or G.S. of this college. It is my humble request to the readers to forgive me for any mistake I might have committed.

I have started my journey in this college from 1st August 2017 as a student of V.Sc. 1st semester I had a dream of becoming the General Secretart of the college and my dream came true as I was selected as the General Secretary of the college for the session 2018-2019.

When I officially took the responsibility of G.S. I was little bit apprehensiul and was confused with my duties and responsibilities I has just started questioning myself. How work and responsibilities shall I take," "How I am going to play the role of the G.S. officiently" etc. But with the passage of time I came int the right track and with the help and suggestion of my teachers and seniorst was able to understand about my responsibilities as G.S.

I have been given opportunity to celebrate the college week function of 2017 and with my friends support and co-operation we were able to conduct the college week function smothly with many programmes.

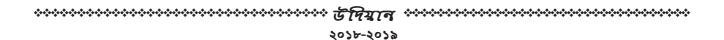
Generaly our college organise freshers social every year. But from my tenure I have introduced aforewell meeting to bade farewell to the outgoing students. I would remain thankful to our principal Sir, Dr Dharmendra Nath for giving me the permission and encouragement to make the programme a success.

I have stored 20tsa of golden memories in my mind not only as G.S. but also during as a student my whole college life. There are a lot of mall and big stories attached with every programme and cundtions which were held during my tenure as G.S. Svents like saraswati Puja, college week, Farewell function, fresshers social foundation day celebration where lots of stories and memories still mesmerised me.

At the end I want to thank our principal Sir, Dr. Dharmendra nath and all my teachers, office staff, my seniors and juniors and my friends (Dhruba, Lucky, Sahil, Gautam, Partha, Deep, Kunal, Rahul, Aftab, Prithiraj, Jitu, Bikash, Abdul and all others friends) for their cooperation support and motivation.

Deepjyoti Deka General Secretary S.B. Deorah College Students Union Session 2018-2019

Report of Assistant General Secretary

Unity.....coming together is a begging. Keeping together is a progress. Working together is success.

This is the motto of all the members of the student's union body(2018-2019)as we all put our first step forwarded to this incredible journey in one year in the students union body od SB Deorah College.

Having had the great opportunity of being the Assistant General Secretary of SB Deorah college student's union (2018-2019),i would like to share me experiences.

Though i was the Assistant General secretary of SB Deorah college students' union,my main aim is to promote opportunities for the development of character, leadership, efficiency, knowledge and spirit of work among the students. The students always took active participation in all the events.

We always try to do something nes in our college. We tried to bring out the best talent from the students and also make them aware of the importance of all the events.

As a student and as a member of a students' union, I tried to do my duty in the best possible way. There might have been some mistakes from my part knowingly or unknowningly for which I offer my sincere apology and seek your pardon

It was indeed a great honour and a great privilege for me as I had this wonderful opportunity to serve my college for which I will always be greatful to you all

Tarali Basumatary Asstt General Secretary

